LOKİ'NİN SÖZÜ

OYUNBAZ TANRININ DESTANSI HİKÂYESİ

JOANNE M.
HARRIS

İthaki

Joanne M. Harris

İngiliz yazar. En çok bilinen eseri, 2000 yılında beyaz perdeye uyarlanan ödüllü kitabı *Çikolata*'dır. 2012 yılında, İngiltere'de bir kitabı bir milyon adetten fazla satan yazarların listelendiği "Milyonerler Kulübü"nde adı olan dört kadın yazardan biri olmuştur. İskandinav mitleri hakkında *Runemarks* ve *Runelight* adlı iki ilgi çekici yapıtı daha olan Harris'in kitapları 50'den fazla ülkede yayımlanmıştır.

Loki'nin Sözü
Joanne M. Harris

Orijinal Adı: The Testament of Loki

İthaki Yayınları - 1929

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Emirhan Burak Aydın*
Kapak Görseli: *Andreas Preis*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Kasım 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7442-22-0

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2021
© İthaki, 2021
© Joanne M. Harris, 2018

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

JOANNE M. HARRIS

LOKİ'NİN SÖZÜ

Çeviren

Cihan Karamancı

KARAKTERLER

Loki:	Mütevazı Anlatıcınız. Ne tam olarak iblis ne de tam olarak tanrı. Bu iç sıkıcı öykünün yakışıklı, karizmatik ve zeki kahramanı. Dünya gezgini, reçelli turta âşığı ve Ragnarök kurbanı. Ölümümle ilgili dedikodular tümüyle yanlış olmayıp hâlâ muallaktadır ve soruşturmanın sonucu beklenmektedir.
Seksek:	On yedi yaşında bir insan. O kadar da çekilmez değil. Üzerlerinde hayvan resimleri olan şeylere akıl sır ermez bir düşkünlüğe sahip.
Evan:	Bir pizza âşığı ve oyun delisi. Usta RPG* oyuncusu.
Stella:	Dedikoducu, tafracı bir kız. Parlak, yanardöner şeylere meraklı. Nedense karşı cins insanlar için karşı konulmaz.
Minnoş:	Pofuduk beyaz bir köpek.
Odin:	Herkesin Babası. Tanrıların eski lideri. Bendeniz'in kan kardeşi.
Thor:	Odin'in oğlu; Gök Gürleten. Havlar ama ısırmaz.
Freyja:	Savaşçı Prenses. Göründüğü kadarıyla.
Sleipnir:	Bir at. Sayılır.
Jormungundr:	Dev bir yılan.
Sma-rakki:	Bir goblin.
Nancy Wickerman:	Ahali'den bir kız.
Jonathan Gift:	Büyüklük kompleksine sahip bir eğitimci.

* Role playing game (rol yapma oyunu). *–çn*

Gullveig-Heid: Altın Kadın; Efsuncu. Edepsiz, kindar, rüşvetçi, kibirli. Bütün gözde vasıflarımın karşı konulmaz bir pakette toplanmış hali.

Kâhin: Mimir'in Başı. Son Zamanların Habercisi. Sırların Fısıldayıcısı. Bir çuval dolusu çakal kadar kurnaz ve bir o kadar da güvenilir.

Karanlık

Dün gece rüyamda
yine Asgard'daydım.
Al belayı başına.

Lokabrenna, 5:16

1

Asgard çöküyordu. Aşağıdaki ova ateşli kraterlerle bezeli ve dumanla kaplıydı. Dünyaların Sonu Ragnarök bir kefen gibi üstümüzü örtmüştü. Odin ölmüştü; Thor ve Tyr de. Efsuncu Gullveig-Heid Ölüler Filosu'nun başında duruyordu. Kara Lord Surtr ejderhanın kanatlarında Kaos'tan çıkmış geliyor, gölgesi nereye düşse oraya mutlak ve feci bir karanlık çöküyordu. Bifrost kopmuştu ve tılsımımdan geriye kalana tutunarak aşağı düşerken koca köprünün nihayet bir ışık patlamasıyla darmadağın olduğunu, milyonlarca efsununu ve rününü beyabana ve çatlak havaya saçtığını gördüm. Bir an için her şey gökkuşağı olup çıktı...

Tamam, dur. Dur. Geri sar. Bu resmi versiyon; Ragnarök için turist rehberi. Her şeye aynı anda akıl erdirmenin biraz zor olduğunun farkındayım; lakin yükselişimizin ve düşüşümüzün ölçeğini idrak edebilmeniz için yaşananların bir kısmını anlamanız gerek. Neyse ki –veya belki maalesef– resmi bir kayıt mevcut. İlk başta bir kehanet diye aktarılan şey artık müritlerimizden geriye kalanlar arasında tarih olarak kabul görüyor. Kâhin'in Kehaneti: Dünyaların yükselişini ve düşüşünü özetleyen, eline ut almış her ozan ve dram düşkünü her özenti tarafından asırlar boyunca tekrar tekrar anlatılan otuz üç kıtalık bir şiir.

O ilk Çağ idi, Ymir'in devri.
Yoktu deniz ya da kara.
Sadece yıldızsız bir boşluk,
İki karanlık arasında.

Dünyalar'ın ateş ve buzla doğumundan donmuş karanlıktaki sonlarına kadar Kâhin her şeyi öngördü. Asgard tanrılarının yükselişi, onların Altın Çağı, nihai düşüşleri o otuz altı kıtada yer aldı. Kaos'tan güçbela çıkış; Ata Alfabesi'nin rünleri için yapılan yolculuk; klan lideri Odin'in, onun kudretli ama bir nebze zihinsel engelli oğlu Thor'un, tek elli Tyr'in, Doğan Pelerinli Freyja'nın, Şahin Gözlü Heimdall'ın ve Adil Balder'in pek çok serüveni ve atılımı. Tabii beni de unutmamak lazım: Odin'in bizzat Kaos'tan yanına alıp da metinde erdemlerinden hiçbirinin hakkı verilmeyen, tıpkı *Titanik*'in pek çok göz doldurucu özelliğinden dolayı takdir edileceğine haksız yere felaketle eşanlamlı hale gelmesi gibi anlatımdaki rolü bir dizi trajik olaya indirgenerek kariyerinin ileriki kısmına leke sürülen Oyunbaz Loki. Yine de o köprünün altından çok sular aktı. Fakat ortada bir gerçek var: Düzenbazlıkla ve ihanetle sınırlı değildim. Artık durum değişse bile dediğim doğru. Bir kâhine asla güvenme.

Aesirler geldiler. Ida Ovası'nda
Kurdular yeni tanrılar krallıklarını.
Oraya diktiler kalelerini, konaklarını,
Bilgelik tahtlarını.

Kâhin onu da öngördü: Gök Hisar'ın inşası; onun gökkuşağı köprüsü; ışıltılı salonları, güzelliği ve ihtişamı. Derken yavaş yavaş fitne çıktı; kardeşliğimiz bozuldu; en sonunda Odin'in ihanet ettiği tanrı diğer tanrılara ihanet etti. Sonumuz kaçınılmazdı: Kaderimiz faniliğin çifte ipliği gibi öyküye dokundu. O bilgi her şeyi kirletti. Başarılarımızın doruğunda bile Kâhin'in Kehaneti üstümüze gölgesini düşürdü. En kötüsü de Kehanet'in *bir yalan olmasıydı* – kaçmaya çalıştığımız kıyameti getirmek için tasarlanmış bir yalan. Aesirler düştüler. Oyun bitti. Ühü ühü.

Neyse. Özetlemek gerekirse şimdiye kadarki öykü şöyle: Tanrı (Odin) iblisle (benimle) karşılaşır. Tanrı yeteneklerinden

istifade etme maksadıyla iblisi Kaos'tan yanına alır. İblis kibrinin, alın yazısının ve gitgide kötüleşen hayattaki seçimlerinin bir kombinasyonuyla yoldan çıktıkça tanrının dostları ve akranları bu duruma sıcak bakmazlar. İblis kötü arkadaşlar edinir, ortalığı birbirine katar, onun bunun ölümüne yol açar ve sonunda kendini Öbür Dünya'daki bir çift kayaya zincirlenmiş halde bulur. Eski dostlarının düşüşü de dahil Ragnarök'ün ortaya konulmasındaki rolünü oynaması için Efsuncu tarafından tam zamanında kurtarılır. Ardından hangi renkteki kartı ortaya atarsanız atın her zaman müessesenin kazandığını fark edip...

Neticeyi değiştirebilirdim, bilmem farkında mısınız. O anda bile Odin hatasını itiraf etseydi onların kurtarılabilecekleri fikrindeyim. Sonuçta kıvrak zekâm sayesinde daha önce de tanrıları facianın eşiğinden aldığım oldu. Eğer Odin bana en başından itibaren güvenseydi işler farklı gelişebilirdi. Fakat o, Kâhine güvendi. Lanet olasıca zımbırtı onun kanına girdi ve her nasılsa bizi sakınmaya çalıştığımız kayalıklara sürükledi. Odin kaz kafalı bir budalaydı ve tanrıların geri kalanı benden hep nefret ettiler. Böylece Asgard'ı kaybettik ve hepsi de öldü; Thor, Tyr hatta Yaşlı Adam'ın kendisi.

Görürüm kaderinizi, ey toprağın oğulları.
Duyarım cengin çağrısını.
Odin'in ahalisi hazırlansın hücuma
Çöken gölgelere karşı.

Bendenize gelince; Kâhin'i -Mimir'in kesik ve taşlaşmış kellesini- Asgard'ın harabelerinden aşağıdaki buz çölüne atmamın ardından can düşmanım Heimdall'ın kollarında kaderime yuvarlandım. Ve serbest düşüşün o son anlarında Kaos'un dev gölgesi tepemde belirirken geriye kalan az sayıdaki seçeneğim arasında en çok ümit vadedeni hiçlik gibi görünüyordu. Kehanet bunu oldukça iyi açıklamıştı:

Hel'in kapısındaki kurt bir kez daha karşılar
Asgard'ın kahramanlarını, teker teker.
Savaş devam eder, Dünyalar çarpışır.
Ölüm yine kazanmıştır. Yıldızlar düşer.

Aslına bakarsanız benim durumumda sorun Ölüm değildi. Hel Hükümdarı bana borçluydu ve karanlığa düştüğüm sırada bile onu borcunu ödemeye ikna edecek bir dalavere tezgâhlıyordum. Hayır, asıl sorun Kaos, yani içine doğduğum ve cismani bedenimi terk eder etmez yeniden içine karışacağım elementti. Ve Kaos Lordu'nu tanıdığım için beni çayla ve minik keklerle karşılamayacağını tahmin ediyordum.

Kaos asilerine ayrılmış özel bir yer bulunur. Parmaklıkları veya kapısı yoktur. Fakat içine atılanları bilinen Dünyalardaki herhangi bir zindandan daha etkili zapteder. Öbür Dünya'nın Kara Kalesi. Orası, Ölüm'den daha güvenli bir hapishanedir çünkü Ölüm'den kaçılabilir –en azından teoride– ama tanıdığım hiç kimse Kara Kale'deki bir hücreden kaçamamıştır. Hayatım boyunca pek çok kötü şey gördüm; ve doğrusunu söylemek gerekirse birkaçını da ben yaptım. Thor'un çekiç sallayabileceğinden daha fazla kez Ölüm'ün suratına güldüğüm oldu. Fakat o anda vaziyet Mütevazı Anlatıcınız için hiç de iç açıcı görünmüyordu.

Bir planım yoktu sanmayın. *Daima* bir planım vardır. Fakat hem tanrılara hem de onların Kaos'taki düşmanlarına ihanet etmiş biri olarak artık Dokuz Dünya genelinde *istenmeyen kişiydim*. Gökten düşmekten sağ kurtulsam (bu halihazırda pek mümkün görünmüyordu) ve Surtr'un gölgesinden kaçsam (bu daha bile düşük bir ihtimaldi) dahi saklanabileceğim hiçbir yer olmayacaktı. Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım Ölüm benim için tek kaçıştı. Ben de düştüm ve en az Bifrost'un tepesinden göründüğü kadar sert olduğu anlaşılan yere çakıldım.

Of.

Burada biraz durun. Bir saniye ayırıp vefatımın trajedisine kafa yorun. Daha doğrusu trajedisine ve ironisine; çünkü

Dünyalar'ın sona erdiğini sanarak, hâlâ Hel'in krallığına girmeyi veya sadece anlı şanlı bir ateş patlamasıyla yok olmayı umarak karanlığa karışırken zeval ânımda zalimce tutulup tanrıların yahut iblislerin hayal edebilecekleri en korkunç yere atıldım: Eğlencenin daha yeni başladığı Öbür Dünya'nın Kara Kalesi.

Görüyorsunuz ya, o olay Dünyaların Sonu *değilmiş*. Meğerse sadece *bizim* Dünyamızın, egemenliğimizin sonuymuş. Tanrıların pek çoğu kendi küçük krallıkları çöktüğü zaman Dünyalar'ın da sona ereceğini farz etme tuzağına düşer. Aslına bakılırsa Dünyalar gelgit gibidirler; bir gelip bir bir giderler, öte yandan tanrılar –ayrıca insanlar ve iblisler– dalgaların altındaki kumlar gibi oradan oraya savrulurlar. Biz de buna istisna değildik. Asgard'ın Aesiri küçük düşürülüp alaşağı edildi. Yaslarını tutmadığım için artık kusuruma bakmayın. Nasılsa onlar da benim yasımı asla tutmazlardı.

Sonuçta lanetlendim; ama kurulayın gözyaşlarınızı. Yeterli zaman ve güdü olduktan sonra kaçamayacağım zindan yoktur. Kara Kale'de geçirdiğim zaman bana her ikisini de fazla fazla verdi. Bu, Dokuz Dünya genelindeki en güvenli zindandan kaçışımın, sonrasında yaşanan bazı olayların ve yol boyunca öğrendiğim bazı derslerin öyküsü. Başımdan geçenlerin beni daha bilge, daha mütevazı biri haline getirdiğini öne süremem; fakat bazı şeyler öğrenmedim de değil; öyküler, dostluklar, düşler ve insan olmanın neye benzediği hakkında şeyler.

Evet, insan. Bir defasında size sıradanlıktan tanrılığa geçişin sadece bir devrim mesafede olduğunu söylememiş miydim? *Daha çok tanrı olmanın* tüm debdebesine ve haşmetine ve teşvikine rağmen, kutsal savaşlara ve kâfirliklere rağmen, mucizelere ve şahadetlere rağmen her şey döner, döner, döner. Düzen; Kaos; karanlık; ışık. Dön babam dön. Başa sar ve tekrarla.

O yüzden gelin içtenlikle bir kez daha tekrarlayalım: Işık–

olsun.

2

Dünyalar'a öldüğümü söylediler. Güvenin bana, Ölüm bana verilen cezadan çok daha iyidir. Ölüm'ün bir tür asaleti vardır. Hel denen o toz imparatorluğu bile mukaddes bir kurtuluş olurdu. Hükümdarıyla aramda akrabalık bağı bulunması ve bu vesileyle rüşvete açık olması bir yana, orası halen Dünyalar'da Kaos'un sözünün geçmediği ve merhumlara el sürülemediği tek mekândır.

Fakat Dünyalar'ı şekillendirmeye cüret edenlere, makam mevki sahiplerine, ilahlığın ebedi olduğuna inanmak gibi küstahlığın zirvesine ulaşanlara ayrılmış özel bir yer vardır. Kâhin orayı şöyle tarif eder:

Görürüm bir salon Ölüm'ün kıyılarında.
Yılanlar ve çıyanlar üzerinde gezinirler.
Lanetliler Öbür Dünya'da
Hüküm zamanını beklerler.

Gel gör ki hüküm zamanı geride kalmıştı. Karar: mazinin tanrılarıyla, hiç bilmediğimiz Dünyalar'ın ve daha Asgard'da surlar yükselirken çoktan toza dönmüş imparatorlukların tanrılarıyla beraber ebedi alacakaranlık. Kahredecek kadar yavaş bir çözünme. Tabii Bendeniz'in durumunda kendi canavar oğlum –Tanrıların Yutucusu, zehirli mi zehirli Dünya Yılanı Jormungundr– tarafından çektirilen ilave bir doz azap. Tıpkı Odin'in yakın bir geçmişte bana yaptığı gibi ikimizin de aynı kayaya zincir-

lenmesi, saniyelerin ve dakikaların nehrin üstündeki çerçöp gibi geçip gitmesini seyretmekten başka yapacak bir şey olmaksızın çırpınıp haykırmak.

Ne düşündüğünüz biliyorum. Evet, *oğlum*. Damarlarınızdaki iblis kanı kızıştığında sorumsuzca davranırsanız olacağı budur. Ve evet, Asgard'da bir *karım* vardı ve evet, hak ettiğimden fazlaydı. Fakat Demirkorulu Angrboda çekiciden de öteydi. Bana üç çocuk verdi: Fenris, Hel ve Yılan Jormungundr; açıkçası üçlünün en kalın kafalısı ve açık ara en iticisi. Onunla Öbür Dünya'da ettiğimiz sohbetler –tabii onlara ne kadar sohbet denebilirse– kızgın tıslamalarla, biraz daha kızgın tıslamalarla ve daha da kızgın tıslamalarla sınırlıydı. Bağlı ve aciz vücuduma akan zehrin berbat bir koku çıkarması da cabasıydı. Neticede aramızdaki baba-oğul bağının pek güçlü olduğu söylenemezdi. Zaten bundan dolayı o çaresizlikle Rüya'dan medet umdum; saçtığı ümit ışığı teslimiyetten çok daha fazla can yakmasına rağmen.

Görüyorsunuz ya, inananların sonuncusu da ölünceye kadar hiçbir inanç gerçekten yok olamaz: Ve inananlar bazen inatçı, zalimliğe varacak kadar ısrarcı olabilirler. Devrik tanrıları unutulmak için yalvardıklarında, ölümün sessizliğine ve çözünmenin huzuruna özlem duyduklarında bile ibadetten vazgeçmeyen bir bağnaz, turistlerin aval aval baktıkları bir tapınak, taşa yazılmış bir kitabe, kumdaki bir heykel, yani kısacası insanlara hayal kurduracak herhangi bir şey daima vardır.

Veyahut elbette ki bir öykü.

O meşaleleri yanık tutan şeyler arasında en beteri öykülerdir. Ateş ışığında anlatılan, karanlıkta fısıldanılan, dikkatle yazılmış ciltlerde tutulan, nesilden nesle aktarılan, gizli kodlarla kaleme alınan, ağaç kabuklarına ya da taş parçalarına karalanan öyküler. Öyküler tanrıları doğururlar. Bir tapınma biçimi olarak kalırlar. Ve bizi canlı tutarlar; güçlerimizden arındığımız, kendi anılarımızın eziyetini çektiğimiz, kayıp gittiğimizi hissetmemize rağmen öykülerde ve rüyalarda varlığımızı koruduğumuz düşsel bir halde bile olsa.

İnsanlar elbette ki doyumsuz rüyacılardır. Öykülere duydukları açlık doyumsuzdur ve her gece yeni rüyalar, keşfedilecek yeni ve efemeral Dünyalar yaratırlar. O Dünyalar'dan bazıları ufacık olup bir sabun köpüğünü geçmez. Bazılarıysa buzullar kadar yüksek, Kader kadar durdurulamazdır. Bazıları bir-iki saniyeden kısa sürerken öbürleri bir dakikaya kadar uzayabilir. Yani teoride *birinin* –mesela asi bir tanrının– rüyaya girebileceği ve oradan rüyacının uyuyan zihnine kadar uzanan gümüş ipliği takip edebileceği kadar.

Böyle bir şey en azından teoride gerçekleştirilebilir. Fakat kolay değildir. Bir rüyacının kontrolünü ele geçirmek, şuuruna yerleşmek özel bir tür beceri gerektirir. Açıkçası her insan bir tanrı tarafından sahiplenilmeyi *istemez*. Ayrıca rüyaları çoğunlukla uçucu şeyler olup tutunamayacağımız kadar zayıftır. Az buçuk güçlenmesi yahut ufak bir kaçış fırsatı bile sunması için binlerce –*milyonlarca*– insanın *tıpatıp aynı rüyayı paylaşması* gerekir.

Fakat Umut zalim bir işkenceci, iblislerin en kötüsüdür. Umut olduğu sürece yaşananlara sırt çeviremezdik. Rüya'daki yansımalar vasıtasıyla ortadan kaybolduğunu bildiğimiz her şeyi seyrettik. Rünlerimizin unutulup yerlerini Roma alfabesinin almasını seyrettik. Yeni bir tanrının türeyip bir dizi savaş ve kıyımla sevgi ve barış mesajını yaymasını seyrettik. Ahali'nin öykülerden (ve hatta rüyalardan) men edildiği ve isimlerimizin anılmasının bile suç sayıldığı karanlık günlerden geçmesini seyrettik. Karanlıkta kendimizi kaybettik ve akıl almaz acılar çektik.

Buna rağmen her nasılsa o zamanlarda bile öykülerimiz Dünyalar'da canlı kaldı. Bir karanlık tabakası kalktı. Seyretmeyi sürdürdük: Ara sıra Rüya'da kendi yansımalarımızı gördük. Bazen tablolar veya belki bir parça müzik oldu; Ahali'nin paylaşılan bir tecrübesi yeni bir tür umut vadeder gibi göründü. Sonra bir de *kitaplar* vardı; *okumak* vardı. Öykülerin ağızdan ağza uçtuğu, rünlerin taşlara kazınan şeyler olduğu günlerde hiç ilgi göstermediğimiz şeylerdi bunlar. Sonra bir de Kâhin'in Kehaneti'nin son kısmı, bize daha güzel bir şeyin umudunu vadedermiş gibi görünen o kıta vardı:

Doğduğunu görürüm yeni bir dünyanın. Yemyeşil
Ve güzelim okyanuslarıyla.
Dağlar yükselir, ışıltılı nehirler akar,
Kartallar çıkar somon avına.

Bu elbette Kâhin'in bir diğer hilesi, umudumuzu yitirmemizi önleyen ve dolayısıyla eziyetimizi uzatan bir yanıltmaca olabilirdi. Zaman geçtikçe o Dünya giderek daha erişilmez göründü. Orayı Rüya'dan seyretmek neredeyse katlanamayacağımız kadar acı verici bir hal aldı. Her şey yeni Dünyanın bize göre olmadığını gösterir gibiydi. Dağları ve nehirleri başka tanrıların hükmedip tadını çıkarmaları içindi. Teker teker ümitsizliğe kapıldık; o yemyeşil Dünyaya gözlerimizi yumduk.

Fakat iblisler bazı açılardan tanrılara göre daha çetindirler. Ve cismani vücudumu (özellikle de yemeyi, uyumayı ve sevişmeyi) özlesem de asıl halim cisimsizdi. Can sıkıntısı o karanlıkta eziyet kadar düşmanımdı: Ve ümit edeceğim hiçbir şey kalmadıktan sonra seyretmekten başka yapacak ne vardı?

Ben de böylece yeni bir Dünyanın kurulmasını seyrettim. Bir insanın Ay'a ayak basmasını seyrettim. Karton kapaklı kitapların, filmlerin, bilgisayarların, video oyunlarının ortaya çıkmasını seyrettim. Düzen yaygınlaştı; hem de bizim nüfuzumuzla pek ilgisi olmayan bir Düzen. Sanki eski zamanların tanrıları ebediyen bir köşeye kaldırılmıştı.

Fakat anlaşılan o ki Düzen belirli bir miktar Kaos olmayan varlığını sürdüremiyor. Benim elementim ateştir; ve ateşin modası asla geçmez. Evlerde ve kamp ateşlerinin etrafında, yıldırımlarda ve orman yangınlarında, rüyalarda ve öykülerde saygı gördüm. Neredeyse tapılıyordum. Düzen tüm kurallarına rağmen hayal kurmaya bayılır. Ve yıllar yılı arayıp taradıktan sonra orada, Ahali'nin hayalleri arasında ebediyen Asgard olarak kalan yabancı bir çayır buldum.

Görüyorsunuz ya, tıpkı Dünyalar gibi Ahali ve onun hayalleri de geliştikçe gelişiyordu. Televizyon, bilgisayar oyunları,

e-kitaplar, uygulamalar: Karanlıkta görür gibi olduğum tüm bu kavramlar bir araya gelerek rüyaların paylaşılmakla kalmadığı, üstüne bir de *şekillendirildiği* bir Dünya yaratmıştı. Ve Rüya nehri oradan, adına *internet* dedikleri yerden de geçiyordu. Tanrıları bile yakalayabilen bir gerece bundan daha uygun bir isim zor bulunurdu.*

Nihayet bir kaçış ihtimali görmeye başladım.

* *Internet* sözcüğündeki "net" İngilizcede "ağ" anlamına gelir. Yakalamaktan kastedilen odur. —çn

3

Üvey kardeşi olan, Odin'in atı gibi Jormungundr da Dünyalar'ın arasında geçiş yapabilir. Yılan önceki bir Surette Tek Deniz'i mutlu mesut sarmış ve kuyruğu ağzında Rüya'dan Pandaeomonium'a kadar Dünyalar arasında köprü kurmuştu. Eğer onu Öbür Dünya'dan Rüya'ya kaçmaya ikna edebilirsem ivmesini kullanarak şaşaalı Asgard'ın hâlâ ayakta durduğu o Dünyaya dalabilirdim. Oradan da cismani Dünyaya geçebilir hatta belki fiziki bir şekle bürünüp...

Biliyorum. Kumar oynuyordum. Ama zaten şansım hep yaver gitmiştir. Hem zaten kaybedecek neyim vardı? Öbür Dünya'daki hücrem mi? Zincirlerim mi?

Karşılaştığım ilk sorun planımı yılana yutturmak oldu. Jormungundr pek zeki değildi ve benden oldu olası hazzetmemişti. Fakat o da esirdi ve onun bile kaçma fikrine açık olabileceğini düşünüyordum. İşe Kehanet'ten ve onun yepyeni Dünyalar vaadinden başladım. Fakat Jormungundr şiirden neredeyse benim kadar nefret ediyordu ve cevap niyetine aldığım tek şey suratıma tükürdüğü zehir oldu.

Bunun üzerine hedef küçülttüm.

"Bir yol biliyorum," dedim abartılı bir itinayla. "Buradan çıkmanın bir yolunu görebiliyorum. O yolu seninle paylaşmaya ikna edilebilirim; tabii doğru türde bir işbirliğiyle."

Jormungundr geğirdi; çıkan korku berbattı ama ilgisini çektiğim belliydi.

"Seni oraya götürebilirim," dedim. "Ama beni serbest bırakmalısın."

Eh, daha en baştan bir zorlukla karşı karşıyaydık. Jormungundr kıvrak yaratılmamıştı. Sahip olduğu tek şey dişleriydi ve bunun kafamdaki fikir için pek de yararlı olduğu söylenemezdi. Bana kuşkuyla tıslayarak vücudumun baştan aşağı kasılmasına yol açan bir koku bulutu saldı. Elbette kasılan şey vücudum değildi ama Kara Kale algılar üstüne kuruludur ve hepsi de birbirinden nahoştur. Yılan'ın dişleri arasından çıkan zehirli pusa karşı gözlerimi sımsıkı kapadım ve tekrar denedim.

"Tek yapman gereken," dedim hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle, "beni *zihninle* serbest bırakmak. Bu zincirler gerçek değil; buradaki diğer her şey gibi düşlerden ve efemeradan oluşuyorlar. Beni serbest bırakman için tek yapman gereken serbest kalmamı gerçekten *istemen*."

Sözlerimin yılan için biraz Yeni Çağ* tarzında olduğunu biliyorum. Bu gerçeği çok geç fark ettim. Jormungundr tekrar tıslayarak devasa dişlerini meydana çıkardı ve suratıma ikili bir zehir fıskiyesi yolladı.

"Lanet olsun, Jorgi, canımı *yakıyorsun*!"

Jormungundr kulağa kedi mırıltısı gibi gelen gırtlaksı bir ses çıkardı.

"Böyle yapmak hoşuna gidiyor, değil mi?" dedim. "Bana eziyet çektirmeye bayılıyorsun."

Yılan, *E, ne yapayım, tabiatım böyle*, dercesine gövdesini dalgalandırarak âdeta omuz silkti.

"Ama ne yaptığının farkında değil misin?" dedim. "Bana duyduğun nefret seni burada tutuyor. O olmasaydı ikimiz de serbest kalabilirdik. En azından bir deneyemez misin?"

Yılan yine bir tıslama çıkardı ama kaygan kangallarında belli belirsiz bir gevşeme sezer gibi oldum. Avantajımdan biraz daha yararlandım.

---

* Orj. *New Age*; 1970'lerde batılı ülkelerde yayılan ruhsal ve dini esaslı yenilikçi bir akım. –*çn*

"Özgürlük," dedim. "Hatırlıyor musun? Okyanusta olmayı hatırlıyor musun? Ringa sürülerini, boğazından aşağı nasıl tatlı tatlı kayıp gittiklerini hatırlıyor musun? Fokları ve mürekkep balıklarını hatırlıyor musun? Tatlarının ne kadar güzel olduğunu hatırlıyor musun?"

Onları elbette ki hiç tatmamıştım ama dramatik bir etki yaratma peşindeydim. Jormungundr yine o mırıltıyı çıkardı.

"Denizin ne denli sessiz olduğunu hatırlıyor musun?" diye ivme kazanarak sözlerimi sürdürdüm. "Ne denli tenha ve huzurlu olduğunu..."

Yılan tehlikeli bir tıslama koyverdi. Anlaşılan Jormungundr bir istirahat ve gevşeme hayranı değildi. Sözlerimi düzelterek taktik değiştirdim.

"Okyanus fırtınalarını hatırlıyor musun?" dedim. "Rüzgârın dalgaları nasıl kamçıladığını, kuyruğunun ucuyla ticaret gemilerini paramparça etmeye nasıl da bayıldığını, bunun sana kendini ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor musun?"

Yılan düşünceli bir geğirti çıkardı.

"Aynen öyle," diye sakinleştirici bir dille sözlerimi sürdürdüm. "Peki öyle yapmanın sana Bendenize işkence etmekten ne kadar daha çok zevk verdiğini musun? Hatta," diye aceleyle devam ettim, "tekrar ete kemiğe bürünürsem bana işkence etmenin ne kadar iyi geleceğini düşünebiliyor musun? O zaman bana neler yapabileceğini bir hayal et. Kimbilir ne kadar harika olurdu!"

Jorgi hiçbir şey söylemese de hevesinin kokusunu alabiliyordum.

"Tek yapman gereken," dedim, "seni Rüya'ya götürmeme izin vermen. Bir yer, birlikte coşup oynayabileceğimiz ve gönlümüzce Kaos çıkarabileceğimiz harika bir yer biliyorum. Güven bana. Oranın nerede olduğunu biliyorum. Tek yapman gereken beni salıvermek. Sana söz veriyorum ki ikimiz birden özgür kalabiliriz."

Kısa bir süre bu fikrin aklına yatmasına izin verdim. Tamamen ikna olmadığının farkındaydım ama suratıma zehir tükürmemesi daha şimdiden olumlu bir belirtiydi.

Derken Jormungundr keyifle mırıldadı ve etrafımdaki zincirlerin gevşediğini hissettim. Yine aynı şekilde üstünde asırlar geçirdiğim kaya cismaniliğini kaybetmeye başlayarak Rüya'nın en ölümcül hali olan efemeral bir biçim aldı. Yılana doğru uzandım; yapış yapış bir zara gömülü dişleri andıran kabarık pullarını hissettim. Kokuyu yok saymaya çalışarak onun sırtına çıktım ve yaratık kıpırdamaya başlarken var gücümle tutundum. Jormungundr önce çok yavaş, ardından gitgide artan bir ivmeyle hareket ederek tahıl tanelerini ezen bir harmancı gibi duvarları deldi, tavanları ve koridorları yıkıp geçti, işkence odalarını ve zindanları darmadağın etti. Önüne çıkan her şeyi aç kurtlar gibi yiyerek Öbür Dünya'nın sayısız katı boyunca durmaksızın yukarıya, Kale'nin ağzına doğru ilerledi.

Bir an için kale kapısını ve ötesindeki Rüya nehrini gördüm. Işıltılı efemera yayılımı adalarla, mercanlarla ve kayalıklarla bezeliydi. Ölümcül potansiyelinin farkında olmayan birine güzel görünebilirdi. Derken Yılan kale kapısını kırıp geçti ve sırtına tutunan Bendeniz'le beraber Rüya'ya daldı. Rüya'nın boğucu, toksik membası Ahali'nin en derin korkularıyla yüklü olup ölümcül efemerayla çalkalanıyordu.

Biliyorum. Normalde ben de bir kaçış güzergâhı olarak onu seçmezdim. Fakat başka çarem yoktu ve Yılan'ın sunduğu ilave ivme sayesinde kasırgada mümkün olduğu kadar az zaman geçirmeyi ummuştum. Hoş, Rüya'da Zaman'ın pek bir anlamı yoktur, o ayrı. Bir saniye günlere, bir dakika koca bir ömre uzayabilir. Fakat gitmem gereken yeri biliyordum. Orayı kuşkuya kapılmayacak kadar sıklıkla görmüştüm: Pek çok kişi tarafından paylaşılan, milyonlarca rün harfine benzer kod fragmanlarıyla bir arada tutulan upuzun bir hayal. Bahsettiğim hayal ışıltılı filesiyle tanrıları bile yakalaması için tasarlanmış bir ağı andırmasına rağmen benim mevcut amaçlarım o kadar hırslı değildi. Onu can havliyle aradım ve Rüya'da yüzen döküntüler arasında görür görmez yılanı o Asgard hayaline sürdüm. Asgard. Vay be. Rüya'da bile bir harikalar dünyasıydı. İşte dimdik yükselen Gök

Hisar ve ona doğru yay çizen Bifrost. İşte Valhalla ve tepesinde kuzgunları Huginn ve Muninn'in süzüldüğü Odin'in tahtı. İşte aşağılarda Ahali'nin Dünyası ve mavinin sadece anılarda var olan bir tonundaki gökyüzü altında çiçeklerle bezeli yemyeşil Ida Ovası. Ve çok daha ilerideki ufukta güneş kadar göz kamaştırıcı bir ışık saçan, renklerin ve rünışıklarının içinde yüzen daha başka bir şeyin uzak parıltısı.

Yılan ile ben kısa bir süre Asgard'ın surlarına tünedik. Bunun bir düş olduğunu biliyordum ama yine de o kadar saf, o kadar *güçlü* geliyordu ki; hiç şüphesiz böyle bir şeyi tek bir insan inşa etmiş olamazdı. Üstüne üstlük *cismaniydim*: Okyanusun, atmosferdeki ozonun, Idun'un bahçesindeki çiçeklerin kokusunu alabiliyordum. O anki Suretimi inceledim. Kendiminkinin tıpatıp aynısı olmasa bile yeterince yakındı; yine de kafamdaki başlık bana yabancıydı. Her şeye rağmen kendim değilsem bile bir düşün olup olabileceği kadar yakındım. Bundan kim sorumluydu? Böyle bir yeri kim düşleyerek gerçeğe dönüştürmüş olabilirdi? Bir kez daha gökteki o parıltıya baktım. Rünışığıyla iç içe geçmiş şey nurdan yaratılmış canlı bir varlık gibi göreni yanına çağırmaktaydı. Yoksa diğer tanrılardan biri sağ mı kalmıştı? Gullveig-Heid, Ragnarök'ten kaçmış mıydı? Sakın *yeni* bir tanrı Rüya'dan yepyeni bir Dünya çıkarmış olmasındı?

Derken yukarı baktım ve hakikat kafama dank etti. Bu sıradan bir düş değildi. Semaya uzunluğu üç yüz metreyi bulan harflerle bir yazı yazılmıştı. Bu harfler tıpkı eski günlerin Bifrost'u gibi birbirinden küçük milyonlarca ründen oluşturulmuş ve birbirine kodlanarak muazzam, bölünemez bir ağ yaratılmıştı. Yazıyı okudum.

KARAKTERİNİ SEÇ.

Bir bilgisayar oyunundaydık.

4

Oyunun adı *Asgard!*™ idi. Ellili yılların bir müzikali gibi sonuna bir ünlem işareti koyulmuş, ayrıca yanına mülkiyet bildirircesine o küçük rün eklenmişti. Oyunun konsepti Gök Hisar'ı düşmanlarımızın –Buz Halkı, Kaya Halkı, asi iblisler, vs.– saldırılarına karşı savunmaktı. Seçilen karaktere göre çok sayıda oynama yöntemi vardı. Bir Savaşçı (Thor), bir General (Odin) veya gerçekte olması imkânsız derecede küçük bir zırh giyen jenerik bir kadın biçiminde tasvir edilmiş bir Savaşçı Prenses (Freyja) olarak oynamak mümkündü.

Biliyorum. Bunun kadar gelişmiş bir Dünyada böylesine büyük bir yanlış temsilin mümkün olmadığını düşünebilirsiniz. Cidden yahu, *Freyja* ha? Ata Çağ tanrılarının hayata döndükleri bir oyun aratsaydım kesinlikle *onu* seçmezdim. Gerektiğinde dövüşemediğinden değil hani; fakat Freyja hayranlarım arasında yer almamasının yanı sıra hep biraz fazla alıngan olagelmişti. Sonuç itibarıyla bu oyunda bulmayı hiç beklemediğim bir sürü şey vardı ve kötü adamlardan biri olmam da onlardan biriydi. Klişeleştirmek diye buna denir. Zaten Kaos'tan gelen adam kötü karakterleri temsil etmeseydi şaşardım.

Yine de ufak tefek yanlışlar bir yana, oyun hiç de fena görünmüyordu. Hatta içinde keşfedilecek koca bir dünya vardı; devlerle girilecek çatışmalar, çözülecek problemler, yok edilecek goblin yardakçılar, bulunacak sıradışı hazineler, bir buz tabakasının altında gömülü bir grup uyuyan kafadarı yeniden uyandırmayı

konu alan bir macera. Asıl amaç baş canavarın (benim) nihai yenilgisi ve Asgard'ın geri alınmasıydı.

İtiraf ediyorum, ürpermedim değil. Her şey o kadar tanıdık ama aynı zamanda o kadar yabancıydı ki. Burası Rüya'nın bütün o baloncuk dünyalarına çok benzemekle birlikte onlardan çok daha sağlamdı. Fakat benim için önemli olan en azından göründüğü kadarıyla bu oyun sırasında oyuncunun telkine açık hale gelmesi, karakterinin repliklerini söyleyerek ve hatta düşüncelerini paylaşarak âdeta o karaktere *dönüşmesiydi*. Dünyalar arasındaki boşluğun *neredeyse* karşıya geçilebilecek kadar daraldığı yer de işte orasıydı.

Ah, evet. Hâkim prensibe aşinaydım. Süreci Öbür Dünya'daki hücremden pek çok kereler seyretmiştim. İştirak etmeye niyetlendiğimden değil tabii ama işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyordum. Ve şimdi en sonunda fayda sağlayabileceğim bir noktaya ulaşmıştım.

Yılanın kuşkulu bir hali vardı. Kuşku duymakta haksız da sayılmazdı; benim aksime o buraya herhangi bir ön bilgisi olmadan girmişti ve bunun geleneksel bir rüya olmayabileceğini anlamaya başlıyordu. Bir Surete sahipken önceki haline çok benzese de o pis kokudan ve yapış yapış zardan yoksundu. Açıkçası bu büyük bir gelişmeydi ama yine de giderek huzursuzlandığı belliydi. Suret değişimi. Cismani biçim. Nedense tanıdık görünen arazi.

Bulutsuz gökyüzüne baktım.

Altımdaki Yılan bakışlarımı takip etti.

THOR'U SEÇTİN!

diye duyurdu gökteki dev harfler. Askeri bir müzik çalmaya başladı. Etrafıma göz gezdirdiğimde bütün o goblin yardakçıların siper almak için koşuşturduklarını gördüm. Derken ufukta *bir şey* belirdi. Hızlı bir şey. İri bir şey. Toprağı sarsan bir şey.

Yılan alçak bir tıslama çıkardı. Sırtından usulca inip üstü açık surda durdum.

Ah.

Yapısı gereği bu oyunun hasmane bir konsepti varmış gibiydi. THOR'U SEÇTİN, diyordu. Ve sahiden de Bifrost'un karşısından elinde koca çekiciyle Sureti içerisindeki Gök Gürleten geliyordu. Yüzü bir öfke maskesiyle buruşmuştu.

Yılan kudretli bir tıslama çıkardı. Onu suçlayamazdım. Geçen seferki karşılaşmaları azman evladım için iyi sonlanmamıştı. Kâhin o hadiseyi şöyle tarif eder:

Şimdi dünyayı bağlayan yılan
Saldırır hiddetle gazaplı Thor'a.
Gök Gürleten kazanır dövüşü, ama yenilir
Canavarın kuduruk ağzında.

Tabii bu da şimdi Gök Gürleten uzun adımlarla görüş alanıma girerken belirli bir gerginliğe yol açıyordu. Karşımızdaki elbette *gerçekten* Thor değildi. Gerçek Thor Öbür Dünya'da bir yerde hâlâ kendi kişisel cehenneminde mahsurdu; fakat Thor'un *bu* Sureti onun kızıl sakalına, çekicine ve tutumuna sahipti. Ayrıca epey gülünç bulduğum bir tür korse ile onu kocaman bir ineğe benzeten boynuzlu bir miğfer takmıştı.

Yine de planım asla kavgaya tutuşmak olmamıştı. Öncelikle, acı çekmekten zevk almam ve eğer değerlendirmem doğruysa bu oyunda bol bol acı vardı.

Mazgalların arkasına saklandığım anda Meta-Thor'un çekici başımın sadece birkaç santim uzağındaki dev sura çarptı. Bunu görünmez bir orkestranın kısa bir tantanası izledi. Aynı anda Thor'un bir bora gibi uğuldayan sesini duydum.

Gök Gürleten Thor'un kudretinden kaç, ey Kaos'un yaratığı!

Evet. Gülmeden duramadım. Vakti zamanında birbirinden banal mısralar yazmış Ozan Bragi bile bunu duysa burun kıvırırdı.

Seni parça pinçik edeceğim. Bu gece Valhalla'da ziyafet çekeceğim ve kemiklerini kürdan gibi kullanarak dişlerimi karıştıracağım!

Kullanılan dil saçma sapandı. Fakat itiraf etmeliyim ki verilen izlenim aynen Thor'du. Onu Rangarök'teki son görüşümde beni paramparça edeceğine söz vermişti. Neyse ki yanımda dikkat dağıtıcı bir şey getirmiştim; üstelik o şey dövüşmeye dünden razıydı.

Çekiç bir kez daha sura çarparak kapkara bir duman sütunu kaldırdığında ve taşları unufak ettiğinde tekrar irkildim. Fakat Yılan aramıza girip Gök Gürletene hücum etti. Thor ona çekiciyle vurdu; aldığı darbe Yılan'ı parıltılı havaya fırlatmaya yetti. Boşlukta uçan Jormungundr sonunda görünmez bir duvara çarptı ve komik denebilecek kadar şaşkın bir ifadeyle oradan sekti. Şey, evet, bunu daha önceden belirtmem gerekirdi. Bulunduğumuz Dünyanın bir özelliği de buydu: İçine girmek yeterince kolaydı ama çıkması pek o kadar değildi. Yılan muazzam bir tıslamayla tekrardan görünmez bariyere atıldı. İkinci defa geri sektiğinde kabına sığmaz öfkesi, üstünde durduğum suru sallamaya yetti.

En yakındaki yardakçıyı yakaladım. İri bir köpek ebatlarındaki bir tür goblindi. Kafasına büyük gelen yuvarlak miğferi kürklü suratını yarı yarıya gizlemişti.

"Bu kimin düşü?" diye bilmek istedim.

Yardakçı evlilik yüzüğünü andıran kocaman açılmış ferli gözleriyle bana baktı. Bir an için konuşup konuşamadığını merak ettim. Derken cıyakladı: "Bırak gideyim, Yüzbaşı, bırak *gideyim*! Ben hiçbir şey yapmadım! Ben yapmadım!"

Onu ensesinden sıkıca tuttum. "Beni tanıyor musun?"

Goblin şaşırır gibi oldu. "Seni herkes tanır, Yüzbaşı," dedi ipe sapa gelmez bir laf etmişim gibi. "Çabuk, hazırlanmalısın! Thor geliyor!"

Eh, bu kadarı doğruydu. Jormungundr tarafından kısa bir süre oyalansa da Thor –veya burada Thor'un hangi Sureti esirse o– dosdoğru üstüme geliyordu.

"Silahlarım nedir? Tılsımlarım?"

Goblin beni alık alık süzdü.

"Sakın bana hiçbir şeyim olmadığını söyleme," derken bir an

için yaratığı havaya kaldırıp kalkan niyetine kullanmayı düşündüm. "Bu oyunun, bu çatışmanın –bu *Dünyanın*– kuralları var. Silahsızken ne gibi bir kazanma şansım olabilir ki?"

Goblin bütün vücuduyla omuz silkti. "Eh, sen Oyunbaz'sın," dedi. "Kullanabileceğin çeşitli hileler var."

"Ne tür hileler?" diye sordum.

"Bilmem," dedi goblin. "Tanrı olan sensin, unuttun mu? Ben sadece kötülüğün bir yardakçısıyım."

Büyük bir beklenti içine girmeden havaya bir rün çizdim. Yine bir tantananın kopmasıyla bir nebze şaşırdım. Aynı anda suratımın otuz santim kadar uzağındaki boşlukta gümüşi ışıktan parlak bir disk belirdi.

Bir rünkalkan. Zamanlamam dört dörtlüktü: Gök Gürleten bana tekrar saldırdı. Kalkana müthiş bir darbenin indiğini hissettim. Kemik kırıcı vuruş başka şartlar altında Bendeniz'in sonunu getirirdi. Hal böyleyken kalkanın olsa olsa bir-iki darbeye daha dayanabileceğini tahmin ettim; tabii öylece dikilerek gerçeği öğrenmek gibi bir niyetim yoktu.

Rünkalkanı aramızda tutmaya devam ederek daha yüksek bir yere sıçradım. Surun yukarısında çıplak bir taş duvarla son bulan bir çıkıntı uzanıyordu. Kaçacak veya saklanacak bir yer, aşağıdaki Ida Ovası'na kadar inen baş döndürücü bir uçurumdan başka bir şey yoktu. Fakat Meta-Thor işimi bitirsin diye orada oyalanacak değildim. İhtiyacım olan tek şey oyunu oynayan her kimse onunla bağlantı kurma fırsatıydı. Bana altı üstü bir rüyacı –bir zihin– lazımdı. Gök Gürleten'in değil de benim perspektifimi seçecek bir oyuncu. Üstelik civarda harıl harıl çalışan *yüzlerce* zihin sezinleyebiliyor, birbirine bağlı yüzlerce gümüş iplik görebiliyordum. İçlerinden en az biri işime yaramalıydı. Hepsi de Thor'un tarafını tutuyor olamazdı. İçlerinden biri alternatif bir bakış açısına en azından sıcak bakardı, değil mi?

Meta-Thor tırmanmaya başladı. Artık onu kafamı ezmeye, beni bir portakal gibi soymaya teşvik eden birbirine bağlı yüzlerce ses duyar gibi oluyordum.

Bir oyalama taktiğine başvurdum. "Şey, bu konuda konuşabilir miyiz?" dedim.

Meta-Thor biraz şaşırmış gibi göründü.

Farklı bir üslup denedim. "*İstirham ediyorum, ey kudretli biraderim*. Şey... bak, bunu başka bir zaman yapsak olmaz mı?"

Yan yan uzaklaşmaya başlarken gözümü Jormungundr'ın üstünde tuttum. Dünya Yılanı nihayet dış duvara şuursuzca vurmayı bırakmıştı ve o anda kızgın bir şaşkınlık ifadesiyle Asgard'ın surlarının etrafında turlamaktaydı. Fakat Meta-Thor yeniden harekete geçmişti ve argümanımı sürdürmem gerekiyordu.

"Demek istiyorum ki buranın Asgard *olmaması* bir yana, sen *gerçekten* Thor değilsin ve biraz *yardım* alsam hiç fena olmazdı." Ben evren geneline böyle bir yakarışta bulunurken o kahrolası tantana yine koptu ve Meta-Thor bir utku narasıyla üstüme saldırdı. Elindeki çekiciyle beni duvara yapıştırmaya hazırdı.

Yine kalkanı kullanmaya çalıştım ama bir tantana yerine Bragi'nin uduna basmışım gibi mahzun bir tınlama çıkardı. Asgard'ı düşünerek kollarımı kaldırdım ve–

Gerçek düşmanı nihayet tanımlayan Dünya Yılanı hızla gelip Meta-Thor'un beline vurdu. İleri doğru sendeleyen Thor duvara çarpıp üstünde durduğum taş kornişi unufak etti. Kollarımı boşlukta sallayarak düştüğüm sırada Meta-Thor tarafından saçlarımdan yakalandım. Beni kendine çeken Thor kolları arasında ezmeye başladı.

Of. Anlaşılan bu garip baloncuk Dünyada acı çekebiliyordum. Durum prensipte ilginç olmakla beraber uygulamada tecrübe etmeye heves duyduğum bir şey değildi.

"Lütfen," dedim. "Kaçmana yardım edebilirim. Beni bırak yeter. Söz veriyorum yardım edeceğim. Beni bırakırsan *bütün* tanrıları kurtarmanın bir yolunu bulacağım..."

Meta-Thor hırıldadı. Elleri gırtlağımı buldu. Kanlı ve çaresiz bakışlı gözleri umut beslemeyi veya herhangi bir şeye inanmayı uzun zaman önce bırakmış bir adama aitti. Beni boğazlıyor olmasaydı onun için üzülebilirdim bile. Arkasındaki surda Dünya

Yılanı kırçıl başını sallayarak Asgard'ın molozlarından ve enkazından kurtardı, sonra da ağzını açtı. Çıkardığı koku muazzamdı. Dişleri buz kıracakları kadar uzundu. Benim yerime Thor'a saldıracağına güvenmiştim ve ne yalan söyleyeyim, ufak bir ayrıntı hariç planım harika gidiyordu.

O ufak detay, Jormungundr saldırıya geçtiğinde yakınlarda bulunacağımı hesaba katmamış olmamdı. Oyuna, oyunculara, evren geneline can havliyle bir dua ettim.

Lütfen. Bana biraz müsamaha gösterin, tamam mı? Ben olmanın neye benzediğine dair bir fikriniz var mı?

O anda Yılan bir şahmerdanın ezici kuvvetiyle darbesini indirdi ve Thor'un kollarından fırlayıp mazgalların üzerinden aştım. Avazım çıktığı kadar haykırarak, sövüp sayarak ve havada taklalar atarak bir kez daha Ida Ovası'na doğru düştüm. Bütün bunlar olurken etrafımda yine o tantana koptu ve gökteki harfler Kuzey Işıkları'nın hengâmesiyle bir duyuruda bulundu:

OYUN BİTTİ!

Ve yeniden ete kemiğe büründüm.

5

Tanrılar aşkına, bu ne his. Bu ne macera. Yemin ederim ki bir benzeri daha yoktur. Yeni doğmuş bir bebek gibi Rüya'dan canlı bir bedene geçişin verdiği duyum seli –ısı, soğuk, açlık, şehvet, coşku, iştah– renkleri görmek, sesleri duymak... hayır, bir benzeri daha olamaz. Zaten o yüzden bütün bu tecrübede mini minnacık bir tuhaflık olduğunu ancak kısa bir süre sonra fark edebildim.

Odin beni Kaos'tan ilk çağırdığında kendi Suretimi belirlemiştim: Kızıl saçlara ve tekinsiz bir cazibeye sahip genç bir adam. Gullveig-Heid tarafından esaretten kurtarılıp tekrar gücümün doruğuna çıkarıldığımda doğal olarak cismani şeklime geri dönmüştüm. *Asgard!*™ oyununda bile benim görünümümde yaratılmış Surete –dört dörtlük değilse bile tanımlanabilecek kadar yakın bir taklide– bürünmüştüm. Fakat bu sefer durum farklıydı. Bu sefer cismani bir biçimim veya öyle bir şey yaratacak tılsımım yoktu. Yine de fiziki Dünyadaki fiziki bir bedendeydim.

Yaşadığım ilk şok müthişti. Aklımı kaçırıp kaçırmadığımı merak ettim. İçinde bulunduğum et kılıfına aynı anda o kadar çok duyum doluşuyordu ki. Nefes alamadım. Başım döndü. Toz ve parafin kokan sert bir tahta zeminde dizlerimin üstüne yığıldım. Çatışma sesleri kulaklarımda çınlarken ağzım kanın o bakırımsı tadıyla doldu ve bir kez daha Asgard'ın yıkık surlarından aşağı düşüyormuşum gibi hissettim...

Bir müddet tozlu zeminde yatarak sağır edici kalp atışlarımı

dinledim. Panik yavaş yavaş geçti; mide bulantım katlanılır bir seviyeye indi. Gözlerimi açınca parlak bir kutunun loş bir ışıkla aydınlattığı bir oda gördüm. Yerde çıkarılıp atılmış giysiler duruyordu. Duvarlara bir yerden tanır gibi olduğum bir adamın resimleri asılıydı. Yatak yapılmamıştı; perdeler çekiliydi. Vaktin gece olduğunu anladım.

Kollarımı kaldırdım. Cılız fakat işlevsel durumdaydılar. Bir an için ründamga *Kaen*'in gümüşi parıltısını gördüğümü sandım. Fakat kendi rünümün aksine bu tersti.

Hayır, daha yakından incelediğimde onun tesadüfen bir ründamgaya benzeyen solgun bir yara izi olduğunu fark ettim. Kolumun yarısını bir dizi bilezik gibi saran başka izler de vardı. Tesadüfi olmadıklarını anlasam da bunu nasıl anladığımı bilmiyordum. Aniden başka bir şeyin, beni apar topar ayağa kalkmaya ve banyo olduğunu bildiğim yere koşmaya iten bir şeyin daha farkına vardım. Lavabonun üstünde bir ayna vardı (henüz bütün bunları *nasıl* bildiğime şaşacak kadar vakit bulamamıştım) ve yüz hatlarımı incelemek için tavandaki ışığı açtım.

Biliyorum. Bu anlattıklarım fazlasıyla klişe. Ama ne yapayım, aynada ne göreceğimden korkuyordum. *Ya çirkinsem?* diye aklımdan geçirdim. İsterseniz bana yüzeysel deyin ama kendimi bildim bileli karşı konulmaz olagelmiştim. Şimdiki Suretimin hep büründüğüm kadar çekici olamayabileceği düşüncesi beni tarifsiz bir korkuya sevk etmişti.

Ah.

Eh, çirkin değildim. Bu bile başlı başına bir huzur kaynağıydı. Hatta kendimi ilk defa görmenin şoku geçmeye başlarken beğeni duymadan edemedim. Gri gözler, alelade saçlar (ama bu değiştirilebilirdi), alışkın olduğumdan daha ciddi görünümlü bir ağız (yine de okkalı bir doz kahkahanın harikalar yaratabileceğini seziyordum), içimi rahatlatacak kadar iyi bir cilt, vasat elmacık

kemikleri. Genel görünümüm bir nebze hırpani olmasının yanı sıra epeyce sıskaydı. Fakat biraz çabayla onu adam edebileceğim görüşündeydim. Bununla beraber gözden kaçırdığım önemli bir şey varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Derken kafama dank etti. Evet, elbette. Gerçeği daha en başta anlamam gerekirdi ama Öbür Dünya'da asırlarca esir tutulduktan sonra aklım başka şeylerle meşgul olmuştu. Fakat artık apaçık görebiliyordum. Saçlar, çene hattının şekli, pantolon bölgesindeki önemli bir şeyin eksikliği...

Yansımama tekrar baktım. Hiç şüphe yoktu.

Bir kızdım.

6

Eh, daha kötüsü de olabilirdi, diye düşündüm. Önceden bir at, bir nedime, bir karasinek, bir şahin, bir yılan ve yaşlı bir kadın Suretlerine bürünmüştüm. Doğum bile yapmıştım; bu tekrarlanmasına heves ettiğim bir deneyim değildi ama en azından cinsiyet akışkanlığı kavramına yabancı değildim. Ayrıca yansımamı gözden geçirirken şansımın yaver gittiğini inkâr edemezdim. Gençtim, sağlıklı görünüyordum ve hatta iyi kötü çekiciydim. Yine de kısa saçlarım bana alışkın olduğumdan daha haşin bir görünüm kazandırıyordu.

Siyah renkli ve kukuletalı bir tür biçimsiz esvap, altında bir tozluk (*kot pantolon*, diye fısıldadı zihnimdeki uzak bir ses) ve sağlam deriden bir çift çizme giyiyordum. Sol kolumda (rün biçimli izlerden teşkil o merdivenin bulunduğunda) çok sayıda parlak renkteki bir tür örülü malzemeden yapılmış bir bilezik yığını taşıyordum. Kulaklarıma ek olarak sol kaşım birkaç yerden delinmiş ve o deliklere ufacık elmas çiviler sokulmuştu. Memelerim hayal kırıklığı yaratacak kadar küçüktü ama bir ateş iblisi ile yanıcı bir maddenin yavrusu olarak kendimi bildim bileli memeleri o kadar büyüleyici bulmazdım. Tam nispeten daha ümit verici alt bölgelerimi incelemeye başlamıştım ki kot şeysini tanımlayan o fısıltı daha sert bir sesle tekrar konuştu.

Ne halt yediğini sanıyorsun? dedi.

Sesin ev sahibime ait olduğunu tahmin ettim. Ne yalan söyleyeyim, mevcut Suretimi keşfetmeye o kadar çok kendimi kap-

tırmıştım ki asıl sahibini düşünmemiştim bile. Açıkçası o kişinin mülkü terk etmesini beklemiştim. Belli ki etmemişti.

"Ah, pardon," dedim sesli olarak.

Sözlerim ev sahibimi yatıştırmak bir yana, daha da telaşlandırır gibi oldu. *Kimsin sen? Ne yapıyorsun?*

"Paniğe kapılmanı istemiyorum," dedim. "Ama o bilgisayar oyununu hatırlıyor musun? Az önce oynadığını? Hani içinde tatlı dilli, yakışıklı bir adam ve iriyarı, kıllı bir psikopat olan?"

Şimdi bir de gaipten sesler duyuyorum, dedi ev sahibim. *Aman ne güzel. Tek eksiğim buydu.*

"Hayır, cidden," dedim yardımseverce. "O bendim. Ben Loki'yim."

Of, Tanrım. Cidden deliriyorum. Ya öyle ya da Evan içkime hap attı. Doğru. Atmış olmalı. Düşünüyorum da bu tam da onun gülünç bulacağı türde bir şey. Onu geberteceğim. Telefonum nerede? Onu bu sefer ciddi ciddi geberteceğim.

Evan denen o kişiyi unutmamak için aklıma not aldım. Havalı birine benziyordu.

Tekrar denedim. "Bak, *deli* çok olumsuz bir sözcük. Ben *düzensiz* demeyi yeğlerim. Düzen öyle sıkıcıdır ki. Asıl eğlence Kaos'tadır."

Ev sahibim parmaklarıyla kulaklarını tıkadı ve sesin kontrolünü devralıp bağırmaya başladı. "Dinlemiyorum ki. La, la, la, la. Dinlemiyorum işte. La, la, la; burada benden başka kimse yok!"

Soluk soluğa kalmasını bekledim. Sonra kontrolü tekrar ele geçirdim.

"Tamam, sıra gene bende mi?"

Bir an için anlaşılır bir tepki veremedi; zihninde bir tür feryat etti, o kadar. Küçük çocuğunun mızmızlığına aldırış etmeyen bir ebeveyn gibi işleri oluruna bıraktım. (Tabii bu kız *benim* çocuklarımın aksine Dokuz Dünya'yı yerle bir etmeye, Güneş ile Ay'ı yutmaya veya insanoğlunu ortadan kaldırmaya çalışmıyordu, o ayrı.) Yaygara kesilir gibi olunca da fırsattan yararlanıp konuştum.

"Bunun sana çok tuhaf geldiğini tahmin edebiliyorum. Gü-

ven bana, neler hissettiğinin farkındayım. Ama vaziyet bu ve ağzından *cidden* kırıcı bir laf çıkmadan önce izin ver sana şu kadarını söyleyeyim: Hayır, rüya görmüyorsun. Evet, bütün bunlar gerçek. Ve kaçmak için ne kadar uğraşırsan uğraş ben burada olacağım. Israrcıyımdır. Pek çok özelliğimden biri de budur."

Uzun mu uzun bir sessizlik yaşandı.

Yani delirmediğimi mi söylüyorsun? Kafayı bulmadığımı mı?

"Kimbilir, belki bir balık kadar üşütüksündür. Ama düşlenebilen her şey en azından bir dereceye kadar gerçektir. Beni düşledin. Ve işte karşındayım. *Fe, Úr, Thúris* kadar basit."

Ne?

"Kusura bakma. A, B, C kadar basit demek istedim. Kullandığın dile alışmam biraz zaman alacak. Tabii bir de cinsel organın var. Ne yalan söyleyeyim, ona alışmam da biraz uzun sürebilir."

Kes şunu! Dur bakalım anlamış mıyım. Loki olduğunu mu söylüyorsun? Hani Asgard'ın Oyunbazı Loki mi? Laufey'in oğlu, Yalanların Efendisi, Yılan'ın babası, Kurt'un kanı, vesaire vesaire?

"Kesinlikle. Ta kendisi," dedim. "Şey, aslında ta kendisi değil. Veya en azından alıştığım şekliyle değil. Yine de gösterdiğin konukseverliğe *fazlasıyla* minnettar olmadığımı sanma."

Hayır, diyen ses artık daha sakin çıkıyordu. *Bana kül yutturamazsın. Bütün bunlar çılgınca bir halüsinasyon. Ya o ya da bir dalavere. Veya belki de bazen derslerde yaptığım gibi dalıp gitmişimdir. Bir virüs bile olabilir; ne bileyim, uyku hastalığı gibi bir şey işte. O hastalık beyni etkilemiyor muydu? Yoksa bu bir zombi salgını mı? Zombi salgını diye bir şey var mı ki? Yoksa onu da mı kafamdan uydurdum?*

Rüya'yı, tanrıları, Öbür Dünya'nın zindanlarındaki uzun esaretimizi açıklamaya çalıştım. Adına Gerçeklik dediğimiz paradoksun, onun sayısız olasılığının, Dokuz Dünya'ya saçılı bıraktığımız Suretlerimizin üstünde durdum. Ölüm'ün bile Düzen ve Kaos kurallarına tabi olduğunu, hiçbir şeyin gerçekten ölmediğini ama uçucu özümüzün bir şişedeki parfüm misali Suretlerimize damıtılabileceğini, bütün o Suretlerin birbirinden ayrı

olmakla beraber eşit derecede gerçek olduğunu ve formüle eşit derecede bağlı kaldığını izah ettim.

Yine uzun mu uzun bir sessizlik yaşandı.

Sonra ses çok sakin bir dille konuştu. *Evan'ı gördüğüm yerde geberteceğim. Sonra da sırf emin olmak için tekrar geberteceğim.*

Kısa bir süre Thor benimle beraber ev sahibime gelmeyi mi başardı diye merak ettim. Bulunulan beyan –hatta birebir kullanılan kelimeler– kulağa ürkütücü derecede tanıdık geliyordu. Sonra ev sahibimin çok fazla *Asgard!*™ oynamış ve böylelikle Gök Gürleten'in kişiliğinin itici yanlarından bazılarını kazanmış olabileceğini düşündüm.

Aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı. *İyi ama Asgard altı üstü ışıklardan ve piksellerden yapılmış bir oyun*, dedi. *Gerçek değil ki. Nasıl olabilir?*

Omuz silktim. "Senin *piksel* dediğine ben *efemera* diyorum. Rüya onlardan, yani milyonlarca minik partikülden oluşur, tatlım. Beni Rüya'dan çekip aldın ve böylelikle hayal edilebilecek diğer her şey kadar gerçeğim. Hatta bazılarından daha bile fazla," diye devam etim, Kaos'taki yolculuklarımda karşılaştığımda garip efemera türlerini düşünerek. "Sen farkında olmayabilirsin ama *her şeyin* o partiküllerden oluştuğuna ve Rüya'nın daha bile büyük bir gerçekliğin sadece bir parçası olduğuna dair bir teori var."

Yeni ev sahibimin bu bilgiyi sindirmesini bekledim. Karşı koyduğunu hissedebiliyordum; bana, Gerçeklik'e, Dokuz Dünya'nın tamamına; kısacası aklınıza ne gelirse.

Söylediklerin tamamen saçmalık, dedi kız. *Bütün bunlar aşırı gelişmiş hayal gücümün bir ürünü. Hem zaten bir tanrı beni neden seçsin ki? Ve neden Loki? Loki kötü adam!*

"Yanlış anlaşıldım," dedim. "Günün birinde öyküyü sana anlatırım. Ama neticede düşüyordum. Hayatımı kurtardın. Bir parçan bana uzanmış olmalı. Aramızda bir bağ hissetmiş olmalısın."

Ama neden sen? Neden senin yerine–

"Benim yerime kim?"

Hiç kimse. Boş ver, dedi ev sahibim. *Tanrım, şimdi kalkmış kendi kendimle tartışıyorum. Voleybol takımına girmektense çok okumanın sonu budur. Gözlerini kapa yeter. Kafandaki ses gerçeği bildiğini görür görmez yok olacak. Ne de olsa o senin bir parçan. Bilinçaltının bir ürünü. Kendine zaten yapmadığın hiçbir şeyi sana yapamaz. Gözlerini yum ve ona kadar say. Bir. İki. Üç–*

Bekledim. Nasılsa zamanım boldu. Yavaş yavaş direncinin çöktüğünü, kuşkusunun ve paniğinin geçtiğini hissettim. Derken dahili ses tekrar konuştu.

Hâlâ orada mısın?

"Korkarım evet."

Ne zaman gideceksin?

Bu soruyu konuk sevmez hatta kırıcı buldum. "Biliyor musun," dedim, "bazıları bir Asgard tanrısına ev sahipliği yapmayı bir ayrıcalık olarak görebilir."

Dahili varlık omuz silkmiş gibi geldi. *Üstüne alınma,* dedi. *Ama zihnimde bir İskandinav tanrısı yaşamadan da yeteri kadar kişilik sorunlarına sahibim. Hem zaten Loki olduğunu nereden bileyim? Demek istiyorum ki Loki gibi konuşmuyorsun.*

Gücendim. "Ne demek istiyorsun?"

Şey, Loki eski günlerde yaşardı. "Benimle beraber Valhalla'ya teşrif et de atalarımızla yan yana ziyafet çekelim, birader," gibi şeyler söylemen gerekmez miydi?

Kısa bir süreliğine başımı ellerimin arasına aldım. "Bu zırvayı nereden duydun?"

Her yerden. Filmler, kitaplar, oyunlar–

"Of, hadi ama." Bu kızla işimin zor olduğunu görebiliyordum. "Kaç yaşındasın, dokuz mu?"

Ev sahibimden yoğun bir küskünlük akımı aldım. *Saçmalama. On yedi.*

"Ciddi olamazsın," dedim.

En azından ben ipe sapa gelmez eski efsanelerden kalma bir dinozor değilim. Hem hıyarın teki olduğunu bilseydim daha en başta onları okumaya zahmet etmezdim.

İç geçirdim. "Tanrılar aşkına. Sahiden de on yedi yaşındasın. Üzgünüm... şey, adın ne?"

Ev sahibim burnunu çekti. *Bana Seksek derler.*

"Peki. Peki, kusura bakma, Seksek. Seninle kötü bir başlangıç yaptık. Baştan başlasak olur mu? Ölmek, asırlarca işkence görmek, sonra da seni istemeyen birinin bedenine düşmek kolay değil. Demek istiyorum ki bana biraz hoşgörülü davran, tamam mı? Beni bir–" Anlayabileceği bir kavram aradım. "Beni bir sığınmacı olarak düşün. Bir savaş bölgesinden gelen bir sığınmacı. Öyle birini geri çevirir misin? Başından nelerin geçtiğini bilsen?"

Huysuzca bir sessizlik. Sonra: *Tamam. Bir denerim. Zaten o öykülere bayılırdım.*

"Eh, bu da bir başlangıçtır. İtiraf ediyorum, efsaneler iyidir hoştur ama beni pek el üstünde tutmazlar. Yanlış anlaşılmaları gidersem hiç fena olmayacak. Bir ara hatırlat da öyle yapayım. Yine de en gözde tanrın bensem *en azından* bir şeyleri doğru bilmişler demektir. Öyle değil mi?"

En gözde tanrımın sen olduğunu söylemedim ki, dedi ev sahibim, bir tutam keyifle.

"Ne?"

Seni fena bulmadığımı söyledim ama en gözde tanrım asla sen olmadın.

"Ah."

Eh, bunu duymak cidden kalbimi kırdı. Asıl sahibiyle aramda samimi bir bağ olduğu için bu vücuda düştüğümü farz etmiştim. Oysa ki kız kalkmış ilk tercihinin ben olmadığımı söylüyordu.

İçgüdüsel olarak zihnini taradım. Bu durum karmaşık bir depolama sisteminde arama yapmak gibiydi. Her türden bilgiyle dolu çok sayıda galeri, arşiv ve dizin mevcuttu: anılar, olaylar, kelime dağarcıkları, fanteziler, hisler. Bunlardan bazılarına erişmenin zor olduğunu sezinledim –ışıksız yerlere çıkan kilitli kapılar– ama iyi aydınlatılmış açık kısımlarda aradığımı bulmama yetecek kadar şey vardı. Asgard tanrılarına adanmış bir galeriye rastladım–çizgi romanlar, kitaplar, posterler, oyunlar, artık ne

ararsanız. Evet, kafasındaki versiyonumuz gerçeklerden son derece uzak olmasına rağmen kız sahiden de bize hayrandı. Ve duvardaki o resimlerin neden tanıdık geldiğini artık anlıyordum.

Hayretler içerisinde yere oturdum.

"*Thor* ha? Gözde tanrının Thor olduğunu mu söylüyorsun?"

Ev sahibim içinden omuz silkti. *Eh, bilirsin işte–*

"O hayvan ha? Beni saçlarımdan tutup havaya kaldıran, partilerde en sevdiği komiklik on dört fıçı bal likörünü lıkır lıkır içmek ve sonra bütün konukları öldürmek olan, bir keresinde Dünya Yılanı'nı bir *kedi* zannedecek kadar kafası çalışmayan o adam ha?"

Zihnime girmiş olabilirsin, dedi Seksek, *ama bana ne düşüneceğimi söyleyemezsin.*

"Peki. Peki. Patron sensin."

Bunu yine uzun bir sessizlik izledi. O sessizlik sırasında karnım şiddetle guruldadı. "Sanırım bu bir kahvaltı çağrısıydı," dedim. "Herhalde *o kadarında* anlaşabiliriz."

Seksek yine içinden omuz silkti. *Ben aç değilim.*

"Deli misin? Karnım zil çalıyor!"

Bir inkâr ürpertisi gerçekleşti. O dizinlerden birinin derinliklerine gömülü bir şey sezer gibi oldum. Kapıldığım his tuhaf ve bir hayli rahatsız ediciydi; önceki tecessümüm ne cins olursa olsun hiçbir zevke bir kerecik bile direnmemişti. Üstüne üstlük asırlardan beri bir reçelli turta veya bir kadeh şarap şöyle dursun, bir ekmek kırıntısı bile tecrübe etmemiştim.

"Benimle beraber Valhalla'ya teşrif et de atalarımızla yan yana ziyafet çekelim, Seksek," dedim.

Hayır, istemi– diye başladı ev sahibim.

"Hadi ama, gel biraz hayatını yaşa," dedim.

Sonra da beni ev sahibimin zihnini eşelemeye iten içgüdüyle öne çıktım ve vücudun kontrolünü devraldım.

7

Yaptığım şey hızla giden bir at arabasının dizginlerini ele almaya benziyordu. Kısa bir süreliğine itiraz sezinledim; fakat direnç geçinceye dek konak zihne yüklenmem yetti. Ardından hem kendi içgüdülerime hem de onunkilere uydum –*yatak odası*, *koridor*, *mutfak*– ve sonunda kendimi beyaz renkli büyük bir kutunun önünde buldum. Kutuyu açmam, heyecan verecek kadar bol miktarda her türden gıdayı meydana çıkardı.

Buzdolabı, dedi Seksek'in sesi zihnimde. Ses çok uzaklardan gelir gibiydi. Açıkçası adına ne dendiği umurumda değildi: Kutunun içinde kızartılmış tombul bir piliç, peynir, ekmek, süt, tanımsız (yine de lezzetli) şekerleme çeşitleri ve en iyisi de biraya benzer bir şey vardı. İçeceği ihtiva eden soğuk metal silindirlerden birini açmam biraz zamanımı aldı; fakat dahili kılavuzumun da yardımıyla sonunda köpüklü içeriği mühürleyen minik efsunu keşfettim (*Çekme halkası*, diye fısıldadı Seksek).

Belirtmeden geçemeyeceğim: Biraz aşırıya kaçmış olabilirim. Ara sıra Seksek'in *Kaloriler*, *Doymuş yağlar* ve *Ama ben hiç bira içmem ki* diyen sesini duydum duymasına ama kulak asmadım. Buzdolabından kilere, oradan da yassı, kahverengi ve beklenmedik ölçüde leziz şeyler içeren bir dizi kutuya ve tenekeye geçtim.

Çikolata! Hayır, olamaz, diye kafamın içinde inledi Seksek'in sesi – sonra aniden geri geldi ve kontrolü ele geçirmek için canla başla çabaladı.

"Of!" Kilerin kapısı elimin üstüne sertçe çarptı. Çektiğim acı

–Öbür Dünya'da bize eziyet etmekte kullanılan varoluşsal türüne hiç benzemeyen *cismani* acı– kafamı bir kova buzlu suya daldırmak gibi bir etki yarattı. "Bunu niye yaptın?" diye sordum. Sonuçta sırf vücudunun kontrolü bende diye o da acı çekmeyecek değildi. Hatta ıstırabını ve sıkıntısını açıkça sezebiliyordum. Fakat bunlardan ikincisi çikolata yemiş olmamdan da kaynaklanıyordu. GIDA adlı zihinsel dizinde yürüttüğüm kısa bir arama, çikolata denen o maddenin görünümümü derhal şişman bir trole çevirecek bir tür zehir olduğunu öne sürüyordu.

Mutfak penceresindeki yansımama baktım. Herhangi bir değişiklik görmedim. Çikolata yemeyi sağ atlatmıştım – asıl zorluk Seksek'i sağ atlatmak olacak gibiydi.

Tamamen kontrolden çıkmıştın! diye zihnimde beni azarladığını işittim. *Seni bir şekilde durdurmalıydım. Tanrım, ebeveynlerim ne yaptığını gördüklerinde–*

Bir tanrıyı ağırlarken bir başkasının adını anmanın ne kadar büyük bir kabalık olduğunu belirttim. "Üstelik karnım açtı. Tabii seninki de."

Kahkaha attı. *Karnım devamlı açtır. Ne olmuş yani? Bu hapır hupur börek, peynir veya elime ne geçerse onu tıkınmamı gerektirmez.*

"Niye ki?" Gerçekten meraklanmıştım.

Çünkü– diye söze girdi. *Of, niye nefes tüketiyorum ki? Sen erkeksin. Bu işlerden ne anlarsın?* Açıklama yapmakta zorlandığını sezince AÇLIK diye adlandırılmış bir arşive girdim ve bir dizi imgeyi gözden geçirdim. Güneşli bir kumsalda dikilen Freyja'ya benzer bir sarışın; hiç de inandırıcı durmayan bir çift kanattan başka bir şey giymemiş başka bir kadın; üstünde rakamlar bulunan bir tür kutu ve de bir anı. Çok uzaklarda kalmamış olan anıda çocuklar bir tekerleme söylüyorlardı:

Kara balinası, kara balinası, Josephine bir kara balinası.

"Josephine kim?" diye sordum.

Benim, dedi Seksek.

"Ne garip bir isim," dedim. "Peki bir kara balinası nedir?"

Kes şunu! diye çıkıştı Seksek. *O bana özel!*

"Ne yani, ilkokulla ilgili bu şeyleri mi kastediyorsun? Herkese açık olduklarını sanmıştım."

Eh, değiller işte, dedi Seksek asabice. *Onu bunu kurcalamaktan vazgeç, tamam mı? Ve çikolatadan uzak dur.*

Durdum. Zaten doğrusunu söylemek gerekirse hafiften midem bulanıyordu. Maddi gıdalardan asırlarca mahrum kalmak bana biraz feleğimi şaşırtmıştı. Hem zaten asla ölçülü biri olagelmemiştim.

Ayrıca ortalığı toparlaman lazım, dedi Seksek, yerdeki dağınıklığı kastederek. Eh, bir iki tavuk kemiği, bir sürü ambalaj ve göründüğü kadar leziz olmayan vıcık vıcık bir şey (*Yoğurt*, dedi Seksek) de dahil birkaç şey dökmüştüm.

Yeri temizlemem gereken bir Dünya hayal etmeye biraz zaman ayırdım.

"Bu iş için uşaklarınız yok mu?" diye sordum. *Ev sahibimin* bir uşak olabileceği aklıma gelince nahoş bir tedirginliğe kapıldım. Fakat kızın sorum karşısında attığı kahkaha şüphelerimi gidermeye yetti.

Uşaklar mı? Dalga geçiyor olmalısın, dedi. *Yemek yedikten sonra arkamızı toplarız, hepsi bu. Ne yani, hayvan değilsindir herhalde?*

"Şu an değilim," dedim ona. "Ama böyle şeylere alışkın olmadığım için hâlâ öğrenme aşamasındayım."

Boşlarcasına omuz silkti. *Hadi şu işi bir an önce bitirelim*, dedi. *Vakit geç oldu. Uyumam lazım. Kalktığımda da–*

"Avucunu yalarsın." Gizlemeye çalıştığı düşünceyi anlamak için bir dâhi olmama gerek yoktu. Uykuya dalarsa kalktığı zaman gitmiş olacağımı düşünüyordu. "Henüz taşınmak gibi bir niyetim yok. Beni içeri sen aldın ve hiçbir yere gitmiyorum. O yüzden bir sandalye çek, Seksek. Bir süre daha buralarda olacağım."

Bana inanmadığını kestirebiliyordum. Önemi yoktu; çekip gidecek değildim. Bir tür kahverengi ve pürüzsüz fayansla kaplı yeri temizlemeyi bitirdim ve çöpleri bir çuvala doldurdum. Sonra yatak odasına gidip giysilerimi çıkarmaya başladım.

"Gözlerini neden kapatıyorsun?" dedim, biçimsiz siyah üst giysiyi dağınık yatak odası zeminine atarken.

Beni seyretmeni istemiyorum, dedi Seksek.

Gülmeden edemedim. "Senin *içindeyim*. Bildiklerini biliyorum. Hissettiklerini hissediyorum. Gözlerini yummanın bunu değiştireceğini mi sanıyorsun?"

Yine o omuz silkiş. *Bana ne.*

"Peki." Yeniden giyinmesini bekledim. Bu sefer üstüne penguen resimleri basılmış pembe renkli biçimsiz bir giyecek *–gecelik–* seçti. Işık hâlâ yanıyordu. Seksek yerden küçük bir ekrana sahip ve bir kedi resmiyle süslü bir cisim *–telefon–* aldı. Bir an için ekrana gözlerini kırpıştırdı. Parmaklarının *tuş* olarak düşündüğü dörtgenlerin üstünde hızlı hızlı gezinmesini seyrettim. Verilen isim hoşuma gitti – sırların kilidini açmak için tasarlanmış bir şeye uygundu*. O tuşların pencereler açmakta kullanıldığını çabucak anladım. O pencerelere SNAPCHAT, E-POSTA VE INSTAGRAM gibi gizemli adlar verilmişti. FACEBOOK adını taşıyana gözüm takılsa da Seksek onu atladı. Onun yerine MÜZİK adlı bir pencere açtı. Sabırsızlığını, beni Çehreler Kitabı'ndan uzak tutma arzusunu sezinledim.** Zihninde bu kitabın bir muadilinin bulunduğunu ve onu açarsam ailesine, dostlarına, kısacası yaşamındaki herkese erişebileceğimi anladım. Fakat Seksek onu benimle paylaşmaya hazır değildi.

Kulaklarımın üstüne bir şey *–kulaklık–* yerleştirmesinin ardından müzik duydum. Bu müzik alıştığım türde olmayıp yumuşak ve melankolikti. Kulağıma kelimeler çalındı – dinlediğim şey bir tür ağıttı ama kullanılan üslup bir tuhaftı. Ayrıca enstrümanlar benim için yeniydi. En azından aralarında ut yoktu. Bu bile başlı başına bir kazançtı.

"Uykumu getirmeye mi çalışıyorsun?" derken kesinlikle uyanık kalmaya niyetliydim – yeniden doğmuş benliğimin bu Su-

* "Tuş" kelimesinin İngilizcedeki karşılığı *key* sözcüğüdür. *Key* aynı zamanda "anahtar" anlamına gelir. *–çn*

** Facebook sözcüğündeki *face* İngilizcede "çehre/surat," *book* ise "kitap" anlamına gelir. *–çn*

rette nasıl fonksiyon göstereceğine veya kendimi Rüya'ya bırakırsam ne kadar kontrol kaybedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Seksek yine kendi tarzında omuz silkti –yaptığı hareket omuzları oynatmanın ve ergence kafa sallamanın bir kombinasyonuydu– ve tek kelime etmeden gözlerini kapadı. Herhalde onları açabilirdim ama yatak sıcak ve yumuşaktı. Üstelik bir kez daha ete kemiğe bürünmenin hazzı, korkularımı dindirmek için yeterliydi. Uykunun çok iyi geleceği fikrindeydim. Ama yine bir vücudun içinde mi uyanacaktım yoksa devrik tanrıların zindanında mı? Direnmeyi sürdürerek karanlığa karıştım. Uyandığımda duyduğum ilk şey Seksek oldu.

Ha siktir!

İlk gecemi sağ salim atlatmıştım.

8

"Ha siktir!" diye sesli olarak tekrarladı Seksek. "Onca zaman dururken bu neden bugün başıma geldi ki?"

Günışığının keyfini çıkararak gerindim. Yatağın yanında duran elefon bana yanıp sönen bazı rakamlar gösteriyordu. Seksek'in acele etmek istediğini hissedebiliyordum ama hâlâ uyku mahmuruydum ve hareket etmek ya da vücudun kontrolünü devralmak için henüz bir sebep görmüyordum. Uyurken rüya görmüş müydüm? Görmüşüm gibi geliyordu. Kısmen anımsadığım bir şey bilincimde oyalanıyordu: bir tepenin, bazı rünlerin ve güneş gibi parlayan bir nesnenin anısı.

Seksek zihnimin *–zihnimizin–* bir köşesinde tekrarlayıp duruyordu: *Burada olmamalıydın! Şimdiye kadar gitmen gerekirdi. Seni yanımda götüremem. Bugün olmaz!*

Derin bir nefes aldım. Rüya kaybolmuştu. Uyanık geçireceğim potansiyelle dolu on iki saat daha beni bekliyordu. On iki özgürlük saati daha, diye düşündüm. Kıymetli yaşamın on iki saati daha. Yeniden gerindim. Acıkmıştım. Fakat Seksek iştahımı paylaşmasına rağmen karnımızı doyurmak gibi bir önceliğimiz yoktu.

Bugün ne olacak ki? diye sordum. *Ben bir kahvaltı, ardından belki şöyle uzun bir banyo düşünüyordum. Sonra da bir mağara trolü tarafından tasarlanmışa benzemeyen bazı giysiler–*

"Okula gitmeliyim!" dedi.

Okul mu? Seksek'in dahili sözlüğünde referans aradım. Ortak

alanımızdaki OKUL diye adlandırılmış bölüm gölgelerde saklıydı. Bahsi geçen bölgede birbiriyle çelişkili pek çok duygu birlikte varlık gösterir gibiydi. Seksek'in hoşlanmadığı apaçık belliyken oraya neden gitmek istediğini merak ettim.

Okul denen şey berbat görünüyor. Gel A Planı'nı uygulayalım.

"A Planı diye bir şey yok. Gitmek zorundayım."

Fakat zihninde daha kapsamlı bir arama yürütürken tereddüdünü hissedebiliyordum. Bir yandan otorite korkusu çekiyordu – tabii bunun bana pek bir etkisi yoktu. Öte yandan mühim insanların –benim yapacaklarım yüzünden onu eleştirecek insanların– karşısında kendimi ele verebileceğimden çekiniyordu. Akranları, özellikle de adı hem hayranlık hem de kin uyandırırmış gibi görünen *Stella* die biri Seksek'in nezdinde çok büyük önem taşıyordu. En çok da SINAVLAR diye bir şey öne çıkıyor, Seksek'in aklını şu Stella'dan bile daha çok meşgul ediyordu.

"Bir SINAV nedir?" diye sordum.

Seksek hırıldayarak telefonu yere attı. "Neden hâlâ buradasın?" dedi. "Neden sadece bir rüya olamıyorsun?" Telefonu geri alma çabasıyla yatağın ayak ucundaki dağınıklığın arasına daldı. Zemindeki boş alanının büyük bölümünün doğaları bana yabancı gelen ama hepsi de o veya bu tür bir efsunla çalışan benzer cisimlerle dolu olduğunu fark ettim. Yine de ev sahibimin gözünde en çok önem taşıyan eşya Çehreler Kitabı'nın yanı sıra bütün tanıdıklarıyla bağlantılar, oyunlar, komik kedi resimleri içeren o telefonmuş gibi görünüyordu. Her nasılsa zamanı bile içinde barındırdığını sezinliyordum.

"Havalı bir zımbırtı," dedim kıza, onun üslubunu kullanarak. (Gerek yakınlığımız, gerekse dahili sözlüğe olan erişimim sayesinde bu hiç de zor değildi.) "Düzen mi yoksa Kaos mu?"

Sorum faraziydi. Mutfak zeminini temizlemekteki ısrarı ilkini işaret eder nitelikteydi ama açıkçası yatak odasının Idun'unkine benzer bir tarafı yoktu. Odanın duvarlarındaki çoğu Thor'un Suretinin yozlaştırılmış bir versiyonunu sergileyen resimler –*posterler*– de cabasıydı. Tabii benim tanıdığım Thor o resimlerdeki

kişilerden çok daha bakımsızdı ve şu altın zırhı asla giymezdi; fakat en azından çekiç yeterince tanıdıktı. İsterseniz bana kendini beğenmiş deyin ama Asgard'ın bu fantezi versiyonunda *benim* nasıl resmedildiğimi merak etmemek elimde değildi.

"Düzen mi yoksa Kaos mu da ne demek?" diye sordu Seksek, gözlerini açmadan kıyafetlerini giymek için çabalarken.

"Gücünün kaynağı ne?" dedim. "Çünkü eğer Düzen'se bu mekânın bir temizliğe ihtiyacı var. Yok eğer Kaos'sa ayvayı yedim demektir."

Anlamakta zorlandığını hissettim. "Güç mü? Benim hiç *gücüm* yok," dedi. "Ben on yedi yaşında bir kızım. Okula giderim. Arkadaşlarımla takılırım. Çoğu günler televizyonun uzaktan kumandasının kontrolünü bile zor alırım. Sen ne sayıklıyorsun güç falan diye?"

Elbette ki bana yalan söyleyemezdi. Bilincinin içindeydim. Söylediklerine gerçekten inanıyordu. Yine de tılsımını, eski günlerde Ateş dediğimiz şeyi sezebiliyordum. Fakat Ahali'yi güdüleyen Ateş farklı bir elementtir. Ahali çok parlak yanar ama kontrolleri dahilindeki gücün farkına bile değillerdir. Rüyalarıyla bilinen Dünyalar arasında akan Nehir'i yaratmışlardır ama aynı zamanda sahip oldukları kaynaklardan –beni Rüya'dan çıkarıp buraya, bu çalıntı bedene sokan güçten– tümüyle bihaber görünürler.

Seksek düşüncelerimin bir kısmını okumuş olmalıydı. Her halükârda güvensizlik sezdim. Varlığıma hâlâ tamamen inanmıyor, hâlâ zihnindeki gelişigüzel bir ziyaretçiden fazlası olmayabileceğimi düşünüyordu.

Gözlerini tekrar açıp telefonunu yerden aldı. "Evan'a mesaj atacağım," dedi sesli olarak. "Bu iş onun başının altından çıktıysa canına okuyacağım."

Bu, en hafif tabiriyle boş bir umuttu. Söylediklerine kendisinin bile ikna olmadığını hissedebiliyordum. Fakat şu Evan denen kişi kafa dengi birine benziyordu. Üstelik Seksek gerçekliğime ne kadar çabuk ikna olursa bu Dünyayı keşfetmeyi ve sunduk-

larının keyfini çıkarmayı esas alan planım üstünde çalışmaya o kadar çabuk başlayabilirdim.

Yatak odasına göz gezdirdim. Thor'un suratı –veya en azından onun bu Dünyadaki versiyonu– yarım düzine kupürden, çizimden ve posterden bana bakmayı sürdürüyordu.

Neden o gelmedi ki? dedi Seksek. *Neden illa senin gelmen gerekiyordu?*

İç geçirdim. Birbirimize bu kadar yakın olmamıza rağmen bana nezaket göstermek gibi bir niyeti yoktu.

"Biliyorum," dedim. "Benden hoşlanmıyorsun. Kulübe hoş geldin."

Mesele o değil. Ben sadece–

"Bana yalan söyleyemezsin, Seksek," dedim.

"Evan'a mesaj atacağım," dedi. "Sakıncası var mı? Bu konuyu daha sonra konuşuruz."

Seksek'in telefonunda efsunlar celbetmesini seyrettim. Yeni Roma alfabesine dayanan harfler pek tanıdık değildi ama bildiklerini bilmem sayesinde tercüme etmekte zorlanmadım.

Senin evde buluşalım. KONUŞMALIYIZ. J x

"Peki SINAVLAR ne olacak?" diye sordum.

"Daha vakit var," dedi. "İngiliz Edebiyatı sınavı öğleden sonra."

Üzerlerine küçücük kediler basılmış bir çift kısa çorap giydi. Penguenli geceliği de dikkate alarak hayvanlardan çok hoşlandığını tahmin ettim.

"O zamana kadar boşum," diye sözlerini sürdürdü. "Şimdi gidip Evan'la konuşacağız. Ve sonra her kim olursan ol kafamdan siktirip gideceksin."

9

Evan'ın evine giden yol bizi Seksek'in sadece *Köy* olarak düşündüğü bir dizi caddeden ve ara sokaktan geçirdi. Seksek'in bütün hayatını asıl adı Malbry olan bu yerde geçirdiğini anladım. Kızın zihninde yirmi dört saatten daha az kalmıştım ama bilincimin onunla ilgili her konuda şaşırtıcı bir hızla geliştiğini hissedebiliyordum: Artık üslubu tuhaf, vücudu yabancı gelmiyordu. Ve şimdi Köy'ü katederken her köşe başında, her taş duvarda anılarla karşılaşıyordum. Mesela küçükken kadim bir tırmanma iskelesine sahip parktaki salıncağa binerdi ve babası onu iterken birlikte gülüşerek–

Kes şunu!

"Ne var? Ne yaptım?"

Yine anılarımı kurcalıyorsun. O şeyler bana özel. Onları rahat bırak.

İçimden omuz silktim. "Peki. Madem böyle davranmak istiyorsun–" Ona yastıkları transparan plastik kılıfla kaplı bir kanepede dimdik oturduğum zihinsel bir resmimi yolladım. Sarı renkli yekpare tahtadan oyulmuşa benzeyen saçlara sahip bir kadın bana dik dik bakarak bir tür meşrubatla dolu bir bardak uzatıyordu. *Burada kal, kıpırdamadan otur ve meyve suyunu dökme*, dedi kadın. *Ve hiçbir şeye elini sürme.*

"Bu Cora Teyzem," dedi Seksek. "Ondan nasıl haberin olabilir ki? Ben altı yaşımdayken Avustralya'ya taşınmıştı. Yıllardan beri aklıma gelmiyordu."

Ona hafızasının artık büyük ölçüde müşterek bir kaynak olduğunu hatırlattım. "Hiçbir şeye elimi sürmeden öylece oturamam. Zihninde bir misafir olabilirim ama dolaplarda neler saklandığını biliyorum. O yüzden bu duruma alışsan iyi edersin, Seksek. Ayaklarımı mobilyalara dayamayacağım ama ne zaman bir bardak su istesem sana soracak değilim."

Sözlerimin kafasına dank etmesini bekledim. Nihayet karşılık verdiğinde sesi daha uysaldı. "Seni kafamda istemiyorum," dedi. "Başka bir yere gidemez misin?"

Gülmeden edemedim. Onun ağzından çıkan kahkaham kulağa garip ve biraz delice geldi. "Keşke gidebilseydim," dedim kıza. "Ama öyle yapabilmek için gidecek başka bir yere ihtiyacım var. Tercihen vücutsuz benliğimi daimi bir eziyet halinde *tutmayacak* bir yere. Sorun da orada, sevgili Seksek. Daha uygun bir konak buluncaya kadar korkarım benden kurtuluş yok."

Bana inanmadığını kestirebiliyordum. Kafasında halen gizli bir şey, uygulamaya hazır olmadığı bir tür plan vardı. Evan da o planın bir parçasıydı: Yüzü bulutlarla örtülü olmasına rağmen bu kadarını sezebiliyordum. Ne ilginç: Cora Teyzeyi ayrıntılı bir şekilde görebiliyordum ama Seksek'in en yakın arkadaşı gizemini koruyordu.

"Ben *senin* zihnini göremiyorum," dedi kız. "Sen neden benimkini görebilesin?"

"Güven bana, görmek de istemezsin," dedim. "Orada otuz saniye geçirsen büyük ihtimalle aklını kaçırırsın."

Doğru söylüyordum. *Bu kadarından* emindim. Zihnim onunkinden çok daha büyük olup azaba, hiddete, şerre, acıya ve çeşitli türlerde deliliklere ayrılmış dizinlerle dolu koca koca odalara sahipti. (Eh, zaten Kaos'tan başka ne beklenirdi?) Sekse, vicdan azabına ve hislere dair bazı karmaşık kişisel meseleler de cabasıydı. Ahali'den birini iblislerimin arasına salıverecek değildim – hele ki zihni büyük ölçüde komik kedi videolarından, penguenli çoraplardan ve müphem çocukluk nostaljilerinden teşkil birini. Buna bir de Facebook, varoluşsal kaygılar, okuldaki

tafracı kızlar ve yoğun umumi utançla beraber fiziki kusursuzluk imgeleriyle saplantılı uzun ve gereksiz soyutlamalar ve de gıda tüketimiyle ilgili bir yığın lüzumsuz suçluluk duygusu da eklenince aman aman.

Gıda tüketimi demişken…

"Kahvaltı."

"Ben hiç kahvaltı etmem."

"Eh, *ben* ederim."

Yanından geçtiğimiz köpek gezdiren bir kadın bize tuhaf bir gözle baktı. Köpek de gördüğünden pek etkilenmişe benzemiyordu. Seksek'in tepkisine dayanarak kendi kendine konuşan kimselerin Malbry'de hoş karşılanmadığı sonucunu çıkardım.

Mecbur musun? dedi Seksek, önceden kullandığımız daha mahrem iletişim yöntemimize geri dönerek.

"Neye mecbur muyum?"

Bu kadar çene çalmaya!

Kızın omuzlarını silktim. Öyle yapmak iyi geldi. Zevk olsun diye aynı şeyi tekrarladım. "Son birkaç yüz yıl konuşacak fazla bir konum olmadı. Değişiklik epey hoşuma gidiyor." Ona Kara Kale'nin diğerlerinden daha az travmatik bir antresinin zihinsel bir resmini yolladım. Görüntü pek net değildi ve çok kısa sürdü. Yine de Seksek'in dehşete düştüğünü ve gördüğüne inanmakta zorlandığını sezdim. Dahası ona karşı kullanabileceğim başka bir şey bulduğum için çaktırmadan kendi kendime sırıttım.

"İşte, Seksek," dedim ona. "Sen de benim zihnime girebilirsin. Tabii istersen."

İstemiyorum, dedi Seksek. *Bir daha asla.*

"Eh, o hiç belli olmaz," dedim.

Yolun geri kalanını konuşmadan yürüdük.

10

Evan'ın evi *beton* adında bir malzemeden yapılmış boz renkli bir kutuydu. Yerden çok yüksekteki mekâna akıl ermez ve karmaşık mekanizmalarla çalışan bir geçitle (*asansör*) ulaştık. Seksek o mekanizmalara aldırış bile etmedi.

Ne yalan söyleyeyim, kızın ilgisiz tavrı beni biraz şaşırttı. Dünyası enerjilerle, tılsımlarla ve efsunlarla doluydu ama aklı – artık olduğu kadarıyla– genellikle kıyafetlerde, okulda ve hayvan biçimli cisimlerdeydi. Bu hiç de mantıklı bir durum değildi. Öyle ki paylaştığımız vücudu hak etmediğini ve onun yegâne kullanıcısı olmanın bana çok daha iyi geleceğini düşünmeye başlıyordum.

İş zihinsel bir çekişmeye varırsa vücudu muhtemelen zorla ele geçirebilirdim; yine de en azından bu Dünyada onsuz yaşamayı öğreninceye kadar sinir bozucu ev sahibime ihtiyacım vardı. Toplumsal gruplara uyum sağlama sicilim pek de iyi sayılmazdı ve eğer başkaları gayrimeşru ikametimi öğrenirlerse kendimi Seksek'le beraber dahili rehberin *tımarhane* diye adlandırdığı yerde bulma ihtimalim yüksekti. Kısa bir inceleme bana oranın ismi kadar pastoral bir yer olmadığını gösterdi.

Planı başka bir güne erteledim. Seksek düşüncelerimi bir yere kadar hissedebiliyordu ve onu olduğundan daha fazla kuşkulandırmak istemiyordum. Neticede sorularla dolup taşmama rağmen sessiz kalmaya çalıştım. O soruların en başında akıl danışmaya gittiğimiz şahıs geliyordu. Seksek'in arkadaşı Evan hak-

kında bana vermiş olduğu imge, benden çok da farklı olmayan bir karakteri işaret ediyordu. Kızın ona duyduğu saygı su götürmüyordu ama Evan eşek şakalarına düşkün görünüyordu – bana ruh ikizi olabilirmişiz gibi geliyordu. Bu da nihayet Evan'ın dairesine (*daire* – Bifrost gibi diğer her şeye tepeden bakan bir yer için ne tuhaf bir isim) ulaştığımızda ve bir âlimle yahut savaşçıyla değil de metal sandalyeli genç bir adamla karşılaştığımızda kapıldığım şaşkınlığı daha da artırdı. İçeri girdiğimizde oğlan ayağa kalkmayıp bize çarpık bir sırıtışla baktı.

"Eee, bütün bu dram da ne oluyor?"

Daireye göz gezdirdim. Seksek'in evine kıyasla sadeydi. Duvarların büyük bölümü kitaplarla –hem de hayatım boyunca gördüğümden daha fazla kitapla– kaplıydı. Yine üstüne kitap yığılmış bir çalışma masası. Pencerenin yanında bir bilgisayar. Ortasında yemek ikramları için bir adanın ve bana ne mutlu ki bir buzdolabının bulunduğu açık bir mutfak alanı. Oğlan Seksek'e göre bölge hastanesinde çalışan annesiyle beraber yaşıyordu. Bir sepetin içinde bir tür hayvanın –belki bir köpeğin– uyuduğunu gördüm. Seksek'in dikkati başka yerdeyken zihnine gizlice göz attım. EVAN adlı bir kapının arkasındaki bir dizi zihinsel imge onu bana tanıttı: oğlanın bazıları metal sandalyeli, diğerleri sandalyesiz versiyonları; sıkıcı bulduğum için şöyle bir bakıp geçtiğim bir sürü oyun, bilgisayar ve RPG referansı; bol miktarda sevgi; biraz huşu; anlaşılmaz bir keder; bir ördekle, bir miktar hamur işiyle ve okuldaki bir yangın hortumuyla yapılmış hayli komik bir tanesi de dahil birkaç eşek şakası (o şakayı daha sonra incelemek üzere bir kenara kaldırdım). Artı Seksek'in geçmişindeki pek çoğu *Kara balinası, kara balinası* tekerlemesini içeren muhtelif kesitler ve sahneler. (O tekerleme kızı derinden etkilemişe benziyordu.)

Bütün bu bilgiler arasında pek ilgimi çeken bir şey olmadığından dikkatimi çevreme verdim. Seksek'in gönülsüzlüğüne rağmen aklım fikrim kahvaltıdaydı ve Evan'da işimi görecek bir şeyler olduğundan emindim. Sandalyesinin etrafından dolaşarak

buzdolabının yolunu tuttum. Yürürken pencereden dışarı bakınca ensemdeki tüyleri diken diken eden (daha şimdiden Seksek'in fiziki Suretini benimsemeye başlıyordum) ve vücudumda küçük elektrik akımlarının gezinmesine yol açan bir şey gördüm.

Gördüğüm şey altı üstü bir tepeydi. Zirvesinde taştan yapılmış bir tür dörtgen kulenin, arkasındaki ufuktaysa yedi doruğa sahip sis bir dağ sırasının bulunduğu yeşil yamaçlı bir tepe. Hepsi de tümüyle sıradandı. Yine de manzara beni şoke etti: Üstümde çizmelerime kadar inen galvanik bir teşhis tokadı gibi etki gösterdi. Onları daha önce de gördüğümü biliyordum. Belki de bir rüyada. Adım gibi emindim.

"O ne?"

Ne olursun, dedi Seksek. *Çeneni kapatabilir misin? Duyan da şimdiye kadar hiç tepe görmediğini sanır.*

Evan metal sandalyesini pencereden tarafa çevirdi. "Ne ne?"

"Yok bir şey," diye hemen atıldı Seksek. "Ben sadece–"

"Kahvaltıya ne dersin?" diye devam ederek Seksek'in beni durdurmasına fırsat bırakmadan cümleyi devraldım. "Midem kazınıyor."

Evan kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Şey, biraz kızarmış ekmek olacaktı."

"Evet, kızarmış ekmek," dedim üstüne basa basa, Seksek zihnimde boş yere itiraz ederken. "Kızarmış ekmek ve – peynir. Bir de çikolata. Ama yoğurda gerek yok. O şey midemi ağzıma getiriyor."

Evan güldü. "İşte şimdi iyice tuhaflaştın. Ama öyle olsun." Sandalyesinin tekerleklerini döndürerek buzdolabına gitti. "Rahatına bak." İşte o anda gözlerinde bir gariplik olduğunu fark ettim. Farklı yönlere bakıyormuşçasına hizaları biraz bozuktu.

Kes şunu, dedi Seksek. *Bir gözü camdır. Abartılacak bir durum yok. Aval aval bakmayı bırak. Ayrıca tekerlekli sandalyeden bahsetme, tamam mı? Kötü günlerinden birini geçiriyor olmalı.*

Kötü günler. Kızın ortak geçmişlerindeki bir şeye atıfta bulunduğunu sezdim. Eğer o şey ihtiyaçlarımla ilişkiliyse yakında

beni bilgilendirirdi. Omuz silktim ve buzdolabının içeriğini gözden geçirmeye başladım. Yiyeceklerden bazılarını tanıdım ve yabancı birkaçının tadına baktım. Evan meraklı fakat gülümseyen gözlerle beni sandalyesinden seyretti.

"Neden ayağa kalkmıyorsun?" diye sordum, ağız dolusu soğuk elmalı turta arasında.

Seksek ortak alanımızın kendine ait köşesinde kıyameti kopardı. Buna sorduğum sorunun mu yoksa yediğim turtanın mı sebep olduğu henüz belirsizdi.

Evan sırıttı. "Pekâlâ, kimsin sen?" dedi. "Ve gerçek Seksek'e ne yaptın?"

11

Tanrılara şükür. Anlıyor. Karşımdaki insanın durumu bu kadar açıkça kavradığını ummak neredeyse abartıydı. Fakat Seksek ona tapınmaya varan bir saygı besliyordu. Evan'ın zeki, belki de neredeyse benim kadar zeki olduğunu görebiliyordum.

Onu süzdüm. Sırıtıyordu.

"Ben Oyunbaz Loki'yim," dedim. "Farbauti ile Laufey'in oğlu. Beni efsanelerden, öykülerden ve *Asgard!*™ gibi oyunlardan tanıyor olabilirsin."

Evan sırıtmaktan vazgeçmedi. "Devam et."

"Rüya'nın bir kolu vasıtasıyla Seksek olarak adlandırdığın kişinin maddi varlığına girdim. Sonuç itibarıyla o ve ben artık aynı fiziksel Sureti paylaşıyoruz. Yine de zihinlerimiz birbirinden bağımsız olarak varlıklarını sürdürüyorlar. Ayrıca sanırım yoldaşlarımı mevcut azaplarından kurtarmaya ant içtiğimi bilmelisin. Sonrasında kardeşlerimle Valhalla'da filhakika âlem yapacağız. Taahhüdüm olsun." (O son kısmı hem küçük nutkuma ciddiyet katmak hem de Seksek gerçek bir Asgard tanrısının böyle konuşması gerektiğini düşündüğü için ekledim.)

Evan güldü. "Bir oyun için harika bir fikre benziyor," dedi. "Eee, espri nerede?"

"Ne esprisi?" diye sordum.

Sana inanmıyor, dangalak, dedi Seksek. *Hem filhakika, bu böyle biline falan ne oluyor?*

"Öyle konuşmamı istiyorsun sanıyordum," dedim.

Ne? Deli misin? dedi Seksek.

"Yani bana gerçekten de inanmadığını mı söylüyorsun?"

Sana elbette inanmıyor, dedi Seksek. *Ona en yakın dostunun bir İskandinav tanrısınca ele geçirildiğini söylüyorsun. Yoksa kalkıp, "Filhakika, gel Ölüm âlemlerine intikal edip o münasebetle hısımlarımı hürriyetlerine kavuşturalım!" demesini mi bekliyordun?*

Şey, açıkçası ona benzer bir tepki beklemiştim. Ne yalan söyleyeyim, biraz hayal kırıklığına uğramadım değil.

Evan beni hâlâ beklentili bir yüz ifadesiyle seyrediyordu. "Güzel oyun," dedi. "Ben de Thor mu olacağım?"

"Olmamanı canı gönülden yeğlerim," dedim.

"Of, Tanrı aşkına, dur açıklayayım," diyen Seksek sesimizin kontrolünü bir kez daha devraldı. Ben de o sırada dikkatimi yeniden buzdolabına verdim. İçinde bulunduğum vücudun fiziki talepleri çoktu ve Seksek'in onlara aldırış etmediği düşünülürse mevcut kahvaltı eksikliğiyle ilgilenmenin bana kaldığı görüşündeydim. Seksek'in *pizza* dediği soğuk bir şey vardı. Yasak olduğunu hissettiğim için hemen ona atıldım ve tadını enfes buldum.

Uyurmuş numarası yapan köpek ilgi göstermeye başladı ve yalvarmaya değer bir şey var mı diye bakmak için aheste aheste yanıma geldi. Hayatım boyunca karşılaştığım en aptal görünümlü köpekti: Beyaz ve pofuduk yaratık Öbür Dünya dışında en uzun dile sahipti. Yere pizzadan bir parça attım. Köpek onu neşeyle yalayıp yuttu.

"Yani," diyordu Seksek, "ya keçileri kaçırdım ve işim bitti, ya da belki sen içkime hap falan attın. Eğer öyle yaptıysan kızmayacağım ama lütfen, *lütfen* gerçeği söyle çünkü *bu hiç de komik değil*!"

Of, harika. Şimdi bir de ağlıyordu. Ayrıca o kadar hızlı konuşuyordu ki pizzamı güçlüyle yutabiliyordum. Dedim ki:

"Biraz yavaş olur musun? Burada yemek yiyorum."

"Siktir git!" diyen Seksek ağzımdaki pizzayı mutfak zeminine tükürdü. Köpek döküleni seve seve temizledi.

Kısa bir sessizlik yaşandı. Sonra Evan konuştu. "Peki. Geç otur. Bağırmayı bırak. Ve kahrolası pizzadan uzak dur."

Sesi yeterince sakin çıktığı için sözünü dinledim. Hem zaten Seksek mıntıkamda azıtırken bir yemeğin tadına varmak zordu. Kız güvenilir olmadığını bilmesine rağmen Evan'a güveniyordu. Daha doğrusu *içten içe* güveniyordu. Bunu düşüncelerinde görebiliyordum. Bir keresinde benim de benzer bir ilişki yaşamış olduğum aklıma geldi. Kan kardeşleri; bir elmanın iki yarısı; o ve ben Dünyalar'a karşı. Tabii ilişkimiz iyi sonlanmamıştı (zaten hiçbiri öyle sonlanmazdı) ama zaten insanlar böyledir işte. Bir tuhaftırlar.

"Tamam," dedi Evan, hem Seksek hem de ben gidip yanına oturduğumuzda. Seksek öyküsünü baştan anlatırken ileri geri oynattığı metal sandalyesi hafif gıcırtılar çıkardı. "Gel en baştan başlayalım, olur mu?"

"*Asgard!*™ oynuyordum," dedi Seksek titrek bir sesle.

Evan ona sert bir bakış attı.

"Biliyorum. Bana nasıl oynanacağını gösterecektin. Ama canım sıkılmıştı ve mesajlarıma cevap yazmıyordun. Bir iki seviye deneyeyim dedim. Nasılsa zarar gelmez diye düşündüm. Ve sonra aniden *onu* kafamın içinde buldum. Benimle konuşuyordu. İki kişiye bedel yiyordu. Anılarımı kurcalıyordu." Metal sandalyesinde büyülenmişçesine oturan Evan'a baktı. "Lütfen bana bir şey yaptığını söyle," dedi. "Dert etmem. Anlayış gösteririm. Yeter ki bunların hiçbiri gerçek olmasın."

Bekle, dedim. *Seni böyle bir şey olabileceğine dair uyarmış mıydı?*

Hayır, şey, pek sayılmaz, dedi Seksek. *Ama–*

Evan öne eğildi. "Konuştu mu? Az önce bir şey mi söyledi?"

"Evet. Benimle *devamlı* konuşuyor," diyen Seksek kanepedeki yastığı alıp göğsüne sıkıca bastırdı. "Onu duymazdan gelmeye çalıştım. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Sanki–"

Sesli konuştum. "Of, hadi ama. Kurban ayağına yatma. Hatırlatırım, burada kurban *benim*. Hatta Kâhin'in Kehaneti bunu dokunaklı bir dille belirtiyor." Alıntı yaptım:

"Sarayın altında bağlı birini görürüm,
Durur Nehirler Kazanı'nda.
Garipan Loki'ye benzer."

Ellerimi iki yana açtım. "İşte," dedim, "trajedi diye *buna* derler."

Evan gülümsedi. "Alkışı hak ediyorsun," dedi. Cam gözü beni hiç kırpışmadan seyrediyor, canlı olansa mavi bir ateşle yanıyordu.

Seksek yine ağlamaya başladı. "Şaka yapmıyorum. Yemin ederim." Bir anı görür gibi oldum: Okuldan kalma, kızın mevcut dehşetinin ve korkusunun gölgede bıraktığı çocukça bir şey. Evan şaka yapmaya meyilliydi. Buna dayanarak onun ve Seksek'in bir tür kazaya karıştıkları sonucuna vardım. Seksek olaydan sonra ondan bir şekilde öç almak isteyecek kadar kızmıştı.

Fakat Evan'ın meraklı bir hali vardı. "Hep içinde mi?" diye sordu. "Kendini nasıl hissediyorsun? Her şey bir anda mı oldu, yoksa aşama aşama mı?"

Seksek sümük akan burnunu çekti. "İlk başta hoşuma gitmedi değil. Çünkü gerçek olduğuna pek inanmıyordum. Bir oyuna benziyordu. Ama artık gerçek. Artık gerçek ve sona ermesini istiyo–"

"Ağır ol lütfen." Kendimi sahiden de huzursuz hissetmeye başlıyordum. Tabii kalbimin kırılmasına değinmiyorum bile. Öbür Dünya'ya mahkûm edilmek yetmezmiş gibi yolum uygun bir konağa düşer düşmez işgalci muamelesi görüyordum.

Ama sen gerçekten *bir işgalcisin!* diye zihnimde feryat etti Seksek. *Hem bu senin değil benim zihnim!*

Ona hak vermemek elimde değildi. Fakat buna rağmen tepkisi gereksiz derecede şiddetliydi. "Zaten hep böyle olageldi," dedim. "Hiç kimse bana fırsat tanımaz. Ne Asgard'da, ne Rüya'da ne de Orta Dünyalar'ın herhangi bir yerinde. Sana en ufak bir zararım dokundu mu? Hayır. Seni kendi zihninden atabilir ve Suretini sahiplenebilirdim. Ama sahiplenmedim. Öyle bir şey yanlış olurdu."

"Yine de aklından geçirdin," dedi Seksek.

"E ne yapayım? Düşünmek suç değildir."

Bizi hâlâ bir huşu ifadesiyle seyreden Evan'a doğru döndüm. Pofuduk beyaz köpek pizza beklentisiyle ümitli bir sızlanma çıkardı. "Sen makul birine benziyorsun," dedim. "Söyle bana, başka bir seçeneğim var mıydı? Bir cankurtaran halatı gördüm ve ona tutundum. Hem açıkçası seçme şansım olsaydı yeme bozukluğu çeken erken bir kızın vücuduna girmeyi seçmezdim."

O kelimeleri Seksek'in dahili sözlüğünden aldığımı fark ettim. Anlamları kısa süre sonra bir his ve anı seliyle çıkageldi: çocukluk sahneleri; moda dergilerinden resimler, annesinin bitkisel çay içmesi, bir banyo tartısındaki bazı rakamlar, yine Stella denen o kız ve Seksek'in ne zaman morali bozulsa hatırlanan o tekerleme: *Kara balinası, kara balinası–*

"Kusura bakma," dedim. (Bu da nereden çıkmıştı yahu?) "Öyle demek istemedim."

Şimdi bir de özür mü diliyorsun? dedi Seksek. *Öyle yapacağına çekip gitmeye ne dersin?*

İç geçirdim. "Görüyorsun ya. Her ne yaparsam yapayım sonu böyle oluyor. *Tutun şu Loki'yi. O buraya ait değil. O bizden biri değil. O bir ucube. Ucubeye güvenmeyin. Biri mi öldü? Ucubeyi suçlayın. Ucubeyi bir zindana kapatın ve suratına dev bir yılan asın.*"

"Ama öyle yapmaları için geçerli sebepler vardı," dedi Evan.

Eh, evet. Geçerli sebepler vardı. E ne yapayım? Şimdilik o konulara girmeye hazır değildim. Evan her ne biliyorsa o bilgiler muhtemelen Odin'in ağzından çıkmıştı.

"Neyse," dedim ona. "Geçmiş geçmişte kaldı. Artık ileriye bakabilir miyiz?"

Evan gülmeye başladı. Kahkahalarında tanıdık bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramadım. Uzun zaman öncesinden, başka bir hayattan kalma bir şey.

Çehreler Kitabı'nın sayfalarını gözden geçirdim. *Evan. Çocukluktan beri en yakın dost. Dâhi seviyede RPG oyuncusu. Gözde*

rengi: Atardamar kırmızısı. Gözde filmi: Tampopo. *Gözde romanı:* Sefiller. *Gözde yemeği: Ananaslı ve ekstra acı biberli pizza.*

Hakkında fazla bir şey öğrenemesem de pizza kulağa güzel geliyordu. Biraz daha yaklaşarak onu daha net görmeye çalıştım. Bana metal sandalyesi hariç bir hayli sıradan geldi. Kahverengi saçlar; sakalsız bir çene; zeki, samimi, esprili bir sima. Canlı tek gözündeki ateşi haricinde tanıdık gelen bir tarafı yoktu. Yine de her nasılsa onu bir yerden tanıyordum. Her nasılsa onu *hep* tanımıştım.

"Sandığım kişi olmasan iyi edersin," dedim.

Sırıttı. "Hayal kırıklığına uğramadım diyemem. Birlikte atlattığımız onca badireden sonra beni hemen tanırsın sanmıştım, *Yüzbaşı*."

Vinil mutfak sandalyelerden birine kendimi bıraktım. Anlamam gerekirdi, dedim kendi kendime. Asgard'ın eski günlerinde nadiren rastlanan tebessümünden, daha da nadir olan ve genellikle belayı haber veren kahkahasından anlamam gerekirdi. Veyahut beni âdeta delip geçecek kadar keskin bakışlı tek mavi gözünden. Üstelik bana *Yüzbaşı* diye hitap etmişti. Hiç kimse bana öyle hitap etmezdi. Dünyaların Sonu'ndan beri hiç kimse. İşte o sayede gerçeği en ufak bir şüphe duymaksızın anladım.

Odin, Evan'ın içindeydi.

Aydınlık

Bir mutlak sadece doğrulamaya
yarar zıddının gerçeğini.
Tanrınız, "Işık olsun," dediği anda
Yarattı karanlığı da.

Lokabrenna, 5:16

1

Gülmeden edemedim. Dünyaların Kurucusu, Rünlerin Efendisi, Ata Çağı Tarihçisi Aesirli Odin'in Ahali'den bir delikanlının kontrolünü ele geçirmesi olacak iş değildi. Üstelik o delikanlı göründüğü kadarıyla *yürüyemiyordu* bile!

"Aslına bakarsan yürüyebiliyorum," dedi. "Ama yalnızca iyi günlerimde." Bunun ardından konağının fiziki durumunu, iyi ve kötü günlerini, ilaç kullanımını ve neredeyse hiç kesilmeyen eklem ağrılarını gereksizce ayrıntıya girerek açıklamaya girişti. Ben de o esnada bana avantaj sağlayabilecek herhangi bir şey için Seksek'in anılarını eşeledim.

Fakat Seksek ufacık zihninin gerisindeki bir köşeye çekilmiş, oraya tortop olup yatmıştı. *Bunların hiçbiri gerçek değil* ve *Hay ben böyle işin içine tüküreyim* gibi şeyler tekrarlayıp durmasının da mevcut çıkmazımda bana bir faydası yoktu.

"Ne zamandır bu Dünyadasın?" diye sordum.

"Yeterince uzun bir zamandır," dedi Odin.

"Peki buraya nasıl geldin?"

Odin omuz silkti. "Herhalde senin geldiğin gibidir. Var olan, var olmuş veya günün birinde var olabilecek her Dünyadan akan Rüya nehri vasıtasıyla." Neredeyse bir ağabeye veya dosta ait olabilecek bir tebessüm etti. "Bu Dünyanın en parlak zekâları Gerçeklik'i muhtemel her eylemin muhtemel her neticesini içinde barındıran çok dallı bir ağaç olarak görüyorlar. Bu tarif tanıdığımız bir şeye benziyor mu?"

"Yggdrasil," dedim hemen. Dallarında –efsanelere göre– Dokuz Dünya'nın asılı durduğu Dünya Ağacı.

General gülümsedi. "Kafan çalışıyor. Bu Dünya geride bıraktığımızdan çok farklı görünse bile pek çok ortak noktamız var. Çoğu bilim dalı ne ilginçtir ki kulağa bizim rünilmimiz gibi geliyor. Birbiriyle örtüşen o kadar çok şey, o kadar çok ortak unsur var ki." Etrafını işaret etti. "Mesela Malbry denen bu kasabayı ele alalım. O çoklu-evren teorisine göre buranın –ve burada yaşayan herkesin– çok sayıda alternatif Dünyada bir versiyonu olmalı. Belki bizim geride bıraktığımızda bile."

"Hımm." Eh, söyledikleri en azından bana öğretilen ve (lüzumsuz ayrıntılara girmeksizin açıklamak gerekirse) tüm Yaratılış'ın dev bir inekten geldiğine dayanan teori kadar akla yatkındı.

"Dahası da var," diye sözlerini sürdürdü Odin, hâlâ ayakları dibinde gezinen pofuduk köpeği dalgın bir edayla okşayarak. "'Kuantum teorisi' diye bir şey ve tıpkı tanrılar gibi aynı anda hem canlı hem de ölü olan bir kedinin içinde bulunduğu bir kutuyla ilgili bir şey. Evan tüm bu konularda bilgi sahibi ve bildiklerini benimle paylaştı."

"Demek öyle?" diye belirttim. "Çünkü bu, Bilge Mimir vücudu olmaksızın Vanaheim'dan geri döndüğünden beri duyduğum en büyük haber."

Odin gülümsedi. Vakti zamanında ona Sessiz Kişi derdik. Aklımı çelip beni Kaos'tan ayırdığından beri onu hiç bu kadar geveze görmemiştim. Yine de Öbür Dünya'nın ardından karşılıklı konuşmanın cazibesini keşfetmiş olabilirdi.

"Tek bilmemiz gereken," dedi, "Dünyalar'ın *genişlemiş* olduğu. Artık hiç tasavvur etmediğimiz olasılıklar mevcut."

"Ne gibi?"

"Kendi Dünyamıza geri dönmek, ilahlığımızı tekrar kazanmak, dostlarımızı bulmak gibi."

İşte buna gülmeden geçemedim. "*Dostlarımız* mı? Dur bir

dakika, yoksa oğullarımı öldüren, sonra da beni avlayıp hapseden tiplerden mi bahsediyorsun?"

"Geçmişe mazi," dedi Odin. "Unutma, yemin ettin."

Bu sözüne biraz kafa yordum. "Ama eğer doğası gereği Ağaç'ın o veya bu dalında her olasılık mevcutsa *bu* gerçeklikte yeminimi bozuyor ve bir yerlerdeki tropik bir adada mutlu bir hayat sürdürüyor olamaz mıyım?"

Odin başını iki yana salladı. "Olamazsın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi, "bir planım var."

Elbette. Zaten General'in ne zaman bir planı olmadı ki?

"Peki senin şu planın olmadık işlere kalkışıp da –mesela– dev yılanlarla, Kaos Lordu'yla yahut şaftımızı kaydırması en az onlar kadar muhtemel başka varlıklarla boğuşmadan mevcut Suretlerimizde mutlu mesut yaşamamız üstüne mi kurulu?"

"Pek sayılmaz," dedi Odin.

"Öyle mi? E o zaman planına göre ne oluyor?"

"Ölüyoruz," dedi Odin. "Veya belki de ölmüyoruz."

"Eh, bak şimdi yüreğime su serptin."

Sırıttı. Karşımdaki yabancı Surete rağmen o sırıtışı nerede görsem tanırdım. General ne zaman son kozunu oynasa aynı ifadeyi –cebindeki son parayı ortaya atmak üzere olan bir kumarbazın tebessümünü– takınırdı.

"Bu Dünyayı, bu bedeni," dedi, "bahsi geçen kedinin ne büsbütün ölü ne de büsbütün canlı olarak içinde durduğu kutu gibi düşün. Planım işe yararsa kedi serbest kalacak. Baştan başlama fırsatı yakalayacağız."

"Peki ya kedi çoktan öldüyse?" diye sordum. Açıkçası kedilerle ilgili tüm bu laflar asabımı bozmaya başlıyordu.

Odin –yoksa Evan mıydı?– omuz silkti. "Ölmüşse ölmüştür," dedi. "Her halükârda kedi o kutunun içinde ebediyen kalamaz. Sen ve ben asla bu kadar küçük bir alanda yaşamak için yaratılmadık."

Dediğine kafa yordum. Haksız değildi. Eziyetten muaf yaşamanın mutluluğu zamanla geçecekti. Herhalde yakın bir zamanda beni Loki yapan şeyleri -Suretim, güçlerim, rünlerim, tılsımım- özlemeye başlardım. Hem zaten Seksek ne kadar yaşardı? Elli yıl mı? Hatta yetmiş mi? Ondan sonra nereye giderdim? Öbür Dünya'ya veyahut sonsuza kadar kalacağım Hel'e mi? Hayır, bundan fazlasına ihtiyacım vardı. Bana daimi bir şey lazımdı.

"Yurdumuza gidebileceğimizi düşünüyorsun," dedim. "Öyle bir şey mümkün olabilir mi ki?"

Omuz silkti. "Olduğuna inanıyorum. Asgard'ın bizdeki versiyonunun düştüğü yere, yani gücümüzün kaynağına dönebileceğimize inanıyorum." Bunu denize atılmış bir yem gibi sindirmem için bir süre bekledi. Her noktadan çıkıntı yapan olta uçlarını görsem de yem o kadar cazipti ki beni bile baştan çıkarıyordu.

Dünyayı tıpkı bir oyun tahtası gibi başa almak, bütün parçaları eski yerlerine koymak. Asgard'ı yeniden inşa etmek. Tanrıları salıvermek, geçmişi silip işe baştan başlamak, farklı bir senaryoyu oynamak.

"Eee, benimle misin değil misin, Yüzbaşı?" dedi Odin en sonunda.

Omuz silktim. "Galiba seninleyim."

"Peki bileğin ne durumda?"

"Bileğim mi?" dedim. "Niye ki?"

"Çünkü *Asgard!*™ oynayacağız," dedi Odin kocaman bir tebessümle. "Ve bu sefer oğlum burada ete kemiğe bürününceye dek durmayacağız."

2

Oğlum derken kastettiği elbette Thor'du. Ev sahibimle paylaştığım zihinde bir ilginin canlandığını sezdim. Tabii ki Seksek'in Harika Çocuk'a yardım etmek için hiçbir çabadan kaçınmayacağını biliyordum. Hatta onun başına nasıl kaldığıma şaşıyordum.

"İyi ama oyundaki Thor *gerçek* Thor değil ki," dedim. "O sadece piksellerin ve efemeranın bir ürünü."

Odin başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Geç otur ve yoğunlaşmaya çalış. Söz veriyorum her şey açıklık kazanacak."

Omuz silkip dediğini yaptım ve Seksek'in bir *konsol* olarak düşündüğü karanlık ekrana baktım. Evan bana yabancı rünlerle bezenmiş siyah bir cisim –*Oyun kumandası*, dedi Seksek– verdi.

Köpek dilini sarkıtarak bize askıntı olmayı sürdürdü.

"Eee, oyunu nasıl oynayacağım?" diye sordum.

"Oynamayacaksın. *Oynayacağız*," dedi Evan. Yüzünde bana vücudun hergele yolcusuyla değil de asıl sahibiyle konuşmakta olduğumu söyleyen bir şey –bir varlık, belki bir de noksanlık– vardı. Seksek'e doğru döndü. "Bu iş zor olacak," dedi. "Ama bana güvenmen lazım. Güvenecek misin?"

Seksek başını iki yana salladı. Fakat düşüncelerini okuyabiliyordum ve bütün o şaşkınlık, kuşku ve öfkenin arasında Evan'a duyduğu köklü güveni hissedebiliyordum – tıpkı beni düşmanlarıma teslim etmeyi planlamasına rağmen Yaşlı Adam'a güvenmiş olmam gibi.

Evan'ın sesi ısrarcı bir tona büründü. "Seksek, seni incitecek bir şey yapar mıyım?"

Kız bir kez daha başını sağa sola salladı.

"Yemin ederim ki bunun faydası dokunacak," dedi. "Yalanım yok. Söz veriyorum."

Ah, bana öyle söylediği her seferinde bir altın yüzük verse şimdiye kadar Çoğalıcı Draupnir'le* aşık atabilecek kadar altın yüzüğüm olurdu. Seksek sözlerine inanmış olabilirdi ama Odin o genç simanın altında hâlâ eski günlerdeki kadar iki yüzlü ve sahtekârdı. Beni bir kez aldatırsan seni ayıplarım. İkinci kez aldatırsan omuriliğini çıplak ellerimle söker ve onunla ip atlarım.

"Affedersin," dedim, "ama benim tüm bunlardaki rolüm ne?"

Evan –yahut Odin– bana baktı. "*Asgard!*™'a girmeyi nasıl becerdiğini çok merak ediyorum."

"Geçici bir ittifakla," dedim.

"Kiminle?"

Jormungundr'ın beni hapishane hücremden nasıl kaçırdığını kısaca açıkladım. Öyle yaparken yılanın halen *Asgard!*™'da başıboş geziniyor olmasına hiç değinmedim.

Odin –yahut Evan– beni bir huşu havasında dinledi. Pofuduk köpek dilini beklentiyle sarkıtarak ayakları dibinde oturmayı sürdürdü. "Seksek seni oyundan çekip aldı," dedi, "çünkü bir şekilde onun zihnine bağlandın. Ve şimdi aynı bağlantıyı Gök Gürleten'le kuracaksın."

"Thor'a bağlanacağım ha?" diye itiraz ettim. "İhtiyar Çekiç-kafa ile yollarımızı pek iyi şartlar altında ayırmadığımızı unutmuş gibisin. Şimdi kalkıp onunla *oda arkadaşı* mı olacağım? Bu mekânı asıl sahibiyle paylaşmak yeterince kötü; onu bir de kafamı koparıp kapı takozu niyetine kullanmaya söz veren adamla paylaşacak değilim."

"Tasalanma." Konuşan yine Odin'di. Gözündeki parıltıdan anlaşılıyordu. O son derece güvenilmez parıltı, hepsinin de sonu Ölüm'le bitecek her türlü şey vadediyordu. "Sana söyledim, Yüzbaşı; bir planım var."

---

* İskandinav mitolojisinde her dokuz gecede bir sekiz kopyasını çıkaran Odin'e ait sihirli bir yüzük. –*çn*

Surat astım. İçimi kuşkuyla dolduran şey bir planın varlığından ziyade o planın yol açacağı bireysel sıkıntının miktarıydı. Geçmişteki tecrübelerime dayanarak Thor'un berbat bir ev arkadaşı olduğunu biliyordum. Dağınık ve osuruklu olmasının yanı sıra özellikle Bendeniz söz konusuyken şiddete yatkındı. Üstelik bir bedene kavuşmuş olmaktan mutluydum; *Asgard!*™'a girmek uğruna ondan bir saatliğine bile vazgeçmenin düşüncesi pek içime sinmiyordu.

"Ya orada mahsur kalırsam? Ya öldürülürsem?" diye sordum.

"Bir yol bulacağına güvenim tam," dedi Odin. "Neyse, hazır mısın?"

"*Sence* hazır mıyım?"

"Bence Jormungundr'ın bir fötr şapka takıp smokin giyme ve fandango dansı öğrenme ihtimali ne kadarsa senin de *Asgard!*™'a geri dönme ihtimalinin o kadar olduğunu söyleyeceksin."

"Beni ne kadar da iyi tanıyorsun, kardeşim," dedim.

Gülümsedi. "Lakin tek yol bu. Planım Gök Gürleten'i gerektiriyor."

"Öyleyse *sen* gidip onu getir," dedim. "Geri döndüğünde pizzayı hazır ederim."

Odin başını iki yana salladı. "Maalesef bu iş öyle yürümez," dedi. "Ev sahibim güçlü değil. Zihninde bir değil iki yabancı ziyaretçinin varlığı Evan için ölümcül sonuçlar doğurabilir. İlla ki Seksek olmalı. Ama sözüm söz," diye devam etti Odin, Seksek yine itiraza başlarken, "bu bizi içine girdiğimiz ödünç bedenlerden çıkarıp kendi gerçek Suretlerimize döndürmek için gerekli bir adım."

Kahretsin. *Gerçek Suretlerimiz.* Yaşlı Adam oltanın ucunda böyle bir yem varken karşı koyamayacağımı biliyordu. Kaos dilinde sövüp saydım. Odin sabırla bekledi.

"Sahiden de bir yol var mı?" diye sordum en sonunda.

Kafa salladı. "Yemin ederim var."

İç geçirdim. "Pekâlâ. Şu işi bir an önce bitirelim." Ardından ellerimi konsola koyup Seksek'in kontrolü tekrar devralmasına

izin verdim. Aynı anda *Asgard!*™ baloncuk Dünyasına girmemi sağlayacak o düşsel, trans benzeri ruh haline ulaşmayı denedim.

Bir an için çabalarımın işe yaramayacağını düşündüm. Düz ekran karşımda titreşerek canlandı. Tam Odine mümkünatı olmadığını söylemeye başlarken Asgard'ın seması, Bifrost ve aşağıdaki Ida Ovası gözüme takıldı. Yine düşüyormuşum gibi ani bir baş dönmesine kapıldım ve sonra bedenimden çıkıp tanır gibi olduğum bir Suretle kendimi Asgard'ın kale kapısının önünde buldum.

Askeri bir müzik çalarken gökte yine o kelimeler belirdi:

KARAKTERİNİ SEÇ.

Ve sonra Asgard akıl almaz bir düşler halısı gibi önüme serilirken yine askeri müzik çaldı ve o meşum kelimeler belirdi:

THOR'U SEÇTİN!

Sanki başka seçeneğim vardı da, diye düşündüm. Diriltecek tanrılar arasında bir seçim yapmam gerekse kesinlikle Thor'u seçmezdim. Ama bâki Suretime kavuşmak istiyorsam bunun olması gerekiyordu. Üstelik benim de kendi planım vardı. Odin'i başka türlü nasıl inandırabilirdim?

Böylece yerime geçip koca adamı bekledim. Fazla beklemem gerekmedi. Gök gürültüleri ve gitar tıngırtıları eşliğinde eski dostum Meta-Thor çıkageldi. Burnundan soluyan adam kendi suretindeydi: kızıl sakallı, boncuk gözlü, küçük beyinli ve her zamanki kadar kuduruk.

Doğrusunu söylemek gerekirse *Asgard!*™ gibi oyunlara bir türlü anlam veremem. Bana göre gidip başka bir yerde aramadan da cismani Dünyada yeterince şiddet mevcut. İçinde bulunduğum oyun Dünyası pek çok açıdan gerçekçi olsa da normal kurallara uymuyordu. Her şeyden önce güçlerimin hepsi de yanlıştı – Seksek'e göre bu Surette rünler atabiliyor, kalkanlar ya-

ratabiliyor, tek bir sıçrayışla büyük mesafeler katedebiliyordum. Öte yandan yemek yemek, uyumak ve sevişmek söz konusu bile değildi ve burnumu kaşımak kadar basit şeyler bile imkânsızdı.

Oyuna geçen girişimde gördüğüm goblin yardakçıya bakındım. Ortalarda yoktu. Veya varsa bile gizleniyordu. Dünya Yılanı da saklanıyordu ama en uygunsuz zamanda kendini göstermeye hazır vaziyette yakınlarda beklediğini tahmin ediyordum.

Dev sıçrayışlarımdan birini kullanarak Asgard'ın surlarına çıktım. Daha yüksek bir noktanın bana daha iyi bir saldırı fırsatı sağlayacağı fikrindeydim. Yine de Thor'u *öldürmeyi* planlamıyordum. Zaten istesem bile öyle bir şey yapabileceğimi sanmıyordum – oyunun kuralları Thor'un bu Suretinin defalarca kez ölmesine ve herhangi bir olumsuz etkiye maruz kalmadan tekrar canlanabilmesine müsaade edermiş gibi görünüyordu.

Kendi sağlığımdansa o kadar emin değildim. Oyunu anladığım kadarıyla pikselli Suretim öldükten sonra tıpkı Thor gibi yeniden doğabiliyordu ama esas Loki –kısa zaman önce Seksek'e sığınmış olan kısım– o tür bir güvenceye tabi değildi. İşler planladığım gibi gelişmezse kendimi bir anda dımdızlak bulabilirdim. Dolayısıyla surlarda Meta-Thor'la yüzleşirken hiç de azımsanamayacak miktarda kaygı duyuyor ve Gök Gürleten'in zihnine nasıl bağlanacağımı kara kara düşünüyordum.

Derken hiçbir şey düşünemez oldum çünkü Meta-Thor beni gördü ve çekicini havaya kaldırıp paldır küldür üstüme geldi. Kudretli adımları altında Dünya titredi.

Kaç bakalım, seni gidi Kaos yaratığı, yoksa–

"Ah. Dur bir dakika," dedim. "Bunları aştık sanıyordum. Üstelik bu diyaloğu her kim yazdıysa Thor'un eskiden nasıl konuştuğuna dair en ufak bir fikri yokmuş. Demek istiyorum ki Thor ağzı dolu olmadığında bile doğru düzgün bir laf etmezdi. O yüzden *filhakika*, *bu böyle biline* falan demeyi bırak ve gel pantol* giyen birinin yazmadığı bir sohbet edelim."

Thor anlaşılmaz bir öfke böğürtüsü çıkararak bana doğru

* Eski zamanlarda giyilen, bol bir beli ve dar paçaları olan bir pantolon çeşidi. –*çn*

zıpladı. Yaptığı dev sıçrayış onu ufuktan alıp neredeyse öpüşme mesafesine kadar getirdi.

Son anda bir rünkalkan açtım ve Gök Gürleteni'e bir kez daha hitap ettim. "Benim, Loki. Hatırladın mı?" diyerek saldırısından sakınmak için eğildim. "Hani daha önce de konuşmuştuk? Dün seninle beraber burada olduğumda?"

Meta-Thor bir ev kedisini yutmaya çalışan bir boğa gibi boğuk bir uluma koyverdi.

Üstüme gelen bir çekiç darbesi karşısında yana çekildim. "Biraz düş yakamdan. Yardıma geldim. Beni sana yardım edeyim diye Odin yolladı."

Muhtemelen hiçbir şey hatırlamıyordur, diye zihnimin uzak bir köşesinden Seksek'in sesi geldi. *Geçen seferki karşılaşmanızdan beri bin oyun oynamıştır.*

"O kadar çok mu? Vay canım," dedim.

Eh, bu çok popüler bir oyun.

Derken çekiç kafamın on beş santim yakınıma kadar geldi ve sırtımda cilkımın çıkmaması için bir zihin oku atmam gerekti.

Bin oyun. Bin ölüm. Aklının başında olmamasına şaşmamalı lazımdı. Zaten hiç keskin zekâlı olmamıştı ve kafasının karışması onu hep daha da saldırganlaştırırdı. Asgard'da olsaydık daha avantajlı bir konum yakalayacağım daha yüksek bir seviyeye ulaşırdım. Seksek'in oyun hakkında bilgileri bana orada kullanacağım silahlar olduğunu söylüyordu.

Thor hırıldayarak peşime düştü. İriyarı biri için tırmanmakta hiç fena değildi.

"Yardıma geldim," dedim yeniden. Thor üstümde durduğum sarsın taşlarını tek tek söküp aşağıdaki ovaya atarken. "Yardım ederim. Beni General yolladı."

Meta-Thor yine o sesi çıkardı ve sur çökmeye başladı. Çoktan beri bana bağıran askeri müziği unutturmayı başardım.

Hadi yuhu, dedi Seksek zihnimin gerisinden. *Akıllı olduğunu sanıyordum.*

"Ben de senin beni dinlemekten aklını yitirdiğini sanıyordum," dedim.

Hayır, dedi Seksek. *O sana kalmış. Benim için fark etmez.*

Of. İşte bu sözü canımı yaktı. Cidden. Hem de onun için yaptığım bunca şeyden sonra. Thor'a karşı kullanabileceğim bir şey var mı diye zihninin *Asgard!*™'la ilgili kısmını taradım ve bana kanat veren bir efsun buldum. Kanat dediysem alışkın olduğum türde değil–bunlar kocaman ve hantal olup bir kuşunkinden ziyade bir ejderhanınkileri andırıyordu. Yine de beni tehlikeden uzaklaştırıp Bifrost'a taşımaya yettiler. Bifrost'un oyundaki versiyonu gerçeğine hem nefes kesecek kadar benziyor hem de yürek sızlatacak kadar benzemiyordu.

Etrafımı gökkuşağı renginde ışıklar sardı; pikselli halimin ivme kazandığını sezdim. İçinde bulunduğum tehlikeye rağmen yine savaş meydanına çıkmak çok hoş bir histi. Fiziksel eylemden ziyade bir zekâ yaratığı olduğum için savaşmaktan keyif almadığımı düşünebilirsiniz. Ama alırım. Hep de almışımdır. Zaten Rangarök'ten önce Efsuncu Gullveig-Heid o sayede aklımı çelmişti.

Kısa bir süre için nostaljiye kapılır gibi oldum. Dilber, insafsız ve habis Heidi hayranlık duyduğum her şeyin tecessümüydü. Bana ihanet etmeseydi kimbilir beraber nelerin altından kalkabilirdik.

"Gelir şimdi doğudan bir ateş gemisi,
Dümeninde Loki durur.
Dirilir ölüler; serbest kalır lanetliler;
Korku ve Kaos onlara eşlik eder."

Kıtayı sesli okumuş olduğumu fark ettim. Kâhin'in Kehaneti surlarda çınladı. Kardeşlik günlerimizde bu kelimelerin ne denli güçlü, ne denli gizemli, ne kadar çok vukuf ve şer yüklü olduğunu unutmuştum.

Aşağıdaki Meta-Thor'a baktım. Köprünün başına yaklaşırken bir anlığına duraklar gibi oldu. *İlginç*, dedim kendi kendime. *Sanki hatırlıyor.*

"Bu sözleri hatırladın mı?" diye sordum ona. "Körfeze yanaşan ölüm gemilerini, kamp ateşi dumanlarının kokusunu, iblis kurtların ulumasını hatırladın mı?"

Meta-Thor başını kaldırıp bana baktı. Gözleri çakmak çakmaktı. Ve sonra yavaş yavaş bana doğru tırmanmaya başladı.

Kehanet'in başka bir kıtasını denedim:

"Güneyden alevler. Kuzeyden buz.
Güneş çığlık çığlığa gökten düşer.
Hele giden yol ardına kadar açık.
Dağlar yarılır, cadılar uçar."

Aşağıdaki Meta-Thor bir hırıltı çıkararak tırmanışını hızlandırdı. Aramızdaki mesafe kapandıkça gözlerinde bir şey, hayvansı bir öfkeden başka bir şey görür gibi oldum. Sanki– *Zekâ?*

Elbette ki Thor söz konusuyken kestirmesi zordu. Asıl Suretinde bile düşünmekle arası hiç iyi olmamıştı. Fakat artık bir amaca, az öncesine kadar orada olmayan bir nevi dikkate sahipti.

"Bu gerçekten sen misin?" dedim. "Nihayet ilgini çekebildim mi?"

Tırmanmayı sürdüren Thor'un yüzü bir konsantrasyon resmi gibiydi. Tüneğimin erişim mesafesine girerken mor, kırmızı ve sarı ışıklar saçıyordu. Ağaç kesen bir testere misali nefes alıp verdiğini duyabiliyordum.

"Hadi ama," dedim. "Eski Thor hiç bu kadar ağırdan almazdı."

Thor hiddeti tatminle birleştirmeyi beceren bir ses çıkardı. "Gerçekten sensin," dedi alçak bir sesle. "Hâlâ hayal gördüğümü sanıyordum."

Sonra müthiş bir sıçrayışla tam önüme indi. Bu yaptığını pek sahici bulmadım. Eski günlerde Thor keçili savaş arabasının, bir miktar biranın ve kızartılmış bir yarım öküzün karıştığı bir hadisenin ardından Bifrost'u kullanmaktan men edilmişti. Hem zaten koca adam ayıkken bile hiç bu kadar çevik olmamıştı.

Yine de bunun şimdilik önemi yoktu. Önemli kısım zaten hallolmuştu. Gök Gürleten Sureti'yle Gökkuşağı Köprüsü'nde dikilen Thor uyanık, bilinçli ve tetikteydi. Ayrıca gözlerinde cinayet vardı.

Onula beraber misin? dedi Seksek zihnimde. Sesi telaşlı ve heyecanlı çıkıyordu. Derken kendimi yine ilk *Asgard!*™ tecrübemin içinde buldum – ışıklar, tantana, gökteki sözcükler:

THOR'U SEÇTİN!

Demek istiyorum ki vaziyet bundan daha açık ve net olabilir miydi? Yaşlı Adam daha en başından itibaren Thor'u kurtarmayı amaçlamıştı. Karşısında oğlunu değil de beni görünce kimbilir ne kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Şaşkınlığını ne kadar da ustaca saklamış, benimle ne kadar da akıllıca başa çıkmıştı.

Güven bana. Bir planım var, demişti. Ve evet, ona inanıyordum. Ama ona *güvenmek*? Benim kim olduğumu sanıyordu ki? Bire on bahse varım ki planı Thor'a karşılık beni feda etmeyi içeriyordu: Gök Gürleten ete kemiğe bürünürken beni Öbür Dünya'ya geri gönderecekti. Bunu neredeyse işin en başında – bana *Yüzbaşı* diye hitap ettiği anda– anlamıştım. Evet, onu aynı tarafta yer aldığımıza inandırmak için çekimser davranmıştım ama açıkçası davranışı aşağılayıcıydı. Kuşku benim göbek adımdır. Elbette ihanet beklemiştim ve elbette ona göre plan kurmuştum.

Askeri müzik tekrar çalıyordu. Thor uzansam dokunabileceğim kadar yakındı.

Şimdi! dedi Seksek. *Şimdi! Elini tut!*

Şimdi Gök Gürleten'i Dünya'ya götürme, Seksek'in zihninde benim yerimi almasını seyretme ve bir kez daha Rüya'nın insafına kalma zamanımdı. Fakat Thor'un elini tutacağıma en buyurgan ses tonumu takındım ve canavar yavrumu çağırdım.

"Hey! Jorgi! Buraya gel!"

Nereye saklanırsa saklansın Yılan'ın tepki vereceğini biliyor-

dum. Aramızdaki bağlantı çağrımı duymazdan gelemeyeceği kadar güçlüydü. Ve ne kadar kuşkulu olursa olsun hasmıyla yeniden kapışma fırsatını geri çevirmeyeceğini umuyordum.

Ne yapıyorsun? diye bilmek istedi Seksek.

Ona aldırış etmedim. "Buraya!" diye seslendim, Thor'u kendimden bir kol mesafesi uzakta tutarak. "Buraya gel, çamur yiyen!"

Aşağıdan bir homurtu, kıpırdanan bir şeyin gürültüsü yükseldi.

Lütfen, diye zihnimde yankılandı Seksek'in sesi. *Loki, lütfen bunu yapma!*

Güven bana, dedim. *Bir planım var. Hem de General'inkinden daha iyi bir plan.*

Sonra derin bir nefes alıp avazım çıktığı kadar bağırdım: "HEY, JORGI! GEL DE CANIMA OKU!"

Yılan Asgard'ın surlarının alt kısmına dolanmış olmalıydı. Oradan şahlanarak Rüya hızıyla bana ve Gök Gürletene doğru geldi.

Lütfen, hayır, dedi Seksek.

Gülümsedim. "Odin'e bana güvenmesi gerektiğini söyle," dedim. O sırada Dünya Yılanı çenelerini açtı ve neredeyse aynı anda birkaç şey birden yaşandı.

Thor yavaş yavaş peydahlanan bir şaşkınlıkla aşağıdaki Yılan'a baktı. Yılan müthiş bir tıslama çıkardı ve ben Thor'a sarılıp onu Gökkuşağı Köprüsü'nden aşağı attım. İkimiz birden Jormungundr'ın sırtına, tam da kıllı kafanın gövdeyle buluştuğu yere düştük. Jormungundr tıslayarak kıvrandı ama yelesine sıkıca yapışarak onu bir kez daha havalanmaya teşvik ettim. Tıpkı Rüya'da yaptığım gibi kıvrılıp bükülen Yılan'la ve bana tutunan Thor'la beraber yol aldım. Hedefimiz oyunun eşiğini gösteren gökteki harflerdi.

"Bu nasıl bir kalleşlik?" diyen Thor bir kolunu boğazıma sardı. Soluk borum tıkandı. Gözlerimin önünde kırmızı çiçekler açmaya başladı. Ölmeme saniyeler kaldığını biliyordum ama za-

ten daha fazlasına ihtiyacım yoktu. İrademi son raddesine kadar zorlayarak, Gök Gürleten'in ezici tutuşunu yok sayarak Dünya Yılanı'nı Rüya'nın yanardöner eşiğine doğru son sürat gitmeye teşvik ettim. Asgard'ı geride bıraktığımız sırada semadaki duyuru değişti:

OYUN BİTTİ!

Seksek'in itiraz feryadını ve Evan'ın sesinin kulaklarımdaki yankısını duydum. Sonra bir kez daha ete kemiğe büründüm. Küçük beyaz köpek deliler gibi havlıyor ve ayak bileklerimi hafif hafif ısırıyordu.

"Sen ne yaptın?" dedi Odin, yumuşak olduğu kadar tehlikeli bir sesle. "Oğlum nerede?"

Şaşkın bir tavır takındım. "Nasıl yani, yoksa planına göre ben kendi insan konağıma geri dönerken Thor bir tanrıdan yoksun yegâne konağa yerleşmeyecek miydi?"

Odin yerdeki pofuduk beyaz köpeğe baktı.

"*Minnoş?*" dedi Evan'ın sesiyle.

Pofuduk beyaz köpek sırtüstü yuvarlanıp havladı.

Gülümsedim. Görevimi tamamlamıştım (Odin'in planına uygun olarak değilse bile). Ve şimdi lavuğun dişlerini sıkıp olanlara katlanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Küçük beyaz köpeğe gelince; durumu anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Ona sempati duyduğumu söylemek isterdim ama bu tanrılar sofrası Dünyada rollerimiz değişseydi bana en ufak bir acıma duyacağından kuşkuluyum. O yüzden hiç uğraşmayıp buzdolabına gittim ve gülmemeye çalışarak konuştum.

"Bu kadar çalışmak insanı acıktırıyor, değil mi? Pizza isteyen?"

3

Bu olayın ardından Yaşlı Adam'ın bana diş bileyeceğini farz ettim. Fakat Odin hep kurnaz olagelmişti ve kalleşçe planını suya düşürmeme rağmen herhangi bir hınç belirtisi göstermiyordu. Onun yerine gizemli tebessümünü ederek köpeğe bir bisküvi yedirdi.

"Görüyorsun ya," dedi, "hakkında yanılmamışım. Aynı tarafta olmamız güzel."

Eh, bana kan yemini etmiş, işler sarpa sarınca da beni dostlarına satmış birinden bunları duymak komikti. "Her neyse," dedim. "Buradaki işim biti. Artık hayatımın tadını çıkarabilirim."

Odin başını yavaşça iki yana salladı. "Anladığını sanmıyorum," dedi. "Sen ve ben bu Dünyada kalamayız. Öncelikle o vücut senin değil. Ona temelli yerleşemezsin. Hem zaten–" Canlı gözündeki bakış sertleşti. "Buradaki konumumuz sallantılı. İçinde kedi olan o kutuyu hatırlıyor musun?"

"Of, yine mi o kahrolası kedi," dedim.

Gözlerini kırpıştırmasıyla Evan tekrar yüzeye çıktı. Değişim o kadar üstü kapalıydı ki başka biri büyük ihtimalle aradaki farkı tespit edemezdi. Fakat Evan'ın sesi artık küçükken kekelemiş bir oğlanınki gibi daha çekingendi ve konuşurken mahcup bir hali vardı. "Bak, tam bir bilgisayar kurdu olduğumun farkındayım. Ama çocukluğumdan beri hastalıktan kurtulamadığım için kitap okuyacak bol bol zamanım oldu. Bilim ve sihir bazen birbirine çok benzeyebilir. Hatta ikisi Rönesans boyunca birbirine

örtüşmüştür. O günlerde biliminsanları simyaya inanırlarmış. Temel metalleri altına dönüştürebilen ve kişiye ebedi hayat verebilen bir Felsefe Taşı'nın–"

"Bana şu kediden bahset," dedim biraz sabırsızlanarak. Odin'in ev sahibi onun kadar geveze çıkmıştı. Bir zamanlar Gök Gürleten olan küçük beyaz köpeğe göz attım. Ufak tefek pek çok köpek gibi bir kurt olduğunu sanıyor ve ayakkabımı yemeye çalışıyordu.

Evan sabırla devam etti. "Kutudaki kedi," dedi, "tanrılar gibidir. Ne bu Dünyadadır ne de onun dışında. Ve kutu şu an içinde durulabilecek en güvenli yermiş gibi gelse de hiçbir kedi –veya köpek– bir kutuda yaşayıp da uzun süre canlı kalamaz."

Eh, böyle anlatınca kulağa mantıklı geliyordu. Odin'in ev sahibi nasıl biri olursa olsun feraset yoksunu değildi.

"Peki alternatif ne?" diye sordum. "Rünlerin gücü olmadan Dünyamıza geri dönmeyi ve bahsettiğin tüm o şeyler yapmayı nasıl umabiliriz?"

General gülümsedi. O tebessümü Ahali'den bir oğlanın yüzünde görmek garipti ama kesinlikle Generale aitti ve bende azıcık bile güven uyandırmıyordu.

"Bu soruna cevap vermeden önce," dedi, "buluşacak bir dostumuz daha var. Bir tanrı daha *Asgard!*™ oyunundan Suret aldı. Bir tanrı daha ete kemiğe büründü. Ama korkarım ev sahibin bundan pek hoşlanmayacak."

"Niyeymiş?" Seksek ile ben aynı anda konuştuk.

"O tanrının kısa zaman önce Suretine yerleştiği kişi yüzünden."

Seksek'in isyan ettiğini hissettim. *Hayır, olamaz*, dedi.

"Üzgünüm," dedi Odin. "Başka çarem yoktu. En uygun eşleşme oydu."

"Stella olmasın," dedi Seksek yüksek sesle. "Lütfen Stella'ya başvurduğunu söyleme."

Odin omuz silkti. "Üzgünüm," diye tekrarladı. "Ama güven bana, Stella'nın bize faydası dokunabilir. Nasıl ki seni seçmemin

bir sebebi varsa onu seçmemin de bir sebebi var. Ve onun yardımıyla yapılması gerekeni yapmamıza, yani bu Dünyadan çıkıp geride bıraktığımıza dönmenin bir yolunu bulmamıza yetecek kadar tılsıma kavuşacağız."

Ölmenin bana pek de iyi bir planmış gibi gelmediğini belirttim.

"Hayır, Ölüm değil," dedi Odin. "Daha başka birçok Dünya var. Eski tanrıların hâlâ sağ kalma şansları olan Dünyalar. Rünlerin hâlâ güçlü olduğu, kendimize bir yer edinebileceğimiz ve belki kaderimize yön verebileceğimiz Dünyalar. Planım o diğer Dünyalardan birine gitmenin bir yolunu bulmak ve kendi aramızda kurtarabildiğimiz kadar tılsımla baştan başlamak."

İtiraf etmeliyim ki kuşkuluydum. Dünyalar arasında geçiş yapmaktan bahsetmek kolaydır ama bu işler eski günlerde bile kolay değildi. Asgard'ı Orta Dünyalar'a bağlayan Gökkuşağı Köprüsü'nü inşa etmek için Altın Çağ'ın zirvesindeki bir tanrılar ordusu, artı bir milyon efsun ve rün gerekmişti. Şimdi toplamda tek bir ründamgamız bile yokken ikimizin elinden ne gelirdi?

"Güven bana," dedi Yaşlı Adam. "Senden daha uzun süredir buradayım."

"Tamı tamına ne kadar uzun?"

"Yeteri kadar."

Eh, işte bu ilgi çekiciydi. Doğrusunu isterseniz Öbür Dünya'dan kaçan ilk kişinin ben olduğumu farz etmiştim. Fakat şimdi meraklanmaya başlıyordum. Odin ne zamandır bu Dünyada tanrılar için sessiz sedasız planlar kuruyordu? Bir hafta? Bir yıl? Bir ömür? Ev sahibiyle arasının benim Seksek'le aramdan daha iyi olduğu kesindi. Acaba o ve Evan birbirleriyle daha mı uyumluydular? Veya sakın Odin oğlanın zihnine çok küçük bir yaşta girmiş ve böylece ikisi hem düşüncede hem de eylemde bütünleşik birer kan kardeşi haline gelmiş olmasındı?

Eğer öyleyse tanrılar oğlana yardım etsinlerdi. Odin'in sadakat sicili pek de kusursuz sayılmazdı. O ve ben de kan kardeşiydik ama beni nasıl ödüllendirdiğini biliyorsunuz.

Paylaştığımız dahili alanda ev sahibimin telaşı artıyordu. "Neden Stella?" dedi tekrar. "Seçebileceğin onca insan varken neden illa Stella'yı seçtin?"

Kafasındaki soruları sormasına izin verdim. Zaten ben de meraklanmıştım. Çehreler Kitabı'na eriştim. *Stella. Yaş: On yedi. Gözde renk: Pembe. Gözde film:* Çığlık. *Gözde yiyecek: Haribo. Hobileri: arkadaşlarında yatıya kalma, voleybol, oğlanlarla sohbet.* Bunlara benzer daha pek çok sıradan bilgi vardı ama Seksek'in zihnini okuyabildiğim kadarıyla Stella tam bir baş belasıydı: sonradan düşman kesilmiş eski bir dost; Seksek ne kadar özgüvensizse o kadar özgüvenli; kuş beyinli, değişken, maddiyatçı, bencil ve kibirli. Dahası da vardı. Kıskançlık? Öfke? Başka bir şey?

Odin omuz silkti. "Aynı soru hepimize birden sorulabilir. Neden Odin'in başka birine değil de *bu* zihne girmesi daha kolaydı? Neden Seksek tercih ettiği Thor'dan ziyade Oyunbaz'a daha açıktı? Her birimiz bizi yapımız gereği daha uygun kılan bir niteliğe sahibiz. Stella'ya gelince..." Gülümsedi. "Onun ne gibi nitelikler sergileyeceğini kim bilebilir?"

"Bu da beni asıl soruya getiriyor," dedim. "Meslektaşlarımız arasında kim o erdem timsaliyle birleşme şansına erişti?"

"Bak bunu sorduğuna sevindim," dedi Odin.

Aklıma *Asgard!*™ oyunu ve onun baş kahramanları geldi. Generalimiz (Odin) ve Savaşçımız (Thor) zaten vardı. Geriye kalan tek karakter Savaşçı Prenses'ti (tabii goblin yardakçılar ve buzun altında uyuyan tanrılar birer karakter sayılmıyorlarsa).

Generale baktım. "Freyja mı?" dedim. Yaşlı Adam eskiden beri Freyja'ya düşkün olagelmişti.

Odin konuşmasa da ev sahibi bana biraz tedirgin göründü.

"Freyja ha? Cidden mi? Ne sebeple? Onun tek yaptığı süslenip püslenmek, yakınmak ve başkalarını ayartmaya çalışmaktır."

"Olabilir," dedi Odin. "Fakat şimdilik ona ihtiyacımız var. Daha doğrusu Stella'ya ihtiyacımız var. Aslında onun sahip olduğu bir şeye ihtiyacımız var demek daha uygun olur." Evan artık her zamankinden daha tedirgin duruyordu. Gerek buna, gerek-

se ev sahibimde sezdiğim ani kıskançlığa dayanarak Evan'ın da Stella'ya düşkün olduğu sonucuna ulaştım.

"Neden?" dedim. "Stella neye sahip?"

General hafif bir tebessüm etti. "Bir ründamgaya."

4

Bir an için ona bakakaldım. "Bu Dünyada mı? Öyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?"

Asgard'a ilk olarak Gullveig-Heid'ın getirdiği, ardından Odin'in takasta kullanarak gücüne güç kattığı ve en sonunda sadakatlerinin bir sembolü olarak tanrılara dağıttığı rünler ve ründamgalar egemenliğimizde daima kritik bir rol oynamıştır.

Eski günlerde on altı rün vardı. Bunların her biri Dünyalar arasında kapılar açmaktan tut da yoktan köprüler var etmeye kadar kendince özelliklere sahipti. Fakat artık rünlerimiz kırılıp Dokuz Dünya'ya saçılmıştı ve şahsen ben Seksek'in Dünyasında onlardan en ufak bir ize rastlamamıştım – tabii bileğindeki yara izi hariç. *Kaen*'in ters çevrilmiş halini andıran iz tesadüfen benimkinin aynadaki yansımasıydı ama hissedebildiğim kadarıyla özel bir güç taşımıyordu.

Evan'da öyle bir şey –bir ründamganın biçimini ve özünü kanalize edebilecek herhangi bir yara izi, bir doğum lekesi veya bir dövme– olup olmadığını merak ettim. Fakat görünürde hiçbir şey hatta asal Ateş'in bir kıvılcımı dahi yoktu. Halihazırda Thor'a ev sahipliği yapan gülünç köpek de sıradışı bir vasfa sahip değildi–tabii âdeta bacaklarının kısalığını telafi etsin diye tasarlanmış upuzun dilini saymazsanız. Kendisini seyrettiğimi görünce hırladı.

"Hayır, Minnoş. Kötü köpek!" diye azarladı Evan.

Gülmemek için kahramanca bir çaba harcadım. "*Minnoş* mu?"

"Evet. Uzun hikâye," dedi Evan. "Hem adını ben koymadım."

Minnoş. Köpek. Tahminen Kaniş-Pomeranian melezi. Hobileri: havlamak, uzun gezintiler, su birikintilerinde oynamak, ne bulursa kovalamak, insanların yemek atıklarını yemek. Halihazırda ilgi alanlarının çoğunu paylaşan Thor'un konağı.

Kendini toparladım. "Stella'dan bahsediyordun," dedim.

Oh, ne güzel, gelin Stella'yı konuşalım, dedi Seksek alaycı bir üslupla. *Gel onun ne kadar özel biri olduğunu konuşalım. Gel taşıdığı ründamgayı konuşalım. Sınavlarımı boş ver gitsin. Veya aklımı kaçırıp–*

"Stella'yla derdin ne?" diye sordum.

Yok bir derdim, dedi Seksek. *Ne konuşacaksanız konuşun, tamam mı?*

Böylece ben kulak verirken ve Seksek dahili yakınmalarını sürdürürken Odin bildiğimiz rünlerin bu Dünyada nasıl bozulmuş olduğunu açıkladı. Rünler, eskiden tüm Dünyalar'ın yaratılmasında kullanılmış o kadim şifre, asal Ateş'in dili bu Dünyada her nasılsa basit bir şans oyununa indirgenmişti. Güç sözcükleri ortadan kalkmıştı: Thor'un çekicini süsleyen kelimeler anlamını yitirerek ıvır zıvırın üstüne kazınan hoş birer şekilden ibaret hale gelmişti.

Bunu duyunca gülmeden duramadım. Fakat attığım Kaos'un kahkahasıydı: Karamsar ve keyiften yoksundu. Surtr'un gölgesi üstümüze düşer düşmez rünlerimizin kırıldığını anlamıştım ama yine de bir zamanlar müthiş bir kibirle hüküm süren biz tanrıların bastırdın mı öten çocuk oyuncaklarına dönmüş olmamız düşüncesi–

"Evet, biliyorum. Şaka gibi," dedi Odin ama gülmüyordu. "Ragnarök sırasında Kaos bizi sadece yenmedi; bizi minicik parçalara ayırdı ve o parçaları Dünyalar'ın dört bir yanına saçtı. Sahip olduğumuz gücü kaybettik. Fakat belki onu tekrar bulabiliriz. Belki başka bir yerde yeni bir başlangıç fırsatı yakalarız."

"Nasıl böylesine emin olabiliyorsun?" diye sordum.

"Kâhin o kadarını öngördü."

"Kâhin ha! Hiç ders almayacak mısın?"

Odin eğri bir tebessüm etti. "Bir kâhin asla yalan söylemez," dedi. "Gerçekleri çarpıtabilir veya kötü niyet güdebilir ama yine de doğruları dile getirir. Yeni bir Asgard illâ ki olacak." Sonra bize daha şimdiden çok büyük bir bedel ödetmiş o metinden kardeşliğimize, ilahlığımıza, yaşamlarımıza dair bir alıntı yaptı:

"*Bir zamanların savaş meydanında*
Doğar bir Yeni Çağ. Çocukları o çağın
Bulurlar altın oyun tahtalarını
Yıkılmış ışıl ışıl Asgard'ın."

"*Asgard!*™" dedim burukça. "İşte altın oyun tahtan. İşte tanrıların Yeni Çağı. Ahali bu Dünyada tanrılarla birer *Skáktafl* taşıymış gibi oynuyor."

Odin başını iki yana salladı. "İtiraf etmeliyim ki ilk başta ben de öyle sandım. Ama düşlenen her şey gerçeğe dönüştürülebilir. Kehanet bize yeni rünler, yeni tanrılar, yeni bir başlangıç vadetti. Ve ben bu Dünyanın sunabileceği her türlü kaynaktan yararlanarak o yeni rünleri bulmaya kararlıyım."

"Ama *neden*?" diye sordum. "Yaşıyoruz. Kanlı canlıyız."

Odin bana sabırlı bir bakış attı. "Sen bu durumdan keyif alıyor olabilirsin," dedi, "ama kendime ait olmayan ve neredeyse devamlı acı çeken bir bedende böyle kısa bir hayat yaşama fikri benim içime sinmiyor."

Eh, sözlerine hak vermeliydim. Odin'in konağı hiç de Suretlerin en rahatı değildi. Seksek'in zihninde Evan'ın çocukluk resimlerinin bulunduğu bir bölüm vardı. Delikanlı onlardan bazılarında bir göz bandı takıyor, bazılarında metal sandalyesinde oturuyor, bazılarında bacaklarının etrafında bir tür metal çerçeveyle yürüyor, bazılarındaysa sağlıklı görünüyordu. *Kronik Yorgunluk Sendromu*, *sinir avülsiyonu* ve *eklem hipermobilitesi* gibi ifadeler o resimlerin etrafında meşumca uçuşuyordu. Seksek taşıdıkları anlamdan pek emin değilse de bir suçluluk, sevgi

ve sanki kabahat kendisindeymiş gibi hafif ama rahatsız edici bir kaygı karışımı sezinliyordum.

Kahretsin, kes şunu!

"Affedersin, hata ettim."

Evan'la olanlardan suçluluk duymuyorum, tamam mı? Onunla dostuz. İlişkimiz eskiye dayanır.

"Peki ya Stella?"

Seksek burnunu çekti. *Stella'nın hiç dostu yoktur. Onun sadece müritleri vardır.*

Bu Freyja'ya cuk oturan bir tarifti. Dikkatimi bir kez daha Evan'ın konuğuna yönelttim. "Madem bu Dünyada çalışır hiçbir rün yok, Stella öyle bir şeye nasıl sahip olabilir?"

"Harika bir soru," dedi Odin. "İhtimallerden biri Freyja'nın Ranarök'ü rundamgası kırılmadan atlatmış olması."

"*İhtimallerden* biri mi?" dedim. "Freyja sebebi sana kendi ağzıyla söylemedi mi?"

"Freyja hep... nasıl desem," diye konuştu Odin, "bir nebze *kaprisli* olagelmiştir. Şimdiye dek ondan öykünün tamamını öğrenebilmiş değilim. Hatta *herhangi bir* öykü öğrenebilmiş değilim."

İşte bu da Freyja'ya yakışan bir tarifti. Kaypak, cilveli, yüzeysel ve gösteriş budalası Freyja ile Odin arasında Odin'in etkilerini asla tamamen atlatamadığı bir ilişki yaşanmıştı. Birbirlerine karşı takındıkları tavra dayanarak Yaşlı Adam'ın işleri iyi idare edememiş olduğu kanaatindeydim. Freyja eskiden beri güç sahibi olmaktan keyif almıştı ve Odin'in âleni muhtaçlığı muhtemelen Freyja'nın en kötü yönlerini gün yüzüne çıkarmıştı.

"İyi de nasıl sağ kalmış olabilir?" dedim.

Odin düşünceli göründü. "Ragnarök esnasında Aesirlerin üstüne Surtr'un ateşli gölgesi düştü. Bazıları Öbür Dünya'ya sürüklendiler; diğerleriyse Ölüm'ün krallığına geçtiler. Vanirler de aynı kaderi paylaştılar. Fakat son zamanlarda Vanirlerin Dünya'da kalmış olabileceklerini düşünmeye başladım. Ve sanırım hâlâ orada, bir nevi donmuş uykuda diriltilmeyi bekliyorlar."

"Oyundaki gibi mi demek istiyorsun?" diye sordum. "*Asgard!*™ oynamaya biraz ara versen iyi edersin."

Odin gülümsedi. "Haklı olabilirsin. Lakin bir oyun bile gerçeklik unsurları içerebilir. O dediğim kısmın doğru olduğunu hayal et. Onları yeniden bulabildiğimizi hayal et. Rünlerin hatta Kâhin'in sağlam kaldığını hayal et."

"Kâhin'in mi?" dedim. "Niye ki? Bize yeterince zarar vermedi mi?"

Fakat Odin'in tek gözü parlıyordu. "Rünler, Yüzbaşı," dedi. "Yeni rünler."

"Of, hadi oradan," dedim. "Saçmalıyorsun. Kâhin'i bulabilsen dahi seninle işbirliği yapar mı sanıyorsun? Onu düşmanın ellerinde ölmeye gönderdin. Sonra bildiklerini, irfanını ondan aldın ve sırf belki ara sıra gizemli bir dize zırvalar diye kahrolası kellesini canlı tuttun."

"Durum biraz karmaşık," dedi Odin.

"Zaten hep öyle değil midir?"

Bunu duyunca sırıttı. "Stella'yla bizzat tanışman gerek. Gel hadi. Gidelim. Biri neden geç kaldığını sorarsa servisi kaçırdığım için bana yardım etmek zorunda kaldığını söyleyebilirsin."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Okula tabii. Köpeği de getir. Beni sen it."

Bunun üzerine arkamızdan tıpış tıpış gelen Thor'la ve zihnimde itirazlarını sürdüren Seksek'le beraber okula gidip –tıpkı tahmin ettiğiniz gibi– belamızı aradık.

5

Doğrusunu isterseniz Freyja'yı yeniden görmeyi iple çekmiyordum. Acaba bu Dünyada nasıl biriydi? Son zamanlarda Odin ve Thor'la yaşadığım tecrübelerin ardından fazla bir beklentim yoktu. Oyun onu bir Savaşçı Prenses olarak tarif etmişti.

Bunun bir mübalağa olduğunu umuyordum. Seksek savaşçı falan değildi ama saç saça baş başa yapılacak bir kavgadan sağ çıkacağına güvenim tamdı.

Seksek'in "okul" diye tanımladığı yer Evan'ın evinden olsa olsa iki kilometre uzaktaydı. Aynı tip betondan yapılmış büyük, geniş bir kamp; batıda ağaçlar; daha ötede çimenler; doğuda siyah renkli uzun bir pist. Pistte konuşan, yürüyen, koşan bir genç insanlar kalabalığı görebiliyordum. Çoğu Evan veya Seksek'ten yaşça küçüktü. Bazıları okul çantaları taşıyordu. Nereden çıktığına dair en ufak bir fikrim olmadığı için daha da beklenmedik gelen ani bir hüzne kapıldım.

Girmem gereken bir İngiliz Edebiyatı sınavı var, dedi Seksek. *Yani sen aval aval etrafına bakınmayı bitirdiğinde.*

Fakat Odin'in okul binasına giden gençlere katılmak gibi bir arzusu yoktu. Öyle yapmaktansa beni durdurmak için bir elini kaldırdı. "Onu görüyorum," dedi.

Seksek içeriden mızmızlandı: *Geç kalacağız. Artık derse girsek olmaz mı?* Ve sonra aniden *onu* gördüm. Her şey ufacık bir ışık noktasına indirgendi ve bir düğmeye basılmışçasına Dokuz Dünya'nın kalbi durdu.

Açık konuşmak gerekirse ilk başta Stella'yı görmedim. Onun yerine testosteronun doruğa ulaştığı yaşta olmanın daha da sığırımsı kıldığı suratlarla etrafında dikilen oğlan kümesini gördüm. Bana mevcut yegâne dişi geyiğin başına üşüşmüş genç bir erkek geyik sürüsü gibi geldiler. Fakat insan gözlerimle bile Stella'da özel bir şey olduğunu anladım. Bu Surette gerçek renklerini göremiyordum ama eğer görebilseydim beni neredeyse kör edeceklerini sezebiliyordum.

Of, Tanrı aşkına, diye söylendi Seksek.

Odin ve ben ona yaklaştık. O ânın heyecanıyla unutmama ramak kalan Minnoş havladı ve kalabalık ikiye ayrılarak bize yol verdi.

Hıh, dedi Seksek.

Gözlerimi alamıyordum. Freyja'nın ev sahibi nefes kesiciydi. Deniz renginde gözlere ve bir paragözün fantezilerine girecek saçlara sahipti. Giydiği şort belli ki mümkün olduğu kadar çok kaba et göstermek üzere tasarlanmıştı ve kolsuz bluzuna pembe renkli bir çift janjanlı kedi resmi basılmıştı. (Bu Dünyadaki Ahali'nin derdi neydi ki sahip oldukları her giyeceğin üstünde hayvan olmasını istiyorlardı?) Stella havalı, kendinden emin ve çok güzel görünüyordu – ta ki ağzını açıp sakızını şişirene ve onu dilinin ucuyla patlatana dek.

"Dansa var mısın?" dedim.

Arzu Tanrıçası bana horgörüden başka hiçbir şey içermeyen bir bakış attı. "Akyıldız. Yine bir kız olmuşsun. Sana yakıştığını söyleyemem ama herhalde bir kadını çıplak görmenin tek yolu budur."

Sırıttım. Freyja gibi konuştuğu kesindi.

Seksek müstehcen denebilecek bir şeyler mırıldandı.

Minnoş sert ve ısrarcı bir şekilde yeniden havlamaya başladı.

Odin'in pes dedirtecek kadar hoşnut bir hali vardı. "Gördün mü?" diye bana hitap etti. "Kelimenin tam anlamıyla *mükemmel*, öyle değil mi?"

Tabii canım, tam anlamıyla mükemmel, diye homurdandı

Seksek. Oğlanlar neden bu kadar aptallar? Neden herkes *bu kadar aptal?*

Tanrıça omuz silkti. "Bundan daha kötü vücutlar da tanıdım. İşimi görüyor. Aslında saçları tam bir felaket ve gardırobu keçilerin çektiği bir savaş arabasıyla bir Dünyanın Sonu bitpazarından getirilmişe benziyor ama–"

Odin ona yatıştırıcı bir bakış attı. "Belki baş başa konuşsak daha iyi olacak, ne dersiniz?" deyip Stella'nın ağzından çıkan her kelimeyi köpek yavrularının hayranlığıyla dinleyen maiyetindekilere göz gezdirdi.

"Ah, *onlar*," diyen Stella gelişigüzel bir kovma hareketiyle parmaklarını şaklattı. "Sonra görüşürüz." Küçük grup âdeta bir efsun yapılmışçasına dağılıverdi ve Odin'in neden bu kadar hoşnut olduğunu anlamaya başladım. Stella'nın tılsımı vardı – hem de bol miktarda. İçinde bulunduğum bedendeyken bile bunu sezebiliyordum. Ucuz mücevher gibi ışıldıyor, kalitesiz bir parfüm misali etrafında asılı duruyordu. İyi de amaçlarımız doğrultusunda kullanılabilir miydi? O kadarının henüz belli olmadığını düşünerek dördümüz arasında neden bir tek Stella'nın asal Ateş'ten bir kıvılcım taşıdığı muammasını daha iyi anlamamı sağlayacak herhangi bir bilgi arayışıyla Seksek'in hafızasını taradım.

Fazla bir bilgiye rastlamadım. Tahmin ettiğim gibi Stella okuldaki popülerliğini daha ziyade güzel saçlarına, spordaki becerisine ve de kısa eteklerden, halka küpelerden ve yanardöner hayvan baskılı bluzlarından teşkil geniş gardırobuna borçlu ortalama zekâ düzeyinde hoş bir kızdı. Ayrıca ev sahibimin yakın bir dostuydu – ta ki Seksek'in o ışıksız kapılardan birinin arkasında sıkı koruduğu bir hadiseye kadar. Çelişkili duygularla sarılı acı verici bir anı sezinlediğim esnada Seksek ilgimi algıladı ve zihinsel kapıyı suratıma çarptı. Başıma bıçak saplanır gibi oldu.

"*Of!* Bu da nereden çıktı?"

Sana öyle yapmamanı söylemiştim!

"Bilmem farkında mısın ama büyük bir güven sorunun var," diyerek bir elimi şakağıma bastırdım. Elbette kendi canını da

yakmış olmalıydı ama umurunda değil gibiydi. STELLA adını taşıyan kapı sımsıkı kapalıydı – tabii bu da arkasında ne olduğunu daha çok merak etmeme yol açıyordu. Fakat belli ki Seksek'in söylemeye niyeti yoktu. Ben de en yetkili ağza başvurup doğrudan Tanrıça'ya hitap ettim.

"Bir ründamganın olduğunu duydum," dedim.

Freyja bana aşağılayıcı bir bakış attı. "Seksek'in Thor'u getirmesi gerekiyordu," dedi Odin'e hitaben. "Neler oldu? Yoksa onu kayıp mı ettin?"

Odin omuz silkti. "İşe yaramadı. Nedense bu konakla en iyi Loki eşleşti. Fakat Thor da burada. Yani bir bakıma." Heyecanla havlamayı sürdürerek bu sefer de Stella'nın ayak bileklerine dadanan pofuduk beyaz köpeğe baktı. En azından Thor mevcut Suretinde mutlu görünüyordu. Köpek konağı ile arasında epey ortak nokta olmalıydı: iyimser bir dünya görüşü, fevkalade dişler, abur cubura yönelik sınır tanımaz bir iştah. Açıkçası Thor'un bundan daha mükemmel bir eşleşme bulması zordu. Başını okşadım. Bana hırlayarak minik köpek yavrusu dişlerini gösterdi.

"Ne şirin," dedim. "Numaralar yapmayı biliyor mu?"

"Kusura bakma," dedi Evan. "Hâlâ kafası karışık."

Omuz silktim. "Thor'un kafası hep karışıktır. Ama madem artık bir aradayız, neler döndüğünü bilmek istiyorum. Şu ründamga meselesi nedir? Nereden çıktı? İçlerinden hangisi?"

Odin dönüp Stella'ya baktı. "Göster ona. Öylesi daha kolay olur."

Freyja kolsuz bluzunu kaldırarak çıplak karnını gösterdi. Orada, şortunun belinin hemen yukarısında bir iz vardı. Tanıdık tasarım kesinlikle bir ründamgaydı. Bana bir dövme gibi göründü ama keskin, parlak ve net renkleriyle hayatım boyunca karşılaştığım her dövmeden daha şıktı. Ayrıca tasarımın merkezinde *Fé*, yani Altın Çağ'dan beri Freyja'ya ait servet ve başarı rünü vardı. *Fé* sapasağlam ve tersine çevrilmemiş bir halde kendi dahili ışığıyla parlamaktaydı.

"Ne güzel," dedim. "Bana da bir tane verir misin?"

Freyja güldü. "Niye ki, performans sorunları mı yaşıyorsun?"

Odin dilini şaklatarak kuzgunlarınınkine çok benzeyen bir ses çıkardı. "Eski rünler Ragnarök sırasında kırıldı," dedi. "Yeni rünler henüz bilinmiyorlar. Seninki neden sağlam kaldı? Ve nasıl?"

Freyja omuz silkti. "Ben ne bileyim. Sana daha önce de söyledim. Bifrost çöktükten sonra neler olduğunu hatırlamıyorum. Kendimden geçtim. Bir an Rüya'da harika zaman geçirirken hemen sonra güm! Kendimi Stella'nın içinde buldum. Üstelik kim olduğuma dair en ufak bir fikri yoktu. Düşünebiliyor musunuz? Asgard'ı neredeyse hiç duymamıştı. İşte, durun kendisi anlatsın."

Tanrıça bir an kendi içine çekilerek ev sahibine konuşma fırsatı tanırmış gibi göründü. Süreç bir fenerin fitilini çok düşük bir seviyeye getirmek gibiydi. O dahili ateşin kısılması haricinde hiçbir şey değişmedi. Sonra Freyja ansızın kayboldu ve karşımızda Stella'yı bulduk. Hayli küskün bir ifadeyle bize gözlerini kırpıştırdı, ardından sakızını tekrar balon yapıp patlattı.

"Eee, dövmenin olayı ne?" diye sordum.

"Söyledim ya," dedi. "Tasarımı hoşuma gitti. Bir anlam taşıdığı falan yok."

"Hem de öyle bir var ki," dedi Odin. "Bunu nasıl elde ettiğini bilmiyorum ama kesinlikle bir anlamı var. Freya'yla aranda hep bir yakınlık oldu mu? Onun hakkında çok şey okudun mu? Ona gizlice dua ettin mi?"

"Hayır, hiç bile," dedi Stella.

"Eh, öyleyse *Asgard!*™ oynamış olmalısın."

Stella omuz silkti. "Bir defa. Telefonumda. Bilgisayar oyunlarından hoşlanmam bile."

"Ya kitaplar? Filmler? Çizgi romanlar? Sanat? Rüya'dan çekip almış olmayasın?"

"Ben hiç rüya görmem," dedi Stella.

Eh, işte buna inanmakta zorlanmadım. Stella bana hayal gücü yüksek biri gibi gelmiyordu. Yine de tılsımı vardı – hem de öyle alelade bir tılsım değil. *Bütün* rünleri karanlığa gömen Ragnarök'ten sonra tersine çevrilmemiş bir rün. Kıskanmadım

desem yalan olur. Veya belki zihnimdeki Seksek hislerini bana da bulaştırıyordu.

Freyja sakızını tekrar balon yaptı. Konağına bu denli alışmış olmasından etkilenmemek elimde değildi. Her şeyiyle özgüven ve mutluluk saçıyordu. Ve tüm bunların altında bir nur –faal haldeki güçlü tılsımları, paylaşılmamış sırları akla getiren bir sarhoşluk hissi– yatıyordu. Benim bile etkisine bağışıklığım yoktu; güneşe biraz fazla bakmışım gibi hafiften başım dönüyor, midem bulanıyordu.

"İstediğinizi aldınız mı?"

"Yakınına bile yaklaşamadık."

"Ne kadar üzüldüm anlatamam." Freyja yine o tebessümünü etti. Dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. "Artık gitmeliyim. Hadi bana müsaade. Bay bay!"

Sözlerinin ardından bir kez daha Stella olup çıktı. Tılsımının kısılmasıyla baş dönmem geçti. Artık okul bahçesinde seke seke yürüyen bir diğer güzel kızdan ibaretti. Uzaklaşmasını benimle birlikte seyreden Seksek aniden o kadar yoğun bir hınç duydu ki ateşten bir gömlek giymiş gibi oldum.

"Senin derdin ne?" diye sesli konuştum. "Fena birine benzemiyor."

Ah, demek fena birine benzemiyor? Dedi Seksek. *Siz yok musunuz siz – hepiniz de beni hasta ediyorsunuz. Varsa yoksa : 'Zavallı Stella, ne kadar iyi bir kız. Onu istismar ediyorlar. Onun bir kabahati yok. Öyle hassas ki. Ümitsiz vakaları üstlenmekten hoşlanıyor. Ağzına sıçtığımın zavallı Stella'sı."* Bir zilin çalmasıyla Seksek'in duygularına anlam verme çabam yarım kaldı. *Neyse, unut gitsin. Acele et. Hadi. Zaten yeterince geç kaldık.*

Of. İşte bu kesinlikle kıskançlıktı. Gözde duygularımdan biri değildir ve ona genellikle kapılmam. Sakın hislerinin Evan'la bir ilgisi olmasındı? Belki Stella ile yakın bir ilişki içine oydu. Kızın bir içim su olduğu, Evan'ın ise zar zor yürüyebildiği düşünülürse öyle bir ihtimal pek de yüksek görünmüyordu. Ama sonuçta herkes benim kadar yüzeysel değildir.

Seksek dostunun sandalyesini okul binasından tarafa itiyordu. "Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Odin bana baktı. "Tabii ki derse. Ayrıca gerekse ilgi çekmekten kaçınmak istiyorsan bir köşede sessiz sedasız oturmanı ve konuşma işini Seksek'e bırakmanı şiddetle öneririm."

"Ama ben–"

"Yeter," dedi Odin. "Bak, sabırsızlandığının farkındayım. Ama şimdilik olabildiğince az karışıklık çıkarmamız için geçerli sebeplerimiz var. Bu da ev sahiplerimizin yaşantılarına mümkün mertebe uymamızı gerektiriyor – öyle yapmak ne kadar tehlikeli veya nahoş olursa olsun."

"Yani?" dedim.

Sırıttı. "Yani okul zamanı," dedi Odin. "Ve yani yaşamak istiyorsak öğrenmemiz gerekecek."

6

Açıkçası rahatsız edici bulduğum tüm bu gelişmeler dizisinden beklediğim onca şey arasında açık farkla en düşük ihtimallisi buydu. Seksek not tutup saçlarıyla oynarken, bazen de Edebiyat klasörüne küçük küçük resimler –peri, yıldız ve elbette kedi yavrusu– çizerken Laufey oğlu, Kurtların Babası ve Sekiz Bacaklı Atın Anası Loki'nin bir sınıfta oturup takım elbiseli bir adamın *sınav prosedürü* denen bir şey hakkında habire vıdı vıdı etmesini dinlemesi olacak iş değildi.

Odin göze batmamak konusundaki sözlerinde ciddiydi. Seksek'in oradaki varlığıma eskisinden bile daha kızgın olduğunu seziyordum ve sorun çıkması gibi bir riske girmektense kibarca bir tür zihinsel gözlem platformuna çekildim ve herhangi bir müdahalede bulunmaksızın yaşananları oradan seyrettim.

Tanrılar aşkına, ne kadar da bayıktı. Orada geçen on dakikanın ardından neredeyse Öbür Dünya'daki hücreme dönmeye hazırdım. Ve sonra tam özgür kaldığımı düşünürken başka bir odaya –bu sefer daha büyük bir tanesine– geçmemiz gerekti. Odanın içine birden yüze kadar numaralı sıralar dizilmiş, her bir sıraya da üstünde şunlar yazan bir kitapçık bırakılmıştı: İNGİLİZ EDEBİYATI, 1. GRUP.

Seksek 92 numaralı sıraya oturdu. Takım elbiseli adam ön tarafa geçip bekledi. Hiç kimse tek kelime etmedi.

Şimdi ne olacak? diye sordum Seksek'e.

Kapa çeneni. Bu çok önemli.

Zihinsel bir omuz silktim ve kendi köşemden seyretmeyi sürdürdüm. Ne halt yediğimi bilmesem de Seksek'in kızgın olduğunu hissedebiliyordum. Zamanımı yakınlarda depolanmış bazı anıları gözden geçirmeye harcadım. Daha ziyade okul ödevleriyle ve sınavlarla ilgili arşiv pek ilginç sayılmazdı ama dikkat çekmemeye çalışıyordum. Belli ki Seksek'in keyfi yerinde değildi ve olay çıkarmaktansa ayak altında dolaşmamanın daha iyi olacağı kanaatindeydim.

Minnoş dışarıda bırakılıp bisiklet çardaklarının yakınına bağlanmıştı ama hem Evan hem de Stella salondaydılar: Stella önümde, Evan ise gerilerde bir yerde oturuyordu. Takım elbiseli adam (*Bay Matthews: Edebiyat öğretmeni; hobileri: The Smiths; deri dirsek yamalı tüvit ceketler;* Yıldız Savaşları; *çocuklardan biriymiş gibi davranmak*) sınavı tamamlamak için iki buçuk saatimizin olduğunu duyurdu. Seksek ilk sayfayı açtı; soruları okudu (çoğu *Sineklerin Tanrısı* adlı bir kitapla, *Jül Sezar* adlı bir piyesle ve D. H. Lawrence adlı bir adamın müstehcene kaçan bazı şiirleriyle ilgiliydi) ve yazmaya koyuldu.

Yapacak bir işim kalmadığından aklımın dalıp gitmesine müsaade ettim. Evvela iple çektiğim ama Seksek'in daha şimdiden boş verdiği öğle yemeğini, ardından Kâhin'in Kehaneti'nin sonundaki o kışkırtıcı kıtayı –bize bir tür kurtuluş vadedermiş gibi görüneni– düşündüm.

Odin'in vârislerine gelecek yeni rünler,
Yeni hasatlar toplanacak.
Düşkünler geri dönecekler. Çocuk
Babasını kurtaracak.

Eh, elbette *benim* çocuğum beni bir bakıma kurtarmıştı. Dünya Yılanı Jormungundr olmasaydı asla serbest kalamaz veya bu Dünyaya kadar yolculuk edemezdim. Yoksa o kıta bana atıfta bulunuyordu? Eğer öyleyse günün birinde o rünlerin bana miras kalacağını mı kastediyordu? Bu çekici bir fikirdi. Fakat kehanet-

lerin bir özelliği de neredeyse yararsız denebilecek kadar muğlak hikmet kırpıntıları dağıttıkları için bir hayli belirsiz olmalarıydı. Kâhin bilhassa öyleydi. Doğruyu söylemeye mecburdu ama bunu asgari netlikle yapardı ve dolayısıyla Ragnarök'ü ayrıntılarıyla öngörmesine rağmen bize Dünyaların Sonu'nu değiştirebileceğimiz kadar uyarıda bulunmamıştı.

Zaten öyle bir arzusu da olmamıştı. Kâhin oyun tahtasından süpürülüp atılmamızı istemişti. Kahrolası şeyi bir daha görmeme ümidiyle Gökkuşağı Köprüsü'nden aşağıya atmamın bir sebebi de buydu. Fakat eğer Odin haklıysa belki Ragnarök'te bütün tanrıların sonu gelmemişti. Ve eğer Vanirler sağ kaldılarsa hâlâ bir şansımız olabilirdi. Ve eğer Kâhin bulunabilir de Yeni Rünler'i açıklamaya zorlanabilirse–

Deniz kabuğunun simgelediği şey–

Esnedim. Daha doğrusu Seksek esnedi. Tüm çabalarına karşın canı sıkılmıştı. Dışarıda güneş ışıl ışıldı. Gökyüzü masmaviydi. Kurt Skól kalkıp Güneş'i yuttuğundan beri böyle bir gök görmemiştim. Daha önceden gözüme takılan tepe, o göğün önünde bir kale gibi yükselmekteydi. Kendimi uzun zaman öncesine ait başka bir kaleyi hatırlarken buldum – hem de neredeyse endişe verecek kadar yoğun bir nostaljiyle. Ufuk çizgisi de tanıdıktı: Şu dağ sırası bir yaz bulutu katmanının üstünde yüzer gibiydi. Yoksa bu bir anı mıydı? Bir düş?

Karnım guruldadı. Seksek bunu yok saydı.

Anladım, dedim. *Beni aç bırakarak bu vücuttan çıkarmayı umuyorsun – tabii önce bıkkınlıktan ölmezsem.*

Seksek hafifçe burnunu çekti. *Güven bana. Eğer başka bir yerde olabilseydim–*

Derken onu gördüm. Veya belki de Seksek gördü. Karşıdaki pencereye bakarken gözüne gökyüzündeki bir tür karalama takıldı. *Asgard!*™ oyununda gökteki kelimeleri andıran bir karalama. Tepkim şiddetli ve içgüdüsel oldu: Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Ayağa kalktım.

Tanrı aşkına, ne halt yiyorsun? diye feryat etti Seksek.

Fakat ona kulak asmıyordum. Gördüğüm şey gökyüzünü boydan boya kateden, yükselen güneş kadar şaşmaz bir ründam gaydı. Tanıdık bir rün değilse bile kar kadar parlaktı.

Rün! Kalbim hâlâ gümbürdüyordu. *Rün!*

Neler oluyor? Otur yerine, salak!

Fakat Seksek'i hayal meyal duyuyordum. Geçirdiğim şok neredeyse katlanılmaz düzeydeydi. Kulaklarım çınlıyor, göğsüm ağrıyordu. Kendi kendime bunun bir anlamı olduğunu, bir anlamı olması *gerektiğini* söyledim. Düşmemek için elimi uzattım. Kağıtlar ve yazı araç gereçleri cilalı zemine takır tukur düştü.

Rün! Rün!

Seksek'in dikkatimi çekmeye çalıştığının farkına vardım. *O sadece bir uçağın duman izi*, diyordu sanki bir Dünya öteden. *O bir rün değil, bir sıcak hava çizgisi! Tanrı aşkına, Loki, lütfen! Otur yerine!*

Gözlerimi kırpıştırdım. Galiba ayağa kalkmıştım. Herkes gözünü bana dikmişti. Seksek içimde bir köşeye büzülüp ortadan kaybolmaya çalışır gibiydi. Ötümdeki Stella arkasına dönmüştü ve tiksinti ile keyif karışımı bir ifadeyle beni seyrediyordu. Takım elbiseli adam her an infilak edeceğimi düşünürcesine bana bakıyordu.

"Josephine Lucas, bir sorunun mu var?"

Idun'un elmalarını çaldığım için kulağımdan tutulup Odin'in tahtının önüne çıkarıldığım günden beri kendimi bu kadar göz önünde hissetmemiştim. Etrafıma bakındım. İnsanlar her istikametten bön bön bana bakıyorlardı. Sıradan aşağı düşürdüğüm kâğıtları ve yazı araç gereçlerini almak için eğildim.

"Şey, pardon. Bacaklarıma kramp girmişti de," deyip tekrar yerime oturdum.

Komşu bir sıradaki biri, "Ucube," diye mırıldandı. Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim.

Stella aşağılamanın sempatiyle karıştığı bilgiç bir tebessüm etti. Sınava hazırlık babında saçlarını arkadan bağlamış olduğunu fark ettim. Kulaklarının arkasında tek boynuzlu at şekline sahip minik tokalar parıldıyordu.

Artık yeter, seni yavşak. Benden bu kadar, dedi Seksek. *Bakalım bensiz ne yapacaksın.*

Bunu bir sessizlik izledi. Seksek gitmişti. Tek kelime bile etmeden. Tek bir gözyaşı bile dökmeden. Etrafta başka birine ait en ufak bir iz yoktu. Daha en başından beri hasretini çektiğim şeye kavuşmuştum ama nedense hissetmeyi beklediğim kadar iyi hissetmiyordum.

Seksek?

Gökyüzündeki ründamga kayboluyordu. Bir tayyarenin dumanı. Elbette öyleydi. Başka ne olabilirdi ki? Yine o kahrolası insan duyguları. Küçük düşme. Çaresizlik. Utanç.

Hey, Seksek, iyi misin?

Sessizlik. Ev sahibimden çıt çıkmadı. Anlaşılan ortak alanımızın derinliklerinde bir yere çekilmişti. Kapalı kapılardan ve gölgelerden ibaret bir yere. Ve tüm o kapılar ile galerilerin arkasında hıçkıra hıçkıra ağladığını duyar gibi oluyordum.

Hey, Seksek, özür dilerim. Bilmiyordum.

Daha başka duygular. Korku. Pişmanlık.

Seksek, dışarı çık. Özür dilerim.

Ellerini kullanmayı, kalemi tutup yazmayı denedim. *Deniz kabuğu sembolü. Deniz kabuğu sembolü.* Fakat Seksek'i çalıştıran şey her neyse devreden çıkmıştı. Kalem parmaklarımın arasında gevşekçe durdu. Cümle yarım kaldı.

Tekrar denedim. Bunun, bu sınavın Seksek için nedense önem taşıdığını, tüm absürdlüğüne rağmen hayatında önemli bir yer tuttuğunu anlıyordum.

Hadi ama. Uyan. Testi bitir.

Fakat Seksek her neredeyse kimsenin aramasını kabul etmiyordu. Vücudunun ve zihninin kontrolü bendeydi. Önümdeki kâğıtta bulunan eksik cümleye baktım.

Bir an için çelişkiye düştüm. Bunun Seksek için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Herhalde birkaç kapıyı deneyebilir, bazı ayrıntıları kopyalayabilirdim. Sonuçta bu test ne kadar zor olabilirdi ki? Onu muhtemelen gözüm kapalı geçebilirdim.

Fakat dışarıda güneş parıl parıl, hava mis gibi, gökyüzü masmaviydi. Dışarıda bin yeni duyumun vaadi vardı. İçerideyse oturduğum sıradan, geri dönüştürülen havanın uğultusundan, diğer öğrencilerin soluklarından ve yanımdaki herifin –sürekli neler yazdığıma bakmaya çalışan Steve midir Dave midir nedir şişko bir çocuğun– bastırmaya çalıştığı tek tük osuruğundan başka bir şey yoktu.

Madem Seksek tepki vermeyecekti, içeride kalmanın bir gereği olmadığını düşündüm.

Seksek?

Yine o uzak hıçkırıklar.

Steve (veya Dave) tekrar osurdu. Bu eylem hissettiğim her şeyi özetlemeye yetti. Üzerlerinde silinmekte olan rünün bulunduğu o gerdanlığa benzer dağlara baktım.

Seksek?

Artık hıçkırıklar bile kesilmişti. E ne yapayım? Eşyalarımı toplayıp oradan ayrıldım.

7

Özgürlük. Ne his be. Ragnarök'ten beri ilk defa yine tamamen kendimdim. Canlıydım, uyanıktım ve etten kemiktendim. Güneş yüzüme vuruyordu; yukarıdaki sema göz kamaştırıcı bir kalkanı andırıyor, gün açılmaya hazır bir hediye misali önüme serilmiş bekliyordu.

Aklım yine gökteki o beyaz ründamgaya gitti. Seksek ona bir *duman izi* demişti. Sanki rüyalar ve kehanetler güvenle gözardı edilebilirmiş veya hiçe sayılabilirmiş gibi Ahali alametlere hep şüpheyle yaklaşır. Lakin gördüğümün bir alamet, hem de çok önemli bir şeyin alameti olduğunu adım gibi biliyordum.

Malbry sokaklarında önce gelişigüzel, sonra da gitgide güçlenen bir amaç doğrultusunda gezdim. Seksek'in öğle yemeği planının önce Evan'la sınavları hakkında konuşmak, ardından okulun spor salonunda bir saat karın egzersizleri yapmak olduğunu seziyordum. Onun yokluğunda planı değiştirip en yakın yiyecek tedarikçisine uğradım. Orada çikolata, reçelli turta ve biraz bira buldum. Aldıklarımı tüketmek için yakında bir yere oturdum.

Daha ambalajı yeni açmıştım ki mekândan ufak tefek, kızgın bir adam çıkıp bana bağırmaya başladı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi. "Seni görmediğimi mi zannettin?"

Zihnimdeki GIDA adlı bölüme danışınca ödemeyle ilgili bir kısım buldum. Anlaşılan yiyecekler ve içecekler hep bedavaya verilmiyordu. Bazı yerlerde reçelli turta benzeri şeyler için para ödemek gerekiyordu.

Seksek'in *cüzdan* dediği eşyayı almak için elimi sırt çantasına soktum. "Affedersiniz," dedim dikkatle. "Borcum ne kadar?" Cüzdanın içinde bazı kâğıtlar ve plastik bir kart da dahil yabancı dövizler vardı. Fakat adama onları değil bir avuç gümüş sikke uzattım. Bu kadarının yeteceği fikrindeydim.

Açık kahverengi saçlı adam kaşlarını çattı. "Sen benimle kafa mı buluyorsun?" dedi. "Hem zaten kaç yaşındasın bakayım?"

Bu sorunun cevabını biliyordum. "On yedi."

"Öyleyse bira için çok gençsin," diye adam altılı paketi geri aldı. "Borcun dokuz yirmi. Ve seni bir daha dükkânımda görürsem polis çağırırım, tamam mı?" Ücretini Seksek'in cüzdanından aldıktan sonra sikkeleri ayaklarımın dibine attı ve sert adımlarla binaya geri döndü. Arkasından şaşkın gözlerle bakakaldım.

"*Bira* için çok mu gencim?"

Seksek cevap vermedi. Boşalttığı alan ürkütücü, yankılı bir sessizlikle doluydu. Temelli gidip gitmediğini merak ettim. Bu tahmin ettiğim kadar cazip bir düşünce değildi. Üstelik reçelli turtalar yapış yapış ve tatsız tuzsuzdu. Paketi bitirdim ve hem suçluluk duyarak hem de biraz midem bulanarak yoluma devam ettim. Belli ki bu Dünya ilk başta varsaydığım kadar basit değildi.

Yine de işin iyi bir tarafı vardı. Sonunda o kapalı kapılardan bazıları da dahil Seksek'in zihnine serbestçe erişebiliyordum. Belki faydalı bir şeyler –ev sahibimin zihinsel labirentinde gezmemi kolaylaştıracak bazı bilgiler– öğrenebilirdim.

Seksek? Beni duyabiliyor musun?

Cevap yoktu. Duyduğum tek ses bir deniz kabuğundan çıkan deniz sesi gibi derin bir uğultuydu. *Deniz kabuğunun simgelediği şey...* Neydi? Cevabı fellik fellik aradım. Fakat tek bulabildiğim çok küçükken deniz kenarında edindiğim bir anı oldu. Kumlardan bir kale yapıyordum ve acımasız dalgalar onu benden çalıyordu.

Malbry sokaklarındaki gezintimi sürdürürken başka bir dükkâna denk geldim. Bu seferki bir tür güzellik mekânıydı. Koltukta oturan bir kız ve onun saçlarını kesen bir kadın gö-

rebiliyordum. Karşılarındaki aynanın iki yanına muhtelif saç stilleri sergileyen insanların resimleri yapıştırılmıştı. Aynadaki görüntüm –yüzüme düşen cansız saçlarım– gözüme takıldı ve bir ilham aldım. Kafamda SAÇ STİLLERİ adlı bir bölüm vardı. Epeyce büyük bir bölüm olduğu anlaşılan bölümde Seksek'in gözdelerinden bazıları parlak ışıklarla vurgulanmıştı. Bunların imrendiği ama denemeye cesaret edemediği stiller olduğunu sezdim.

Peki, diye düşündüm. Bir jest zamanıydı. Ev sahibimin konukseverliğine takdirimi gösterecektim. Ayrıca göze batmamaya uğraşmaktan bıkmış da olabilirdim.

Yeni bene hoş geldin, diye aklımdan geçirdim. Sonra da kapıyı açıp içeri girdim.

Bir süre sonra dışarı çıktığımda halimden epey hoşnuttum. Bu vücudu adam edebileceğimi daha en başından biliyordum ama itiraf etmeliyim ki aradaki farka ben bile şaşırmıştım. Saçlarımın bir tarafı kazınmış, diğer tarafı uzun bırakılmış ve baştan aşağı ateşli bir kırmızıya boyanmıştı. Kuaför yaptığım seçimden bana indirim teklif edecek kadar memnun kalmıştı. Sonrasında cüzdanımdaki plastik kartın kullanımını keşfetmemle beraber dönüşümü tamamlamaya karar verdim.

Seksek'in kılık kıyafet zevki siyah renkli biçimsiz ve bol giyim eşyalarından yana gibiydi. Vücudunun makul düzeyde işe yarar olmasından dolayı daha cazip bir şeyler denemeye karar verdim. Birkaç dükkâna girip çıktım ve her seferinde kendimi daha iyi hissettim. Ananas baskılı kısa beyaz elbise dar kesim kotumun üstünde güzel durdu ve pembe deri ceket havalı görünmesine yetecek kadar yeni saç modelimle çelişti. Ayakkabı bile bakmaya başladım ama her nedense plastik kart çalışmaz olmuştu. Yazık. Seksek'in ortak alanımızı ne hale getirdiğimi görmesi için sabırsızlanıyordum. Belki artık onunla aynı tarafta olduğumu anlardı.

Artık beğeni dolu bakışlar alıyordum. Daha önce kimse bana bakmıyordu bile. Artık neredeyse *herkes* bana bakıyordu ve buna hiçbir itirazım yoktu. Profilim düşük kalamayacak kadar

şahaneydi ve gördüğüm ilgiden keyif alıyordum. Maalesef o ilginin çoğu hiç çekici bulmadığım tipte saçları dökülen, orta yaşlı adamlardan geliyordu. Yine de daha sonra böyle şeyler için bol bol vaktim olacaktı. Bu Dünyada başımın çaresine bakabileceğimi ispatlamıştım. İşin geri kalanı çocuk oyuncağıydı.

8

Gelin açık konuşalım, hayattaki çoğu sorun itidalli bir pasta tüketimiyle çözülebilir. Özgür öğleden sonram beni tekrar acıktırmıştı ve kendimi Pembe Zebra adlı bir çay dükkânının önünde bulunca kalan paramı kontrol ettim. Seksek'in zihnindeki PARA adlı bölüm bana hâlâ yeterli olduğunu söyleyince de hak edilmiş bir atıştırmalık için içeriye girdim.

Benim yaşlarımdaki hoş bir kız bir masada yalnız oturuyordu. Vişneli hindistan cevizi pastası, yanında da ev yapımı vanilyalı dondurma sipariş ettim ve kızın yanına gittim. Pastanın açmayacağı kapı yoktur ve canım biraz sohbet çekiyordu.

"Oturabilir miyim?" diye sordum.

Bana baktı. "Tabii." Gözlerindeki bakış dürüst, neşeli ve samimiydi. İçimde bir yerde ufacık bir ilgi kıpırtısı hisseder gibi oldum.

Seksek? dedim.

Cevap gelmedi. Dikkatimi yeniden kıza verdim.

Sarı elbise, uzun kıvırcık saçlar, Dışdiyarlılarınkine benzer kahverengi bir cilt. Kendini Margaret olarak tanıttı ve beni çay fincanının üstünden seyretti.

"Pasta yemiyor musun?"

Gülümsedi. "Yemiyorum," dedi. "Senin kadar zayıf olmak için nelerimi vermezdim."

Bu sözü kısa bir süre yorumlamaya çalıştım. Seksek'in ağırlığı ve vücut şekli hakkında tuhaf tuhaf fikirleri vardı ama Margaret onun asla olamayacağı kadar güzeldi. Tombul, yumuşak ve esmer

olup ışıldayan altın sarısı gözlere sahipti. Ona bakarken bile pizzadan, dondurmadan ve pastadan hoşlanacağını kestirebiliyordum. Tabii dans etmekten, öpüşmekten, gülüşmekten ve seksten de.

Onu şöyle bir süzdüm. "Bize iki kaşık gerekecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Pasta yalnız yenmez."

Bu sözüm onu güldürdü. "Yenmez ha?"

"Tabii. Özellikle de vişneli hindistan cevizi pastası. Zaten reçelli turtalar hariç en çok ondan hoşlanırım."

Vişneli pasta tam da umduğum gibi çıktı. Margaret –veya dostları arasında Meg– fazla kalan çekimserliğini de geçmeden yitirdi. Bana Malbry'deki bir toplu konut olan White City'de yaşadığını söyledi. İki kız kardeşi ve bir kedisi vardı; yemek pişirmekten ve müzik dinlemekten hoşlanırdı; okulu iki yıl önce bırakmış ve bir fırında yarı zamanlı çalışmaya başlamıştı.

"Biliyorum. Onca yer dururken bir fırın," dedi.

Hayallerimdeki kadını bulmuş olabilirim, diye düşündüm.

Ayrıca dans etmekten hoşlandığını ve yakınlarda ara sıra uğradığı bir gece kulübü olduğunu öğrendim. "Sen dans etmeyi sever misin?" diye sordu.

"Tabii," dedim.

Eh, doğrusunu söylemek gerekirse sevip sevmediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat eğer Meg seviyorsa bana da uyardı. Aslında bu Dünyadakilerin ne tür danslar ettiklerini veya o danslarda başarılı olup olamayacağımı bilmiyordum ama–

"Eh, açıkçası hiç denemedim ama her zaman hızlı öğrenen biri olmuşumdur."

Güldü. "Ah, iyi dans etmene gerek yok. Hisset yeter."

"Denemekten zarar gelmez."

"Belki sana öğretebilirim," dedi. "Yapmayı bildiğim bir şey varsa o da dans etmektir." Bana kulübün adını verdi: Yangın. Adresi not aldım.

"Anlaştık," dedim ona ve gülümsedim.

Dediğim gibi, pastanın açmayacağı kapı yoktur.

9

Aşağı yukarı son bir saattir garip, aralıklı bir vızıltı duyuyordum. Sonunda sesin kaynağının kot cebimdeki Seksek'in telefonu olduğunu saptadım. Aygıtı elime aldım. Çoğu Evan'dan gelmiş birkaç mesaj vardı.

Seksek, iyi misin? Benimle 4. kapıda buluş. E.

Seksek, nereye gittin? Bunu okuyunca beni ara. E.

Seksek, ciddiyim. Beni ara. E.

Josephine, nerelerdesin? Bay Matthews'la telefonda konuştum. Okuldan erken çıktığını söyledi. Neler oldu? Ayrıca bu akşam saat 7'de ninenle lokanta buluşacağımızı umarım unutmamışsındır. Lütfen geç kalma. Ninen nasıldır bilirsin. Sevgiler, annen.

Son mesaj 17.45'te, yani bir saatten uzun zaman önce gönderilmişti. Zamanı pek umursadığım yoktu ama tıpkı kıyafet, saç baş, okul, sınavlar ve akşam yemeğine geç kalmak gibi diğer pek çok fuzuli şey gibi Seksek için önemli olduğunu seziyordum. DIŞARIDA YEMEK başlığı altındaki dahili klasörü gözden geçirince Zümrüt Pagoda adlı bir lokantaya dair çok sayıda referansla karşılaştım. Bahsi geçen lokanta hem fiyatları nispeten ucuz olduğu için Seksek'in annesi, hem de yemekler çok sayıda küçük tabak ve kâsede geldiği ve bu sayede hemen hemen hiçbir şey yemediği gerçeğini saklamasını kolaylaştırdığı için Seksek tarafından seviliyordu. Zihnimde öncelikle ev sahibimi, yine ortaya çıkmadığında da Zümrüt Pagoda'nın adresini aradım.

Lokantaya yediyi çeyrek geçe ulaştım. Çehreler Kitabı'na

şöyle bir göz attıktan sonra Seksek'in ebeveynlerini ve ninesini saksılı bir palmiye ile bir göl kenarındaki bir çay evinin oldukça kötü bir kabartmalı resmi arasında otururken buldum.

"Şey, selam. Kusura bakmayın, geç kaldım."

Biraz tedirginlik hissediyordum. Seksek'in kendisi gibi davranmadığını tespit edecek birileri varsa o kişiler hiç şüphesiz sevdikleriydi. Seksek'in derli toplu bir sarışın olan annesi, takım elbiseli kel ve şişman bir adam olan babası ve son olarak kabarık ak saçlar ile sert siyah gözlere sahip otoriter görünümlü yaşlı bir hanımefendi olan ninesi sanki sipariş ettikleri erişteli piliç değil de önlerine kazara konmuş dans eden bir sansarmışım gibi bana bakakaldılar.

"*Josephine!*" dedi anne. "*Saçların!*"

ANNE adı altındaki bilgiler: *Grace Mitchell. Yaş: 42. Brian Lucas'ın eşi. Meslek: Diyetisyen. Gözde rengi: Camgöbeği. Gözde filmi:* Tehlikeli İlişkiler. *Hobileri: moda, suşi, alışveriş, Chablis şarapları. Hoşlanmadıkları: şaşırtılmak veya gafil avlanmak – özellikle de kızı tarafından.*

"Çok havalı, değil mi?" Geçip oturdum. Yakında bir şişe şarap vardı; kendime büyük bir kadeh koydum. Nine gırtlaksı bir kahkaha atsa da kimse konuşmadı. "Bir değişikliğin fena olmayacağını düşündüm. Hey, sipariş verdiniz mi? Midem kazınıyor."

Anne bana hem kınama hem de ikaz içeren bir bakış attı. "Eh, artık buradasın," dedi dişlerini göstererek. "Eminim ki ninen nasıl bir gün geçirdiğini duymaya can atıyordur."

Nine. Dul. Yaş: Bilinmiyor. Büyük ihtimalle Bayan Mitchell'ı yıldırabilen tek insan. Hobileri: başkalarını gafil avlamak, doktorunun sözünü dinlememek.

Omuz silktim. "Eh, nineciğim, sınavdan çaktım; okuldan çıkıp gittim; bir dükkândan bir şeyler yürüttüm; para kartımın limitini bitirdim; radikal bir modelde saçlarımı kestirdim ve bir kafede bir kızı tavladım. Ha bu arada bir tanrı olduğumu söylemiş miydim?"

Nine gaklarcasına güldü. "Zaten hep komik olageldin," dedi beni alıcı gözle süzerek. "Üstündeki o kıyafet ne?"

Cart pembe ceketimi çıkarıp sandalyenin arkalığına astım. "Çok mu muhafazakâr?"

Yaşlı kadın gülümsedi. "Ama hâlâ çok sıskasın, Josephine."

"Eh, o konuda da çalışıyorum."

Yemekler geldi. Aralarında çorba, pilav, erişte, balık, kızarmış domuz eti, tavuk ve sebze vardı. Yeni ve heyecan verici baharatlar, nadir ve leziz tatlar vardı. Mantılar, şişe geçirilmiş karidesler, et parçalarına sarılı gözlemeler vardı. Yerken *yemek çubukları* denilen bir şey kullandık – aşina olduğum bir araç değildi ama Seksek'in kas hafızası, şarap ve açlığım birleşince yemeğin hakkını fazla fazla verdim. Anne ile baba beni üstü kapalı bir endişeyle seyretseler de nine gördüklerinden hoşlanmış gibiydi. Türümüz cazibe eksikliği çekmez – hem zaten yaşlı hanımlar benden hep hoşlanmışlardır.

Yemek sırasında telefonum birkaç kez vızıldadı. Onu kontrol ettiğimde Evan'dan gelmiş yeni kısa mesajlarla karşılaştım.

Eh be, Seksek, hangi cehennemdesin? E.

Beni ara. Beni ara. HEMEN. E.

Ve son olarak farklı bir ton: *Bak, Yüzbaşı. Konuşmamız gerek. Sorumluluklarından kaçabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Bu bir oyun değil. O kedi kutuda ebediyen kalamaz. Ve eğer benden saklanabileceğini düşünüyorsan–*

İç geçirdim. Cep telefonu üstünden bile keyif kaçırmakta General'in üstüne yoktu. Telefonu yakındaki bir tropik balık akvaryumuna attım. Bunu fark eden tek kişi nine oldu. Kadın kıkırdadı. "Oğlanlarla başın dertte mi?"

"Sayılır." Ona gülümsedim. "Dinle, bir kutudaki bir kedi hakkında bir şeyler biliyor olabilir misin? Hem ölü hem de canlı bir kedi?"

Nine kafa salladı. "Schrödinger'in kedisi. Ona ne olmuş?"

"Eh, sen olsaydın ne yapardın?"

"Yani – kutudaki kedi mi olsaydım?" diye sordu.

"Kutuda mı kalırdın yoksa ölebileceğin anlamına gelse bile dışarı mı çıkardın?"

Kadın gülümsedi. Gözleri siyah boncuklar gibi parlıyordu. "Ben olsaydım kediyi dert etmezdim," dedi. "Kedilerin dokuz canları olduğunu bilmez misin?"

Eh, doğrusunu isterseniz bilirdim.

"Kısacası dışarı çık ve keyfine bak," dedi nine. "Biraz hayatını yaşa – veya çok yaşa. Ve de hiçbir oğlanın –yahut kızın– sana ne yapacağını söylemesine izin verme."

Ellerinden birini tuttum. Teni sıcak ve pürüzlüydü. Parmak eklemleri yaşlılıktan şişmişti. "Sağ ol, nine," dedim. "Sen bilge birisin. Bir kahinden bile daha fazla." Sonra ayağa kalkıp ceketimi aldım ve ebeveynlerime bir duyuruda bulundum: "Gitmem lazım, yoksa geç kalacağım."

Anne, balık talep eden bir katil balinanınkine benzer bir ses çıkardı. "Nereye gideceksin? Neye geç kalıyorsun? Yarın okul var. Sınavların ne olacak? Revizyonun* ne olacak? Hem nereye gideceksin?"

Ona sırıttım. "Bir randevum var."

* ABD okullarında eğitim-öğretim yılının bitmesine kısa bir süre kala derssiz geçen ve öğrencilere son sınavları için çalışma imkânı sunan bir haftalık zaman dilimi. –*çn*

10

Yangın rengârenk ışıklarla aydınlanan büyük ve biçimsiz bir salondu. Bir ucunda bir bar, ötekindeyse bir grup müzisyenin alışılmadık enstrümanlar çaldığı bir sahne vardı. Mekânın geri kalanı müziğe göre kıvrılıp bükülen insanlarla dolu bir dans pistine ayrılmıştı. Ses yüksek, içerisi tıklım tıklım doluydu; ortama yoğun bir duman, ter ve bira kokusu hâkimdi. Tüm bunlar ne ilginçtir ki tanıdık hatta neredeyse nostaljikti. Aegir'in salonuna, Bragi'nin ut çalmasına ve Odin'in canlı gözünde bir parıltıyla bana maşrapa uzatmasına dair anılar kafamda birbirini izledi.

Bu kadar yeter. İstediğim son şey Asgard'ı hatırlamaktı. Düşler ve *Asgard!*™ gibisinden ikinci sınıf tılsımlar haricinde Asgard kaybedilmişti. Margaret'a bakınarak dans pistine çıktım. Onu görmedim ama bir vücut dalgası etrafımı sardı ve bu mekânda ne tür dansların revaçta olduğunu bilmesem de kendimi ritme göre oynarken buldum. Seksek'in dansla arası pek yoktu. Bunu mahcubiyetle ve insanların ona gülmeleri korkusuyla bulandırılmış olarak hafızasında görebiliyordum. Benim elbette ki öyle bir korkum yoktu. Bu vücuttayken bile fevkalade olduğumun farkındaydım.

Doğrusunu isterseniz dans etmenin zor bir tarafı bulunmaz. İşin püf noktası ilk başta neredeyse hiç kıpırdamadan müziği hissetmek, onun ateşten bir nehir gibi sizi yutmasına izin vermektir. Daha sonra kıpırdayabilirsiniz; önce ellerinizin, ardından kalçalarınızın kontrolünü ona devredersiniz. Müzik lav gibi

çarpar, tılsım gibi parıldar. Sizi içten aydınlatır. Sizi gülümsetir. Ve size dans ettirir.

Bir müddet o kadarı yeterliydi. Çevremde gelip gidenler oldu. Mekândakilerin büyük bölümü gençti ve bunların çoğu çekiciydi. Pek çok genç adam gelip benimle dans etti; bazıları bana içki getirdi. Biri kollarını bana doladı ve yavaşça dans ettik (dansı fena değildi ama tabii ki benimkiyle boy ölçüşemezdi). Fakat bütün bu zaman zarfında gözlerimi açık tutarak Margaret'ı bekledim.

Sonunda onu gördüm. Sarı elbisesini kırpık bir kot pantolonla ve bir köylü bluzuyla değiştirmişti. Saçlarını arkada toplamış ve kiraz demetlerini andıran cam küpeler takmıştı. El salladım. Gülümseyerek yanıma kadar yürüdü.

"Gelmişsin!" diye kulağıma bağırdı.

Elimi ensesine koydum.

"Gel dans edelim," dedim ona.

Ne kadar uzun süre dans ettiğimizi bilmiyorum. Fakat teni sıcak, gözleri parlaktı. Mis gibi vanilya ve gül kokuyordu. İlk başta manyaklar gibi dans ettik: Fırıl fırıl döndük, hoplayıp zıpladık, gülüştük. Fena değildi ama o da benimle boy ölçüşemezdi. Insanlar bizi seyrettiler, el çırptılar, tezahürat ettiler. Derken ışıklar kısıldı, müzik yavaşladı, çevremizdeki kalabalık dağıldı. Nihayet baş başa kalmışız gibi hissettim. El ele tutuşmuş bir halde hafif hafif sallanıyorduk. Başı omzuma değiyordu.

Biliyorum. Kulağa çılgınca geliyor. Söyleyebileceğim tek şey pek de kendimde olmadığımdı. Ete kemiğe bürünmenin coşkusu, alışılmadık ışıklar ve sesler, Margaret'ın saçlarının ve tenime değen teninin yarattığı his – sanırım tüm bunlar biraz başımı döndürmeye yetti. Üstelik artık Seksek'ten –onun kuruntusundan, güvensizliklerinden, acayip acayip takıntılarından– muaf olduğum için bana verilmiş armağanın –bu hayatın, bu günün, bu zamanın– tadını çıkarmakta serbesttim.

"Bu çok hoş," dedi Margaret. "Ama daha bile hoş bir şey biliyorum."

"Öyle mi?"

"Bir tür dans," dedi. "Ama ateşle ediliyor."

Zaten tam da öyle yaptığımızı belirtebilirdim. Fakat ateşle dans etmek kulağa pek havalı geliyordu. Ayrıca sözünü ettiği şeyin seks anlamına gelebileceğini düşünmeye başlıyordum.

"Kale Tepesi'ne gideceğiz," dedi. "Orası karanlıktır ve kimse bizi rahatsız etmez. Yapacağımız şeyin adı ateş çevirme. Ben hep yaparım. Bazen talim için tek başıma bile giderim."

Söyledikleri ilginç görünüyordu. "Anlatmaya devam et."

Bahsettiği şeyin seks anlamına gelmediği fazla geçmeden ortaya çıktı. Fakat haklıydım; sahiden de ilginçti. Ateş asla modası geçmeyen tek ilahtır. Meğerse Margaret ile arkadaşları bununla, yani şu ateş çevirme şeyiyle yıllardan beri farkında bile olmadan bana –daha doğrusu farklı bir Suretime– tapıyorlarmış.

Bana ateş çeviricilerden, kullandıkları *poi* olarak da adlandırılan çomaklardan, görkemli ama tehlikeli ayinlerinden bahsetmesini dinledim. Anlattıklarını kelimelerle ifade edilemeyecek kadar cazip buldum. *Kendini kollasan iyi edersin, Loki*, diye içimden geçirdim. *Bir ateş iblisi bile âşık olabilir.*

Çehreler Kitabı'na eklenti taslağı: *Margaret Brown, namı diğer Meg. Yaş: 21. Meslek: Fırıncı yardımcısı. Gözde rengi: Limon sarısı. Gözde filmi:* Çikolata. *Hobileri: ateş çevirme, yıldızlar, yağmur, su samurları, ayçiçekleri, kediler, deniz. Gözde yemeği: Vişneli pasta. Gözde fantezisi–*

Meg gözlerimin içine baktı. Ödünç bedenimden bir ürperti geçerek beni bir dalgıç tulumu gibi soydu. Sonra da öpüştük. Memeleri yumuşacıktı. Aklımdan şu düşünce geçti: *Evet, bir kız âşık olabilir–*

Gözlerimi açmamla birlikte bir kız üçlüsünün bize dikkatle baktığı fark ettim. *Eh, kim bakmaz ki?* dedim kendi kendime. *Ne de olsa bir içim suyuz.* Fakat o kızların bakışlarında beni huzursuz eden bir şey vardı. Onları tanıyor muydum? Onlar beni tanıyorlar mıydı? Yoksa maskaram mı dağılmıştı?

Çehreler Kitabı'na göz gezdirmem bana kızların Stella'yla

dost olduklarını gösterdi. Stella'nın etrafında toplamaktan hoşlandığı o yılışık arkadaş gruplarından biriydiler. Fakat anladığım kadarıyla bu özel bir gruptu. Bu kızlar bir sırra ortaktılar. O sır Stella'yla dost oldukları günlerde Seksek'in başına gelen bir şeyle ilgiliydi. Bunun üzerine STELLA adlı kapı yavaşça aralandı ve dışarıya âdeta bir arı sürüsü fırladı.

Aman tanrım, asla böyle bir şey–

Josephine ve STELLA?!

Resim falan yoktu; ne yüz vardı ne de söz. Olan tek şey kurdeşen gibi vücudumda baştan aşağı gezinen bir utanç hissiydi. Kızların kızlarla öpüşmesine dair bir şey. Bana göre bu hiç de bir utanç kaynağı değildi ama Ahali bazen çok tuhaf davranabilirdi. Asgard'a ilk katıldığımda kafamı en çok karıştıran şeylerden biri de seksle ilgili kurallar olmuştu. Hayvanlarla, kardeşlerle, iblislerle, başkalarının karısıyla, *aynı* cinsten kimselerle sevişmek yasaktı. Açıkçası bunca kural varken seks yapılabilmesi bile bir mucizeydi. Ve aynı şey –bir yasak algısı– Seksek'in zihninde de karşıma çıkmıştı.

Bu öfkenin, bu kıskançlığın Evan'la ilgili olduğunu farz etmiştim. Öyle düşünmem için geçerli sebepler yok değildi: Tıpkı Freyja mevzubahisken Odin'in aklının başından gitmesi gibi Evan'ın da Stella'ya tutkun olduğunu kestirebiliyordum. Fakat bu farklı bir şeydi; bir zamanlar ışıl ışılken toza toprağa bulanmış ve bütün albenisini kaybetmiş bir mücevhere benzer parlak bir şeyin anısıydı.

Demek Seksek'in benden gizlediği buydu. Bu onun büyük, karanlık sırrıydı. Durum böylesine üzücü olmasaydı güler geçerdim. Kızcağızın zihni suçluluk, utanç ve korku doluydu. Öyle çok gereksiz duygu vardı ki.

Artık benim zihnim, diye kendime hatırlattım. O hisler bana ait değildi ama karanlık bir evin içindeki yabancı mobilyalarmış gibi onlara çarpıp duruyor, kaval kemiklerimi ikide bir suçluluk ve utanç sehpalarının kenarına vuruyordum. İronik diye buna denirdi. Beni hakiki bir suçluluğa veya pişmanlığa sürükleyebi-

lecek onca şey dururken kendi başıma dahi gelmemiş ama nedense beni geçmiş yaşantımdaki diğer her şeyden çok etkileyen bir hadisenin anısına katlanmam gerekiyordu. Karşımdaki kızlar grubunun bir şekilde o hadiseyle bağlantılı olduğunu hissediyordum. Acaba ne görmüşlerdi? Ne söylemişlerdi? Aralarından biri –*Pippa. On yedi. Gözde filmi:* Alacakaranlık. *Gözde hobisi: Özçekim*– gözkapaklarına far sürmüş burnu havada bir esmerdi. Konuşurken pişmiş kelle gibi sırıttı.

"Yeni bir kız arkadaş mı buldun, Jo?"

Meg'e baktım. Gördüğü rüyadan uyanmış birine benziyordu. Yüzü parlak ve temkinliydi; gözlerindeki altın sarısı parıltısı kaybolmuştu. Daha da beteri o gözlerde bir *bakış*, bir tür teslimiyet mevcuttu. Sanki kendisine sırt çevirmemi veya gülmemi bekliyordu.

"Sorun değil," dedi. "Zaten ben de gidiyordum."

Eh be, sen de mi? diye düşündüm.

Kolumu omuzlarına doladım. Hafifçe titriyordu. Onun da utanç duyduğunu anladım – yine de bunun sebebini tahmin bile edemedim. Ve sonra Çehreler Kitabı'nın artık bana isimlerini söylediği üç kıza baktım.

"Doğru. Yeni kız arkadaşım. Meg'le tanışın." Bunu izleyen suskunlukta en göz alıcı tebessümümü ettim. "Şaşırmış görünüyorsunuz. Tüh. Yoksa siz cadalozlar benimle bir şansınızın olabileceğini mi sandınız?"

Bu sözlerimle beraber her ne olurlarsa olsunlar ve kimden gelirlerse gelsinler o hisler eriyip gitti. Utanç, suçluluk, kıskançlık – bir yaz göğündeki kar taneleri gibi buhar oluverdi. Sonra Meg'i elinden tutup neon yıldızların ve gerçeklerin Bifrost kadar parlak bir köprüde buluştuğu geceye çıkardım. Onu ayaklarımın izin verdiği kadar yavaşça evine kadar götürdüm ve sundurmada geçirebildiğim kadar çok vakit geçirdim, ardından aheste adımlarla Seksek'in evine geri döndüm. Ebeveynleri çoktan yatmışlardı. Ben de şafağa kadar uyudum. Uyandığım zaman banyoda çırılçıplak ve iliklerime kadar üşümüş vaziyette dikiliyor, elimde açık

bir jiletle aynada kendime bakıyordum. Kollarımda ve fayanslarda kan vardı. Porselen de sıçrayan kanlarla kırmızıya bulanmıştı.

Yansımamın jileti gırtlağıma götürmesini seyrettim.

Hay aksi.

Seksek geri gelmişti.

Altın

Işıldayan her şey…

Lokabrenna, 5:19

1

Lütfen, dedim. *Bu konuyu konuşabilir miyiz?* Her yere kan –benim kanım– sıçramıştı. Kesikler sığ olsa da bu durum canımı acıtmalarının –hem de çok– önünde bir engel değildi. Seksek neden böyle bir işe kalkışmıştı ki? *Herhangi bir kimse* neden böyle bir işe kalkışırdı ki?

"Bana ne yaptın?" Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Vücudumdan defol git, yoksa yemin ederim ki ikimizi birden öldürürüm."

Seçeneklerimi değerlendirdim. Öyle yapmam fazla zamanımı almadı. Bir mucize olmazsa hapı yutmuştum. Sol bileğimdeki bir yara şıpır şıpır kanamasına rağmen pek tehlikeli değil gibiydi. Tabii aynı şey o anda gırtlağıma dayalı jilet için söylenemezdi.

Bıçağı bırak, dedim. *Gel konuşalım. Ölmek istemediğinden emin sayılırım.*

Güldü. *Öyle mi sanıyorsun? Başka ne seçeneğim var ki? Her şeyi mahvettin.*

Ne yaptım ki? dedim zaman kazanmaya çalışarak.

"Ne mi yaptın? Ne mi yaptın? İngiliz Edebiyatı sınavından çakmanın, banka hesabımı boşaltmanın ve beni bu hale sokmanın dışında mı demek istiyorsun?"

Seni ne hale sokmuşum? Şahane görünüyorsun. Şahane görünüyoruz.

Kısık sesle dertli bir çığlık attı. "Anlamıyorsun! Ben olmanın neye benzediğini bilmiyorsun! Başkalarına benzemeye, bir kutu-

ya sığmaya, anneme göre normal bir kızın görünmesi gerektiği gibi görünmeye mecbur kalmak nasıldır bilmiyorsun!"

Seni anlıyorum, dedim ona. *Fakat...*

Ve tepki vermesine fırsat bırakmadan ona korkuyla ve kararsızlıkla bulanmamış kendi yansımasını gönderdim. Ona tamamen ve bütünüyle kendisi olup da başka hiç kimseyi umursamama hissini gönderdim. Ona bir kez bile kalorileri düşünmeden yiyecek tüketmenin, sarhoşluktan ve ağzından neler kaçırabileceğinden korkmaksızın içki içmenin hazzını gönderdim. Ona bir duvara dayanarak ateş ışığında dans etme ve pek çok seyirci tarafından arzulanma hissini gönderdim. Sonra ona Meg'in yüzünü, altın sarısı gözlerini, insanın aklını başından alan tebessümünü, saçlarının güneşte parlayış biçimini gönderdim. Ona vişne ve hindistan cevizi tadını henüz kaybetmemiş dudakların bir öpücüğünü, bir elin dokunuşunu, bir yanağın çevrilişini, neon yıldızlarında altında edilen bir dansı gönderdim. Ona ellerinde ateşten çomaklarla fırıl fırıl dönme, bir cep dolusu gizemle beraber karanlık bir tepede oyunlar oynama vaadi gönderdim.

"Kes şunu," dedi Seksek. Yine de jileti tutan eli biraz gevşer gibi oldu.

"Hayır, asıl *sen* kes," dedim ona. "Sorun ben değilim. Sensin. Kendinden nefret eden, aynada kendine bakmakta bile zorlanan, başkalarının ne söyleyeceğinden ve düşüneceğinden ödü patladığı için görünmez olmaya çalışan sensin. Meg gibi bir kız için hislere kapılabileceğini itiraf etmektense ölmeyi yeğleyen de sensin. O Dünyadaki başka birinin tanımaktan gurur duyacağı biri. Tanımaktan, arzulamaktan, *sev*–"

Durdum. Seksek jileti indirdi. Bir müddet kimse konuşmadı.

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi.

"Elbette hoşlanıyorum."

"Yani *ciddi ciddi* hoşlanıyorsun."

Buna biraz kafa yordum. İtiraf etmeliyim ki insanlardan *hoşlanmak* konusunda pek tecrübeli değilimdir. Tabii ki arzuyu çok iyi bilirim. Arzular, şehvetler ve iştahlar benim ikinci doğam gi-

bidir. Fakat Meg hakkındaki hislerim – eh. Onlar başka bir yerden geliyor olmalıydı. Başka bir yerden – veya belki de *birinden.*

"Bence bu hislerin kaynağı sensin, Seksek."

"Ben miyim?" Artık sesinde kuşku vardı; jileti tutan eli yanına indi. Soğuk su musluğunu açıp jileti yıkadım, sonra bileğime soğuk su tuttum. Kesik sızlasa da ciddi değildi. Bana daha çok bir imdat çağrısıymış gibi geldi, hepsi bu. Bir anlayış çağrısı.

Of, hayır. Yine insan duyguları. Birinden ciddi ciddi hoşlanmak yeterince kötü değilmiş gibi şimdi de yeni bir duygu öğreniyordum. Neydi ki bu? Empati? *Şefkat?* Her halükârda şifalı otlara, iyileştirici ilahilere ve dahili tanrıçasını kanalize etmeye inanan Idun gibi kimselere yakıştırdığım bir şeydi. Her ne olursa olsun beni tehlikeli sulara bir adım daha yaklaştırmıştı. Kendi kendime dikkatli davranmam gerektiğini tembihledim: Bu gidişle çok yakında penguenli terlikler giymeye başlayacaktım.

"Dinle," dedim. "Özür dilerim. Sınavının içine ettiğim için özür dilerim. Sözünü dinlemediğim için özür dilerim. Ama senin için neler yaptığıma bir bak. Senin de benim için neler yaptığına bir bak. Birlikte çalışırsak daha başka neler yapabileceğimizi bir düşün."

Sözlerimin ardından ona ağızlarının payını verdiğim o kızların simalarını yolladım. Ona istediği gibi davranma hissini yolladım. Utanç ve suçluluk perdesini aralayıp onu genç, güçlü, zeki ve her açıdan güçlü gösterdim.

Gözleri kocaman açıldı. "Sen ne yaptın?"

"Sana biraz perspektif verdim, hepsi bu." (Eh, ölmekten, Dünyalar'ın yok oluşundan ve tanrıların yenilmesinden öğrendiğim bir şey varsa o da perspektifti.) "Popüler kesimin sana ucube gözüyle bakması Dünyaların Sonu değildir. Çikolata yemekten hoşlanman, kötü bir gün geçirmen, bir hata yapman veya bir sınavdan çakman Dünyaların Sonu değildir. Dergilerdeki o kızlara benzememen Dünyaların Sonu değildir."

"Senin için söylemesi kolay. Sen yaşlısın," dese de sesi kararsız çıktı.

"Bu konularda bol bol pratik yapmışlığım var," dedim. "Bir düşün; olmadığım şey kalmadı. Dünyalar hakkında bilmediklerim bir fındığın içine sığabilir. Genç ve yaşlı, iblis ve tanrı, erkek ve kadın, kuş ve at oldum. Doğan kılığında Bifrost'un üzerinde süzüldüm ve ölü orduları kaldırdım. Baştan çıkardım ve çıkarıldım; öldürdüm ve öldürüldüm. Ve daha başka ne olursam olayım hep *şahane* olarak kaldım."

Seksek ağlamaklı bir sesle hafif bir kahkaha attı. "Sen iflah olmazsın," dedi.

"Pek çok kişi öyle düşünür," dedim. "Yine de Ragnarök'ten sağ çıktım. Senin Dünyandan da sağ çıkabileceğim fikrindeyim. Artık gel burayı temizleyelim, bileğini saralım ve sana bir çöp torbası gibi görünmen için özel olarak tasarlanmamış bir kıyafet giydirelim."

Derin bir nefes aldı. "Peki."

"Sonra da kahvaltıda dondurmaya ne dersin?"

Yüzünü silip kafa salladı.

2

Biz banyoyu temizleyip doğru düzgün bir şeyler giyinceye kadar güneş doğmuştu ama vakit hâlâ erkendi. Kahvaltı düşüncesi iç açıcı olsa da Seksek'in ebeveynleriyle karşılaşmaksızın oradan ayrılmayı umuyordum. İçimden bir ses eve çok geç gelmemi veya önceki gün hiçbir açıklamada bulunmadan edebiyat sınavını terk etmemi uygun bulmayacaklarını söylüyordu. Ayrıca saat daha yediydi ve dahili Çehreler Kitabım anne ile babanın sekizden evvel nadiren kalktıkları yönünde bana güvenilir bir bilgi verdi. Demek ki soğuk pizza ve açıklamalar için Evan'ın evine gitmeden önce çikolatalı-vişneli dondurma yemeye bol bol vaktim vardı.

Lakin mutfağa vardığımda Seksek'in ninesini tavşan kakasını andıran bir şeyle dolu bir kâsenin önünde otururken buldum. İçeri girdiğimde yaşlı kadın bir kaşını kaldırıp kuru ve esprili bir sesle konuştu.

"Erken kalkmışsın, Josephine."

Bunu bana bırak, dedim yine telaşlanmaya başlayan Seksek'e. *Yaşlılar bana bayılırlar. Özellikle de yaşlı hanımlar.*

Nine hayatı boyunca gördüğüm en komik ve muhtemelen en itibarsız şeymişim gibi bana yine o bakışı attı. Doğru, misket limonu yeşili bir etek, vişne rengi balıkçı yaka kaşmir bir jile ve üstünde minik yarasalar bulunan siyah bir tayt giyiyordum. Minik yarasalar belki biraz fazlaydı ama doğal şahaneliğimle kıyafetimin hakkını verebileceğimden emin sayılırdım.

Nineye sırıtarak kaptan bir kaşık dondurma aldım.

"Kahvaltıda dondurma," dedi kadın. "Herhalde senin yaşında bir zararı yoktur."

Ona kendi tabiriyle yaşımın onunkinden bir hayli fazla olduğunu söyleyesim geldi. Fakat Seksek kaburgaları dirsekle dürtmenin zihinsel karşılığını yapınca fikrimi değiştirdim.

"Nine," diyerek tavşan kakalarını aldım ve önüne temiz bir kâse bıraktım. "Diğer pek çok şey gibi dondurmanın da her zaman ve her *yaşta* yenilebileceği sonucuna varmış bulunuyorum." Bunun ardından ona çikolatalı-vişneli dondurmadan cömert bir porsiyon koydum ve kabın geri kalanına hoşnut edici bir şevkle giriştim.

Nine güldü. "Bilgece sözler. Dün geceki randevunun başarıyla sonuçlandığını varsayabilir miyim?"

"Hem de nasıl," dedim.

"Eh, her ne olduysa sana iyi gelmiş," dedi nine, bir yandan dondurma yiyerek. "Oğlanın adını sormamın sakıncası var mı?"

"Margaret," dedim. "Kısaca Meg."

Ah, hayır, diye feryat etti Seksek. *Ona bunu neden söyledin ki?* Fakat artık çok geçti. Nine bir kaşını kaldırdı. "Demek öyle? Şirin mi bari?"

"Hayır," dedim. "Güzel."

Bu cevabı ilginç buldum. Belki de Seksek'in bir düşüncesiydi. Sonuçta güzellikle hiç karşılaşmamış değildim. Demek istiyorum ki Freyja'nın, Sif'in ve Idun'un yanında yöresinde geçen asırlar Ahali'nin kusurlarını daha bir gün yüzüne çıkarmıştı. Üstelik Angrboda ile Gullveig-Heid birer iblis olarak tüm tanrıçalardan daha çekiciydiler. Freyja'nın tezat olsun diye yanından ayırmadığı eski karım Sigyn bile muhtemelen on üzerinden dört veya beşti: En çarpıcı insanı bile gölgede bırakmasına fazla fazla yetecek bir skor. Tüm bunlar Meg'in bende herhangi bir etki yaratmasını daha da garip hale getiriyordu. Şimdi onu düşünürken içimde hissettiğim pırpırlanmanın bana değil de Seksek'e ait olduğunu tahmin ediyordum.

Nine gülümsedi. "Eh, senin adına sevindim. Annen ne düşünür bilemem ama–"

"Onu ilgilendirmez. Bu şahsi bir mesele," dedi Seksek, beklenmedik bir şekilde ön plana çıkarak. "O her şeyi kontrol etmek istiyor. Daha altı yaşımdayken beni diyete sokardı. Bana devamlı şişman olduğumu söylerdi. Bak öyle yaparak nelere yol açtı."

"En azından *o* meseleyi halletmiş gibisin," dedi ninem, boş dondurma kabını süzerek.

"Hayır, halletmedim," dedi Seksek. "Ama üstünde çalışıyorum."

"Meg'in bununla bir ilgisi var mı?" diye sordu nine.

Seksek başını iki yana salladı. "Sebep sadece o değil. Artık başkalarının vücudumla ne yapacağıma karışmalarına izin vermeyeceğim."

Of. Yoksa bu laf bana mıydı?

Seksek'in keyiflendiğini sezdim. *Gevşe, götoş. Her şey seninle ilgili değil.*

"Annen senin için çok tasalanıyor," dedi nine. "Baban da. Tabii ikisi de mankafa ama seni seviyorlar. Hallerinden anlamaya çalış."

Seksek gülümsedi. Böyle yapması ortak alanımızı ışıl ışıl aydınlattı. Tanrılar aşkına, ne kadar da parlaktı. Aynı şeyi nine de sezmiş olmalıydı çünkü kalkıp onu alnından öptü. Pürüzlü ellerini benimkilerde hissettim. Ne kadar da yaşlıydı. Bunun ardından başka bir hisse –henüz kelime dağarcığımda yer almayan o insan duygularından birine– daha kapıldım.

Esef? Nostalji? Duyarlılık?

Seksek beni yine içinden dürttü. *Her şeyi sorgulamaktan vazgeçer misin? Burada güzel bir an yaşıyorum!*

Nine gülümseyerek başımı okşadı. Şekil vermeye çaba harcamış olmama rağmen saçlarımı bozmasına izin verdim. "Onlara tasalanmamalarını söyle," dedi Seksek. "Sınav sorununu çözeceğim. Bundan böyle her şey dört dörtlük olacak. Eh, belki *dört dörtlük* olmayacak ama yoluna girecek."

"Senin adına sevindim, Seksek," diye tekrarladı nine. "Kendine dikkat et. Ve uslu dur."

"Dururum, nine," dedi Seksek. Sarıldığı yaşlı kadının kemiklerini ihtiyarlara has hırkasının üstünden hissettim. Sonra tekrar yollara düşüp kasabanın öteki ucundaki Evan'ın evine gittik. Sorunun ne olduğunu bilmesem de kendimi huzursuz hissediyordum. Seksek için elbette sevinçliydim ama Nornlara meydan okumamasını yeğlerdim. O kaltaklar –sanırım siz onlara Kader diyorsunuz– kendine biraz fazla güvenen insanlarla uğraşmaya bayılırlar. Yine de sağlam bir başlangıç yapmıştık. Seksek'le barışmayı becermiştim. Aynı şeyi General'le de yapacaktım. Freyja'nın rününü nereden bulduğunu öğrenecektik ve aynı mutluluğu hep beraber paylaşacaktık. Sonuç itibarıyla keyfim yerindeydi. Ne gibi bir terslik çıkabilirdi ki?

3

Seksek'in telefonundan kurtulmuştum ama ne yazık ki dostundan kurtulmak geçerli bir seçenek değildi. Öncelikle Seksek'in Evan'dan hoşlanması çoğu ihtimali ortadan kaldırmaktaydı. Dahası General en az benim kadar inatçı olduğundan istekleri yerine getirilinceye kadar geri adım atmazdı. Odin'in istekleri Yeni Rünler, Kâhin ve bu ödünç bedenlerden kaçmanın bir yoluydu. Doğrusunu isterseniz aynı şeyi ben de istiyordum – tabii son zamanlarda bir hayli yakınlaştığım kişiyi riske sokmadıkça. Neticede önceki günkü eylemlerimin yol açabileceği herhangi bir tatsızlığın önüne geçmek için Yaşlı Adam'ı bulmaya gittim.

Evan'ın evine vardığımda kendimi epey iyi hissediyordum. Güneş parlıyor, kuşlar şakıyordu. Temiz hava iştahımı açmıştı. Fakat Evan'ı görünce iyimserliğe kapılmakta aceleci davranmış olduğumu anladım. Zili çaldığımda kapıyı açtı ama bizi içeri davet etmedi. Ayrıca sandalyesinde otururken büzüldüğünü gördüm. Seksek'in aniden endişelendiğini hissettim. *Kötü günlerinden biri*, diye fısıldadı. Fakat bana göre Yaşlı Adam hissettiği bütün rahatsızlığı hak ediyordu.

"Seni bu kadar erken beklemiyordum," dedi. "Hem saçlarına ne yaptın böyle?"

"Evet, dünün kusuruna bakma," dedim. "Kendimi özgürlüğe, pastaya ve dansa biraz fazla kaptırdım – ha bu arada artık bir kız arkadaşımın olduğunu biliyor muydun?"

"Boş ver onları," dedi General. "Senin ve benim yoğunlaşmamız gereken daha önemli şeyler var. Tılsımımıza kavuşup yurdumuza dönmek gibi şeyler."

"Emredersin, komutanım. Yerden göğe kadar haklısın." Ona en cazip tebessümümü ettim.

"Çünkü şimdiki ikametgâhından ne denli hoşlanırsan hoşlan burada bir konuktan fazlası değilsin. Burada kalabileceğini düşünmeye başlarsan hepimizi tehlikeye atarsın. Kutudaki kediyi aklından çıkarma, tamam mı?"

"Ama kediler kutulardan hoşlanırlar," dedim.

"Bundan değil," dedi General.

İç geçirdim. Ne yalan söyleyeyim, Seksek'in içinde uzun süre kalma fikrine sıcak bakmaya başlıyordum. Vücut idare ederdi ve artık benimle işbirliği yapmaya başladığı için çıkıp gitmekte acelem yoktu. General içinse durum farklıydı. Tavırları tam da acelesi olan birininkiler gibiydi. Evan'ın sağlığının bunda bir rol oynayıp oynamadığını ve oynuyorsa ne kadar hasta olduğunu merak ettim.

"Şimdi bu konuyu ayrıntılarıyla görüşemeyiz," dedi. "Seksek'in bir sınavı daha var. Ama bu akşam saat altı gibi gelirsen oturup konuşuruz. Geç kalma. Sana güveniyorum."

Artık okul başlamadan önce bir şeyler atıştırmak gibi daha acil konularla meşgul olmaya hazırdım. Odin'in mevcut halinde öyle bir ihtiyacı giderme ihtimali düşük gibiydi. Fakat Seksek'in dahili sözlüğü beni *Yiyecek Otomatı* adlı bir şeyden haberdar etti. Anlaşılan bahsi geçen cihaz çikolata verebiliyordu ve bunu denemeye can atıyordum.

Odin canlı gözünü bana dikti. "Yüzümü kara çıkarmazsan iyi edersin," dedi. "Ve buluşmamızdan önce Stella'yla konuşma."

"Neden öyle bir şey yapayım ki?" diye sordum.

"Yapma yeter, hepsi bu."

Neşeyle el sallayarak veda ettim ve onu müteakiben aklımdan çıkardım. Seksek'in edebiyat sınavı sorununu çözülünceye dek sorunları bekleyebilirdi. Peki ya sonra? Eh–

Âni yaşa, diye Seksek'in hoşlandığı bir söz vardı. Eh, ben öyle yapmaya dünden razıydım.

4

Okula varınca yaptığımız ilk şey edebiyat bölüm başkanını bulmak oldu. Seksek'in yönlendirmesi ve benim tatlı dilimle adamı Seksek'in geçici bir kriz atlatmış olduğuna ikna etmeyi başardım – daha önceden *kadınsal meseleler* konusunu açmanın çoğu erkeği dili dönmez, yüzü kızarık bir ahmağa indirgediğini keşfetmiştim ve Seksek'in edebiyat öğretmeni söz konusuyken o yönde pek bir çaba harcamam bile gerekmedi.

Adam baştan savma bir direnişin ardından sınav heyetine yazarak Seksek'in harika sicili ile yıl boyunca sergilediği performansa değinmeye ve test sonucuna özel ilgi gösterilmesini istemeye razı oldu. Bunun ardından bize ürkek bir bakış attığı gibi odadan alelacele kaçtı.

Çak bir beşlik, dedi Seksek. *Gel bunu kutlayalım.*

Çikolata makinesi tam da umduğum gibi çıktı. Ben tıka basa yemeye can atarken Seksek o güzelim şeyden sadece bir tane almama izin verdi. Fakat bu bile ev sahibim çekincelerini tamamen aşar aşmaz üstüne inşa edebileceğim bir temeldi. Sıradaki işimiz bir diğer sınavdı. Seksek sonrasında her ne istersem yapmayı kabul ederse sınava hiç yakınmadan katlanacağıma söz verdim.

Sınavın adı Eleştirel Düşünme'ydi ve Seksek'in duygularına boyun eğmeye yönelik içler acısı eğilimine rağmen onu bir hayli ilginç buldum. Bunu İngiliz Siyaseti denen başka bir sınav izledi. Konu tahmin ettiğim gibi sıkıcı çıktı. Savaşlı kısımlar fena olmamakla beraber bizzat tecrübe ettiklerim kadar etkileyici değildi.

Fakat Seksek her iki sınavın da iyi geçtiğini hissettiği için artık Meg'le buluşmakta serbesttik – hele bir de işin içine pasta girerse tadından yenmezdi.

Seksek'in bir diğer randevuda bana eşlik etmeye razı olacağını ummuştum ve ninesine söylediklerinin ardından itiraza kalkışmayacağını seziyordum.

Meg esprili, zeki ve tatlıydı. Açıkçası başka biriyken bu nitelikler sinirimi bozardı ama nedendir bilinmez Meg'de sadece katlanılır değil, aynı zamanda çekiciydiler. Karman çorman olmalarına karşın hislerimin Seksek'ten geldiğini tahmin ediyordum ama bir yandan da Meg'i tekrar görme düşüncesi içimi bir hoş ediyordu.

Onunla Pembe Zebra'da, yani tanıştığımız kafede buluşmaya karar vermiştik. Seksek'te bir tür gönülsüzlük seziyordum ama heyecan da duyuyordu. Heyecanını tüm bunların tam anlamıyla gerçek olmadığını hissetmesine bağlıyordum. Bunlar *onun* başından geçmiyordu. İçinde bulunduğu şey onun gözünde başka birinin hayatı, başka birinin rüyasıydı. Dolayısıyla suçluluk yahut tedirginlik duymaksızın tadını çıkarabilirdi.

Biliyorum, aptalcaydı. Ama bir başlangıçtı.

Meg köşede, daha şimdiden bize ait olduğunu düşündüğüm masadaydı. Üstünde köpekbalığı resmi olan bir tişört giymiş, boynuna da çiçek biçimli küçük tahta boncuklara sahip bir kolye takmıştı. Bu ayrıntıları neden fark ettim bilmiyorum. Önemli değillerdi ama –yine insani duygulardan olacak– o küçük tahta boncuklarda beni dertlendiren hatta içime işleyen bir şey vardı. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama durum buydu. Koskoca Yalanların Efendisi, Kurdun Babası, Asgard'ın Oyunbazı yumuşuyordu.

Meg hafifçe el salladı. "Hey, Seksek!"

Gülümseyerek yanına gittim. Bana *Seksek* demesi içime sinmedi. Elbette ki Margaret'a gerçek adımı asla veremezdim. Bu düşünceyle tanımadığım bir hisse kapıldım. Kahretsin, tüm bu hisler yok muydu. Onlara özel bir kütüphane gerekiyordu. Ne-

den her şey böylesine karmaşık olmak zorundaydı? Bu Dünyada bir insanın hayatının her saatini doldurmaya yetecek kadar haz vardı. Zaman zaten kısıtlıydı; onu şüpheyle, azapla ve yalnızlıkla heba etmek niyeydi?

Böylelikle vişneli pasta sipariş edip nasıl bir gün geçirdiğimizi, okuduğumuz kitapları, İngiliz tarihini, savaş sanatını ve tüm saçmalıklarıyla hayatı konuştuk. Ben komikken Seksek içtendi (sanırım komik olamıyorsan öyle olmaktan başka çaren kalmıyor) ve sanırım birlikte epey iyi bir insan ortaya çıkardık. Meg elbette ki *ne* olduğumuzu bilmiyordu ama dediğim gibi zekiydi ve altın sarısı gözleri şaşırtıcı derecede uzağı görebiliyordu.

"Amma tuhafsın," dedi en sonunda, hindistancevizli pastamızı bitirdiğimizde. "Aynı anda hem genç hem de yaşlısın. Bir dakika gülüyor, bir dakika kederleniyorsun."

"Kederlenmek mi?" dedim. "Hiç de kederli değilim. Aslına bakarsan son beş yüz yıldır hiç böyle mutlu olmamıştım."

Sözlerime güldü. "Gördün mü? İşte bunu kastediyorum. Espri yapıp yapmadığından bir türlü emin olamıyorum."

"Espri yapıyordum," dedi Seksek hararetle, masa örtüsünün altında bacağımın iç kısmını çimdirerek.

Meg yine güldü. "Eh, yüreğime su serptin. Yoksa yaş farkı sorun olabilirdi." Sonra Seksek'in yüz ifadesini gördü. "Espri yaptığının *elbette* farkındayım. Çoğu zaman mutlusun. O kadarı belli oluyor."

Elini uzattı. Onu tuttum. Seksek'in bir anlığına tereddüt ettiğimi sezdim, sonra o da kendini temasa bıraktı. Zihninde uzun zamandır kilitli duran bir kapı nihayet açılmışçasına iç geçirdiğini duymaktan ziyade hissettim. *Güzel*, diye düşündüm. *Gevşiyor.*

Derken Meg ellerime baktı.

"Neler oldu?" diye sordu.

Hay aksi. Dün geceki jilet kesiğini sarmış ve uzun kollu bir giyecek seçmiştim. Meg buna rağmen bileğimdeki yapıştırıcı bantları fark etmişti. Tepki verecek gibi oldum ama Seksek benden önce davrandı.

"Bazen böyle yaparım," dedi. "Alışkanlığımdan vazgeçmeye çalışıyorum."

Bunu ne halt yemeye söyledin ki? diye sordum.

Zihnimde omuz silktiğini hissettim. *Çünkü o iyi kalpli biri,* dedi bana. *Ve ben bir yalancı değilim.*

Eh, kusuruma bakma, dedim. *Yalancıların Anası ve Babası olarak dürüstlüğün hem abartıldığını hem de içinde bulunduğumuz durumda hiçbir işe yaramayacağını sana gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. O yüzden sakıncası yoksa metne bağlı kalmanı ve itiraflardan kaçınmanı rica ediyorum, tamam mı? Unutma, hoşça vakit geçirmek için burada–*

Ama Seksek sözümü kesti. "Dinle, Meg," dedi usulca. "Seni cidden beğeniyorum. Ama yeni biriyle ilişkiye girmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. En azından şimdilik."

"Niye ki?" Meg bir kaşını kaldırsa da gözlerindeki bakış hâlâ sevecendi.

"Çünkü ben – kendim değilim," dedi Seksek.

Araya girdim. *Yahu ne–?*

"Yangın'da olduğumuz gece," dedi Seksek, "farklı biriydim. Güven bana, hep öyle değilimdir. Ve seninle beraberken farklı davranmak istemiyorum."

"Anladım," dedi Meg. "Bu işte yenisin."

Seksek ona bakarak kafa salladı.

"Sorun değil," dedi Meg. "Zaten belli oluyordu. Konuşmaktan fazlasını yapmamıza gerek yok. Veya dans etmekten. Veya pasta yemekten. Bence hava hoş. İstediğin kadar ağırdan alabiliriz."

İçimden uludum. *Tanrılar aşkına, bunu yaptığına inanamıyorum. Kankam olduğunu sanıyordum. Hiç bu kadar toy birini görmemiştim. Seyretmek bile istemeyen biriyle beraber üçlü seks yapıyor gibiyim.*

Meg sözlerini sürdürdü. "Ne dersin?"

Seksek'in bir an tereddüde kapıldığını hissettim. Meg'den hoşlandığını kestirebiliyordum. Dahası ona benim kadar kapılıyordu. Meg'de bir şey vardı. Sıcak, sevecen ve tatlı bir şey. Ne

olduğunu çıkarmaya uğraştım. Aslında pek tipim değildi. Makyaj yapmıyor, takı takmıyordu. O tahta kolyeden ve yüzünü saran küçük küçük burgulu lülelerden başka süsü yoktu. Demek istediğim fena görünmüyordu ama çok daha güzel kadınlar da görmüştüm. Yine de her nedense bu kız farklıydı. Her nedense diğer tüm kadınları gölgede bırakıyordu.

Seksek nihayet iç geçirdi. "Peki."

"Harika," dedi Meg gülümseyerek. "Çünkü dün gece senden hoşlansam da şimdi daha bile çok hoşlanıyorum."

"Sahi mi?" dedi Seksek.

Şey, ne?

"Dün gece rol yapar gibiydin. Belli oluyordu. Seninle vakit geçirmek eğlenceliydi ama hepsi bu kadardı. Ben asıl gerçek seni tanımak istiyorum."

Seksek başını kaldırdı ve elini yavaşça uzatıp Meg'in yüzüne dokundu.

Ah. Demek derin bir oyun oynuyorsun. Eh, peki, madem–

Kapa çeneni, Loki, dedi Seksek.

Meg'in ağzı sıcak ve tatlıydı. Teni hafifçe badem kokuyordu. Benim tenim –daha doğrusu Seksek'in teni– ise aramızdaki yakınlıkla karıncalanıyordu.

Senin başımızda dikilmen garip geliyor, dedi Seksek. *Geride falan duramaz mısın?*

Eh, nadiren nutkum tutulur. Fakat bu sefer bir istisna yaptım. Mesele sadece Meg'in Seksek'i bana tercih edermiş gibi görünmesi değildi – tanrılar aşkına, onun daha *içten* olduğunu düşünüyordu. Uzun bir aranın ardından tam biraz aksiyona girecekken Seksek bir anda çıkıp yerimi alıyordu.

Hâlâ buradasın, dedi Seksek suçlarcasına.

İç geçirdim. *Peki peki.* Şimdi Seksek'le tartışmaya girmenin ne yeri ne de zamanıydı. Böylece tüm duyumlarıyla, hisleriyle ve hazlarıyla karşımdaki seyre doyulmaz baştan çıkarma sahnesinden yapabildiğim kadar uzaklaşıp Seksek'in zihninin karanlık bir köşesinde mal gibi dikildim ve içime akan duyguları tanım-

lamayı denedim. İnsan duyguları öyle karman çorman, öyle kasvetli, yapıları gereği öyle fuzuliydi ki. Onlara neden sahiplerdi ki? Faydalı bir amaca hizmet ettikleri yoktu. Çevremde YALNIZLIK, ÖZLEM ve KAYIP adlı dizinler mevcuttu. Hepsi de beni ölülerin sıkış tepiş safları gibi karşılara benziyordu. Ne kadar da iç açıcı bir düşünce. Fazlasıyla insansı. Onun yerine düşüncelerimi pastaya yönelttim ama hafif bir mide bulantısına kapıldım. Dikkatimi tekrar Meg'e verdiğimde ayağa kalktığını keşfettim.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. "Olur mu?"

Seksek kafa salladı. "Elbette. Nereye gidiyoruz?"

Meg gülümsedi. "Bu bir sürpriz. Güven bana, sanırım hoşuna gidecek."

Şimdiye dek Margaret'la ilgili hoşuma gitmeyen tek bir şeyle bile karşılaşmamıştım. Bu durumun değişmesi için bir sebep görmüyordum. Neticede onun peşinden sokağa çıktım ve güneşin dev bir ateş çanağında batmaya başladığı Kale Tepesi'ne doğru yollandım.

5

İtiraf ediyorum. Hâlâ gizliden gizliye sürprizin seks konulu olmasını umuyordum. En iyi sürprizlerin çoğu öyledir. Kale Tepesi'nin zirvesine ulaşıp da orayı boş bulmayınca şaşkına dönmemin bir sebebi de buydu. Üç genç insan sığ bir ateş çukurunun etrafına oturuyordu. Civara çok sayıda metal kap, ip kangalı ve tel demeti istiflenmişti.

Bir grup seks mi? diye umutla merak ettim.

Saçmalama, dedi Seksek. *Bırak ben konuşayım, tamam mı?*

Üç genç insan Meg'i tebessümlerle ve sarılmalarla karşıladı. Biri oğlan ve biri kızken sonuncusu her ikisine de benzemiyordu. İkisi Margaret gibi esmer tenli, biriyse pembe saçlı ve kara gözlüydü. Meg onları Mossy, Alisha ve Katsu olarak tanıttı, sonra da dedi ki: "Bu Seksek. Kıyak kızdır."

Herkes Seksek'e merhaba derken dışlanmış hissetmemeye çalıştım. Meraklandıklarını hatta biraz etkilendiklerini görebiliyordum. İçimden eğer Seksek kıyaksa bunu bana borçlu olduğunu geçirdim; sonra ötekiler tanışırlarken durduk yerde bozuk atarak kendi köşeme çekildim. Canım sıkkındı, asabım bozuktu ve en kötüsü de neden öyle hissettiğimi bilmiyordum. Gece sıcaktı, Meg yanımdaydı, bir ateş yakılmıştı – başka bir zamanda canımın çekeceği abur cuburlar bile vardı. Fakat beni değil Seksek davet edilmişti. Ben sadece bir gözlemciydim.

Bu vücuttan çıkmam lazım, diye düşündüm. *Bu Dünya fazlasıyla kafa karıştırıcı.*

Sonunda Meg'in dostları eğlencenin bir sonraki bölümüne hazırlanırlarken tepenin zirvesine getirmiş oldukları tenekelerin, tellerin ve iplerin amacını anladım. Meg beni buna kendince hazırlamıştı. Adına *ateş çevirme* demişti. Söylediğinde kulağa hoş gelmişti ama özel ilgi alanıma ne kadar girdiğini fark etmemiştim.

"Bunlara *poi* denir," diye Seksek'e izah etti Meg. "Fazla ağır olmadıkları sürece onları her türlü malzemeden yapabilirsin. Bu elimdeki benzine bulanmış paçavraların tel örgüden bir kafesin içine doldurulmasıyla yapıldı. Onu böyle çevirirsin–" Yavaş hareketlerle uygulamalı bir gösteriye girişti, sonra da güvenli bir mesafeye çekilip dansını tüm görkemiyle icra etti.

Tanrılar yardımcım olsunlar, dans öyle güzeldi ki. Doğal bir ritimle hareket eden Meg'in oradan oraya savurduğu ateş âdeta kendi elementiydi. *Poi* havada uzun ve tembel yaylar, ardından bir ejderhanın gözbebeği gibi kâh daralıp kâh genişleyen burgular ve daireler çizdi. Orta Dünyalar'ın doğumundan beri hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Düzen ve Kaos dengedeydi; uçuştaki bir ateşkuşu gibi dans ederek–

Tanrım, yorumu keser misin?

E ne yapayım? Ateşten hoşlanırım, dedim. *Sen de deneyecek misin?*

Seksek hiç konuşmadan dansı seyretti.

Hadi durma. Lütfen. Seni Meg'le o kadar yalnız bıraktım.

Meg *poi*'yi yanında gevşekçe sallayarak biraz yaklaştı. "Denemek ister misin?"

"Hem de nasıl," dedi Seksek.

"Tamam. Nazikçe savur. Dikkatli–"

Ateşten hayvanın dizginlerini elime aldım. "Endişelenme," dedim. "Sen bu işi bana bırak."

O ne his. O ne heyecan. Tadını çıkardığım, katlandığım, hazzetmediğim veya kafa patlattığım tüm insan duyumları arasında en iyisi buydu. Seksi veya sarhoşluğu hatta Sigyn'in reçelli turtalarını gölgede bırakıyordu. Sanki tekrar kendi Suretime bürünmüş, tılsımımı geri kazanmış, bir ordunun başına geçmiştim.

Ben ateşle dans ederken kafa dengi birini tanımışçasına ateş de benimle dans etti. Seksek'in tek başına olabileceğinden daha marifetliydim: *Poi*'yi havaya atıp tuttum, bir hayvanmış gibi üstünden atladım, kuyruğunu ağzına almış Dünya Yılanı misali o büyülü havada fırıl fırıl dönen bir çifte sarmal yarattım.

Ateş nihayet söndüğünde dönüp Meg'e baktım. Gözleri kocaman aralanmış, ateş ışığının yansıması gözbebeklerine mıhlanmıştı. Hep beraber beni seyreden dostları alkışa başladılar. Neredeyse yine bir tanrı olup çıkmıştım. Tam o sırada arkamdan fazlasıyla tanıdık bir ses yükseldi.

"Demek *buraya* tüyüyormuşsun," diyen ses nedense ensemdeki tüyleri diken diken eden bir tınıya sahipti. Döndüğümde Stella'yı az ileride dikilirken ve sahneyi yıllardır gördüğü en komik şeymiş gibi seyrederken gördüm.

Seksek'in aşırı tepki göstermemesi hoşuma gitti. "Stella?" demekle yetindi. "Ne istiyorsun?" Bütün duyularının tetikte olduğunu hissetmeme rağmen tavrında makul bir umursamazlık vardı.

Freyja bir Disney prensesi gibi çınlamalı bir kahkaha attı. Desenli küçük elbisesiyle, günbatımı rengindeki saçlarıyla ve sırık gibi bacaklarıyla kusursuzdu. Ayrıca ateş çukurunun ışığında bana bir tehdit hâlesi gibi gelen tehlikeli bir tarafı vardı.

"Yeni dostlar mı edindin, Seksek?" diye sordu.

Omuz silktim. "Yoksa kıskandın mı?"

Yine kötü kalpli bir Noel Baba'nın elindeki bir çıngırağı andıran o kahkaha. "Hiç de bile, tatlım," dedi. "Çünkü seni ne zaman arasam koşa koşa gelirsin. Tıpkı bir süs köpeği gibi."

Süs köpeği. Bu sözü bana Thor'u ve Odin'in Stella'yla konuşmamama yönelik çoktan unutmuş olduğum ikazını hatırlattı. Yine de konuşmaktan ne zarar gelirdi? Stella her ikimiz için de tehdit değildi.

"Bakıyorum Tepe'yi bulmuşsun," dedi. "Zaten bir yılbaşı ağacı gibi aydınlanıyorken gözden kaçıramazdın. Yine de bayağı ağırdan almışsın."

Önceki günü düşündüm. Tepe'nin üzerindeki yeni ründamgayı. Kapıldığım coşkuyu. Ama o bir hataydı, değil mi? Gökteki dumanların tesadüfi bir buluşmasıydı.

Freyja düşüncelerimi okumuş olmalıydı. Gülümsedi. "Tesadüf falan değildi," dedi. "O gördüğün Tepe idi." Ahali'nin yeni tanrılarını eskilerden ayırt ederken yaptığı gibi sözcüğün başına büyük harf getirdi. Tepe'yi ilk gördüğümde geçirdiğim şoku hatırladım. Sonra da gökteki ründamgaya bakarken kapıldığım katiyet algısını. Şimdi de kendimi beş yüz yıldır olmadığım kadar diri hissediyordum. Capcanlıydım, güçlüydüm ve enerji doluydum. Bundan ateş dansının sorumlu olduğunu farz etmiştim ama durup düşününce havada başka bir şey, yerin altından gelen ve bir arı kovanı gibi vızıldayan bir titreşim yok muydu?

"Bu ne?" diye sordum.

Freyja bana gülümsedi. "Özgürlük. İçinde bulunduğun kişiden özgürlük. Ama en çok da *ondan* özgürlük."

Efendim? dedi Seksek ortak alanımızdan. *Bu ne sayıklıyor böyle?*

Bırak bunu ben halledeyim, dedim.

Freyja'nın mavi gözleri birer yıldız gibi parlıyordu. "Özgürlük, Loki. Bir düşün. İstediğin bu değil miydi?"

Omuz silktim. Özgürlüğü ne kadar çok arzuladığımı açığa vuracak değildim.

"Peki bir tepe özgürlüğü nasıl simgeler?"

Freyja tekrar gülümsedi. Tebessümünde sanki uzun zaman öncesinden hatırlar gibi olduğum bir şey vardı – Freyja'yla veya Vanirlerin herhangi biriyle bağdaştırmadığım bir şey. Ve şimdi içinde güçlü bir tılsım kaynağını andıran bir *şarj* sezebiliyordum. Bana kendimi hem iyi hem de çok büyük bir kamp ateşine yakın duruyormuşum gibi tehlikede hissettiriyordu. Ayrıca elbette ki beni kendine çekiyordu. Ne de olsa ateş benim doğamdı.

Başımı kaldırıp karanlık göğe baktım. Aşağıdaki Malbry'de sokak lambaları siyah bir fonun önündeki beyaz ve sarı noktalardan ibaretti. Bölük pörçük çayırlardan yükselen Tepe âdeta

bir devdi. Kapıldığım heyecan yüzünden General'le buluşmamı unutmuş olduğumu fark ettim. Bundan hoşnut kalacağını hiç sanmıyordum. Fakat Tepe'de bir şey vardı. Karşı konulmaz bir şey–

Tehlike karşısında içgüdülerim hep keskin olagelmiştir. O içgüdüler şimdi bas bas bağırıyordu. Meg ile dostları hâlâ aydınlık ateş çukurunun yanında dikiliyorlardı. Yüzleri o ışıkta altın sarısına çalıyor, kocaman aralanmış gözleri meraktan yoksun bakıyordu. Hayallere kapılmışçasına hafiften afallamış görünüyorlardı. Eğer bir tılsımın etkisinde değillerse iblis kimliğimi hak etmiyorum demekti.

"General burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum. "Seni arkamdan mı yolladı?"

Bunun kesinlikle mümkün olabileceği fikrindeydim. Yaşlı Adam kurnazdı. Hatta bazen kendine zararı dokunacak kadar. Bunun beni işbirliğine zorlayacak bir tuzak olması pekâla mümkündü. Fakat Odin'in *dışlanabileceği* fikri –hem de bana duyduğu saygı Dünya Yılanı'nın alt bölgelerinden bile daha aşağıda yer alan Freyja tarafından– bahsi geçen planın Bendenize yarar sağlamak üzere tasarlanmadığını gösterir nitelikteydi.

Kafamı toplamak için iki yana salladım. Çakırkeyif olmuşum gibi biraz dumanlı geliyor, bir sarhoşun kendi dokunulmazlığına duyduğu güven de ona eşlik ediyordu. Kanım uğulduyor, başım dönüyor, kollarım yanmaya başlıyordu.

"İlk başta biraz rahatsızlık hissedebilirsin," dedi Freyja, yüz ifademi görünce.

Yenlerimi sıyırdım. "Kahretsin, canım yanıyor."

"Kan kaybediyorsun," dedi Meg usulca. Sahiden de kolumdaki yara izleri –*Kaen* ründamgasını oluşturanlar– açılmıştı ve bileğimden aşağı şıpır şıpır kan akıyordu. Bu kan sönmeye başlamış ateşin ışığında hafiften *ışıltılı* görünüyor, düşen sıcak damlalar toprağı titrek bir aydınlıkla beziyordu.

Nihayet jeton düştü. Sarhoş mu? Sarhoştan öte kördüm. Gerçeği daha Stella'nın ründamgasını görür görmez anlamalıydım.

Altın sarısı servet rünü olan *Fé* şu tesadüfe bakın ki aynı zamanda Altın Kadın'ın, Ata Çağı Efsuncusu'nun, kalleşliği bazen benimkini bile gölgede bırakan ve Kaos'la bağlantılı gücü sayesinde hem Asgard'ı hem de onun tanrılarını bir iskambil kule gibi kolayca deviren Gullveig-Heid'ın da rünüydü.

Stella'ya baktım. Yüzü açgözlü bir hevesle parlıyordu.

"*Heidi?*" dedim.

Bana gülümsedi. "Ah, Loki. Eskiden çok daha kıvrak zekâlıydın. Yoksa yeni dostun dikkatini mi dağıttı?"

Meg'e doğru döndüm. "Gitmen gerek. Arkadaşlarını da alıp git. Hemen."

"Bayağı çekiciymiş," dedi Heidi. "Ama senin tipin olduğundan emin misin?" Yine en keskin, en beyaz dişlerle çevrili bir çiçeği andıran o tebessümünü etti. Ağzım kupkuru, boğazım düğümlü, kollarım sanki ateşten bileziklerle sarılıydı. Seksek'in ortak alanımızda itiraz ettiğinin hayal meyal farkındaydım ama açıklama yapacak vakit yoktu. Efsuncu ona zarar vererek beni ne kadar incitebileceğini fark etmeden önce Meg'i oradan göndermeliydim.

"Eee?" dedi Heidi, gülümsemeyi sürdürerek.

"O bir hiç. Umurumda bile değil. Kızı boş ver," dedim.

"Anlamıyorum," dedi Meg. "Kim bu? Ve sana az önce nasıl hitap etti?"

İçimden küfrederek gerek Seksek'in itirazlarına, gerekse sözlerimin kendi içimde başlattığı duygu seline aldırış etmemeye çalıştım. Korkunun, kederin, pişmanlığın, sabırsızlığın ve dehşete yakın başka bir duygunun Stella'ya yerleşmiş şeyden ustaca saklanması lazımdı, yoksa Meg de Heidi'nin gittiği her yere götürdüğü tehlikeye maruz kalırdı.

Meg kolumu tuttu. "Seksek, iyi misin?"

"Seninle işim bitti," dedim. "Gitmeni istiyorum."

Altın sarısı gözler parladı. "Bu kadar kolay mı?"

Yüreğim parçalansa da sesimi sertleştirdim. "Beni rahat bırak," dedim ona. "Siktir git. *Hemen*."

6

Tekrar Stella'ya doğru dönerken ateş çukurundaki eşyalarını toplayan Meg'in yüz ifadesini görmemeye çalıştım. Dostları –o âna kadar benim de dostlarım olabilecek insanlar– da beni öfke ve küçümsemeyle seyrediyorlardı.

"Kaltak, ne olacak!" diye homurdandı Katsu. Asil bir davranış sergilediğimden dolayı yüreğimin gururla (ve bu bana pek yakıştırılmayan bir davranış olduğu için belirli bir miktar şaşkınlıkla) dolması gerekse de Asgard'daki günlerimden beri uğramadığım kadar büyük bir haksızlığa uğradığımı hissediyordum.

Seksek itiraz ediyordu. *Ne bok yiyorsun?* Fakat zaman kısıtlıydı ve oyalanmayı göze alamazdım. Ona dibi cam kırıklarıyla kaplı bir çukurun görüntüsünü yolladım. Çukurun kurumuş kenarları çöktü çökecekti; yakındaki silik bir tabelada TEHLİKE yazıyordu. Kızın öfkesinin temkine ve kaygıya dönüştüğünü hissettim.

Lütfen, dedim. *Güven bana. Bir kerecik olsun.* Aynı şeyi Meg'e de söyleyebilmek isterdim. Fakat Stella'nın gözü üstümüzdeydi. En ufak bir tereddüt –tek bir sözcük– beni ele verirdi.

Meg bir şey söyleyecek gibi oldu. Fakat Katsu onu kolundan tutup patikaya doğru götürdü. "Bırak ne hali varsa görsün," dedi. "Elini sallasan ellisi."

Dönmeyecektim. Fakat döndüm. Meg'i ateş ışığında gördüm. Ateş çukurundaki sönmeye yüz tutmuş alevler yüzünü âdeta sıvı altınla maskeliyordu. O altın gözlerini boğuyor, yanaklarından

aşağı akıyordu. Kendime, Stella'ya ve Seksek'e sövüp saydım. Ama en çok da Stella'nın kim olduğunu bilmesi gereken fakat kendince sebeplerden ötürü bana söylememeyi seçen Generale küfürler yağdırdım.

Asil davranmak buraya kadarmış, dedim kendi kendime. *Gelecek sefere öyle bir zahmete girmemeyi aklımda bulundurayım.* Sonra düşmanıma doğru döndüm ve köşeye kıstırdığı bir fareyle oynayan bir kedinin bakışlarıyla beni seyrettiğini gördüm. *Duygulara boyun eğersen olacağı budur*, diye düşündüm.

"Eh, gerçeği anlaman epey zamanını aldı," dedi Gullveig-Heid. "Freyja olduğuma sahiden de inanmış mıydın? Bir dakikalığına bile? Bundan daha iyi bir gözlemcisin sanıyordum."

"Aklımda başka şeyler vardı," dedim bir aldırışsızlık teşebbüsüyle. "Üstelik kendini tanıtmak için uğraşıp didinmiyordun, tatlım."

Omuz silkti. "İstersen bana paranoyak de ama beni görmekten *çok da* memnun olmayabileceğini düşündüm."

"Yani bana yalan söylemenden ve ihanet etmenden sonra mı? Tabii karımı öldürmen de cabası."

Heidi güldü. "Of, Oyunbaz, lütfen. Yalan söylemek ve ihanet etmek en çok değer verdiğin iki niteliktir. Karına gelince; olay sonrasında kahrolduğunu pek hatırlamıyorum."

İç geçirdim. Haksız değildi. Cinayetin ardından ayrıntılara kafa yormayacak kadar kendimi meşgul etmiştim. Yiyecek, içecek, cümbüş, arada iblislerle bol bol seks ve Dünyalar'ın gümleme beklentisi. Ve evet, siz sormadan söyleyeyim: Gullveig-Heid o zamanlar çok ama *çok* baştan çıkarıcıydı. Fakat şimdi silahsız, yaralı ve Meg ile dostlarının güvenle çekip gitmelerinin ardından yapayalnız bir halde onun insafına kalmıştım. Acaba Seksek'in telefonunu akvaryuma atmakla hata mı etmiştim?

"Eee, benden istediğin nedir?" diye sordum. "Herhalde bir tek kan kaybetmemin zevkine varmak değildir."

Heidi gülümsedi. "Hayır, bir tek o değil."

Paylaştığımız zihnin içinde Seksek'in beni hararetle sorguya

çektiğini duydum. *Neler oluyor?* diye yineledi. *Meg'e o lafları neden ettin? Ondan hoşlandığını sanıyordum. Seninle arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Hem kolumdaki sorun ne? Bunun rünlerle bir ilgisi var mı?*

Ona Gullveig-Heid'ın gücünün doruğundaki halinin bir resmini yolladım: görkemli, göz kamaştırıcı, hiddet dolu. Sonra da ona Freyja'yı gösterdim.

Ne? Kafasının hâlâ karışık olduğunu kestirebiliyordum. *Onun Freyja olmadığını mı söylüyorsun? Ama Evan demişti ki–*

Evan'ın söyledikleri tümüyle doğru olmayabilir. Özellikle de yatılı misafiri Pandaemonium'un bu tarafındaki en hünerli yalancılardan biri sayılabileceği için.

Yani Odin yalan mı söyledi?

Eh, hayallerini yıkmak bana ne kadar acı verse de, Seksek, General'in ara sıra gerçekleri çarpıttığı bilinir. İster inan ister inanma ama–

"Eh be, kolum!" Sövmek ve kanamayı sürdüren bileğimi incelemek için düşüncelerime ara verdim. Toprağı aydınlatan parlak damlaları görünce kanımın Gullveig-Heid gibi bir yaratığın hangi amacına hizmet edebileceğini düşünmeye başladım. Elbette ki bir tanrının kanı güçlü bir şeydir. Ymir'in devrinden beri bu böyle olagelmiştir. Kan yaradılışın anahtarıdır; kan adağı da rünlerin anahtarıdır.

Kan adağı. Bak bu hiç de iç açıcı bir düşünce değil.

Kanım (daha doğrusu Seksek'in kanı) Tepe'nin çimenlerine damladıkça takatimin azaldığını ve başımın döndüğünü hissediyordum. Hissettiğim bir diğer şey de havadaki bir tür mistik titreşimdi.

"Bak, şarkımızı çalıyorlar," dedi Heidi. Gözleri kutup buzu kadar maviydi. Kısa bir süre boyunca onun mavisine ve sarısına dalıp giderek, vücudumdaki kanın bir yaz gününde güneşin batması gibi tükendiğini hissederek büyülenmişçesine bekledim. Aslına bakılırsa bir parçam ölmeyi *istiyordu*. Karanlığa batmak, her şeyden aklanarak nihayet uyumak, kanamak, kanamak–

Derken Seksek işe karıştı. *Hey, sorun ne? Yoksa beni ekecek misin? Öylece durup senden ne isterse almasına izin mi vereceksin? Tıpkı daha önce de yaptığı gibi?* Gel gör ki bu sözler Seksek'ten değil de uzun zaman önceki başka bir Loki'den, Odin'in ve Aesirlerin devrinden önceki bir Loki'den gelir gibiydi. Sözlerin sahibi ısrarcı ve azimliydi. Kanayan bileğimi tutup svetşörtünün yenini bir turnike gibi etrafına sardı. Bütün bu zaman zarfında kafamdaki ses konuşmayı sürdürdü. *Artık canıma tak etti. Bu kadın gibilerden bıktım usandım. İstediklerini elde etmek için yapmaları gereken tek şeyin parmaklarını şaklatmak olduğunu düşünenlerden. Stella gibilerden. Senin gibilerden. Şimdi aklını başına al ve kaç!*

"Nereye?" dedim. "Gidecek bir yer yok ki."

Ayaklarımın altındaki toprak artık ışıldıyor, kanımla aydınlanıyordu. Çimlere sıçramış damlalar rünışığa benziyor, kendilerini tanıdığım şekillere sokuyordu.

"Bak," dedim alık alık. "Bak, Seksek."

Fakat Seksek sözlerime kulak asmıyordu. Direncimizi kırarak ortak alanımızda ön plana çıktı. Enerjisini, içinde yaşayan ateşi, bütün Ahali'nin içinde yaşamasına rağmen nadiren kendini gösteren o şeyi hissettim.

"Rünler," dedim ona. "Bak, rünler–"

"Rünlerin canı cehenneme," dedi Seksek. "*Kaç!*"

7

Parlak rünlerin arasında koştuk ve ateş çukuruna doğru atıldık. Heidi hızla peşimizden geldi. Arkamda ayak seslerini işittim. Çukura vardığımızda sıçrayıp etrafıma köz saçtım. Çıkan kıvılcım ve kül karmaşasında arayı biraz açmayı başardım.

Kasıtlı olarak bizi hem Meg ile dostlarından uzaklaştıracak hem de Stella'yı dezavantaja sokacak bir kaçış rotası seçmiştim. Heidi'nin ev sahibi yüksek topuklu ayakkabı giyiyordu ve aşağıdaki yola inen patika çamurlu olduğu kadar engebeliydi. Fakat Gullveig-Heid atik ve kuvvetliydi. Aradaki mesafeyi fazla geçmeden kapattı. Üstelik kan kaybından dolayı dermanım kalmamıştı; kanın yapış yapış sıcaklığını kollarımda ve parmaklarımda hissedebiliyordum.

Bana ne yapmıştı? Bu bir tılsım mıydı? Taşıdığı ründamgaya bakılırsa kesinlikle bir gücü vardı. Yerdeki o rünler –her nasılsa kanımın akmasıyla ortaya çıkanlar– üstüme kapandığını sezdiğim bir tılsım ağına dahildi.

Üstelik görünmez bir olta kancası bilincimi yokluyormuşçasına Efsuncu'yu artık zihnimde hissedebiliyordum. Bağcı *Naudr* adımlarımı yavaşlatıyordu; Buz rünü Isa omuriliğimi donduruyor ve beynime iğneler saplıyordu–

Bu da kim yahu? diye sordu Seksek.

Hem Ragnarök'ten hem de onun öncesinden bir dizi (endişe verici) kesit kullanarak Gullveig-Heid'ı daha etraflıca açıkladım.

Öyleyse dövüş onunla! dedi Seksek. *Arkana dön ve dövüş!*

Harika bir fikir, dedim. *Dur sihirli kılıcımı çekeyim. Ah, bekle-*

Bu işlerden anladığını sanıyordum, dedi Seksek. *Ragnarök'te savaştığını sanıyordum.*

Affedersin, galiba anlatamadım. Onunla dövüşecek bir şeyim yok. Ne bir silaha ne de tılsıma sahibim. Ne önerirsin? Oturup Asgard!™ *oynamamızı mı?*

Olta kancası artık beni geri çekiyordu. Seksek'in paniklemeye başladığını hissedebiliyordum. Ben de öyle yapmaktan pek uzak değildim – Gullveig-Heid'ı eski günlerden tanırdım ve sözlüğünde *merhamet* kelimesi yer almazdı. Benden istediği her neyse az önceki ücretsiz hacamatın da gösterdiği gibi vermekten zevk alacağım bir şey olmayacaktı.

Tam yola varacağım sırada Gullveig-Heid bana yetişti. Başım dönüyor, dizlerim titriyordu; dermanım tükenmişti. Bir tarafta Tepe'nin karanlık kütlesi yükseliyor, diğer taraftaki yol turuncu ışık serpintisiyle sanki bin kilometre uzakta duruyordu.

Hâlâ dipdiri görünen Heidi bana acırcasına gülümsedi.

"İnatçılık etme, Loki," dedi. "İstersen bu işi zor yoldan halledebiliriz. Ama öyle yaparsak canın çok yanar. Üstelik sonunda benim kazanacağımı biliyorsun."

Durdum. Ayaklarım artık çalışmıyordu. Başım âdeta havai fişeklerle doluydu. Seksek bana bir şey söylemeye çalışıyordu ama sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. Artık önemi olan tek şey güneş gibi gülümseyen ve Otter'ın Hazinesi gibi ışıldayan Heidi'ydi.

"Hadi ama, Loki," dedi. "Eskiden güzel bir birlikteliğimiz vardı. Birbirimize güvenirdik. Odin'in neler yaptığını hatırlamıyor musun? Hani sana tanrılık vadetmiş, seni sırtından bıçaklamış, sonra da seni kendine kurban etmişti. Buraya tesadüfen geldiğini mi sanıyorsun? Onun Ragnarök'ü unuttuğunu mu sanıyorsun?"

Seksek'in uzaklardan gelen sesi şöyle dedi: *Yahu ne halt yiyorsun? Kaçsana!*

Fakat kaçmak söz konusu değildi. Hem nereye kaçacaktım ki?

Heidi doğru söylüyor, dedim. *Odin beni istemiyor. Hem açıkçası istememekte haklı olabilir – Ragnarök'te ona ihanet ettim.*

Yani her iki tarafta da kabahat vardı ama evet. Esasen Asgard'ı yerle bir ettim, Dokuz Dünya'yı ortadan kaldırdım ve Kaos'un egemenliğine giden yolu açtım. Kimi kandırıyorum ki? O tür bir şeyin dönüşü olmaz. Baştan başlayabileceğimizi, Ragnarök'ü arkamızda bırakabileceğimizi sanmıştım. Fakat Odin'in benden tek isteği beni bir kurban olarak kullanmaktı.

Ansızın bu Dünyadan, bu vücuttan, bu *hislerden* usandım. İnsan olmaya çalışarak ne yaptığımı sanmıştım? Başım ve kollarım ağrılar içindeydi. Tek isteğim pes etmekti.

Şey, ne? dedi Seksek. *Pes etmek mi?*

Heidi'nin neler yapabileceğini bilmiyorsun, dedim.

O umurumda bile değil, dedi Seksek. *Senin güya bir asi olman gerekiyordu. Bu yüzden Tanrı aşkına emo* bir ergen gibi konuşmayı bırak ve biraz cesaret göster.*

Sözleri içime oturdu. Seksek, Heidi'nin nelere kadir olduğunu bilmiyordu. Zihnimin gerisindeki dırdırcı bir fısıltıdan öteye geçmesin diye azarının sesini kıstım. Ardından patikada dizlerimin üstüne yığıldım.

"Hah şöyle," dedi Heidi usulca. "Senin veya konağının canınızı yakmayacağım. Bilirsin, senden hoşlanırım. Alaşağı olmana üzülmüştüm. Ama günün birinde kaçmanın bir yolunu bulacağını biliyordum. Kimse Orman Yangını'nı esir edemez. Herhalde farkındasındır, Odin'in yapmak istediği o. Seni kontrolü altında tutmak, eskisi gibi kullanmak, amaçlarına hizmet etmeye zorlamak istiyor."

Hadi be, Loki! Ayağa kalk!

Dırdırcı sesi duymazdan gelmeye çalıştım. Fakat Seksek'i duymazdan gelmek zordu. Zihnimdeki varlığı zayıflığıma olan itirazını haykırıyordu. Fakat Heidi karşı konulmazdı. Başımı kaldırdım. Gülümsüyordu. Efsuncu'nun tılsımı perdahlı altından bir kalkan gibi Stella'nın yüzünde tüm çıplaklığıyla parlıyordu.

"Kurban edilmene gerek yok," dedi. "Seninle ortak olabiliriz.

* Karamsarlık, yalnızlık, depresyon gibi kavramlar üstüne kurulu kültürel bir akım. –*çn*

Sen ve ben yine eski günlerdeki gibi içki içeriz, dövüşürüz, sevişiriz. Eski günleri hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedim ona.

"Öyleyse benimle gel." Elini uzattı. "Tek yapman gereken elimi tutmak, benimle gelmek ve *düşlemek*–"

Bir düşteymiş gibi elimi uzattım. Parmaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Göz kamaştıracak kadar parlak yüzü benimkinden olsa olsa otuz santim mesafedeydi. Yanan bir fırının karşısındaymışım gibi ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

"Ah, tatlım," dedi Heidi sevgiyle. "Öyle çok eğleneceğiz ki–"

Aniden bir sarsıntı hissettim – sanki biri beni sertçe bir kenara itmişti. Seksek kontrolü benden zorla alıp tekrar sürücü koltuğuna oturmuştu. Kendimi yalpalayarak ayağa kalkarken buldum. Gözlerimdeki tılsımlar kalktı. Arzu'nun ışıltılı yüzü kayboldu ve yerini kadını şeytaniyle Gullveig Heid aldı. O ki beni sırf kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için ezyetten kurtarmıştı. O ki karımın öldürülmesini emretmişti – bunu daha önce pek umursamamıştım ama Sigyn kimseye zararı dokunmamış masum birisiydi ve eğer bir vicdanım olsaydı (neyse ki yok) yol açtığım bütün ölümler arasında onun ölümü bana biraz fazla ağır gelirdi. Korkmamışım gibi davranmayacağım. Fakat ne garipti ki Seksek'in işi işine uğramıyordu. Acaba neyle karşı karşıya olduğumuzu hissetmişti miydi? Ben zayıflığın o mu değildi?

"Loki?" dedi Heidi.

"Canın cehenneme," dedi Seksek. "Loki şu an müsait değil."

Heidi bir kaşını kaldırdı. "Ah. Benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun, alaklı? Loki doğrusunu bilirsin. Sahip ol. Kontrolsüz hiçbir şey yok."

"Loki senden korkuyor," dedi Seksek. (Eh, ne yapayım? Korkuyordum işte.)

Heidi gülümsedi. "Ben onun hakkında konuşmayalım," dedi. "Senin hakkında konuşalım. Onun gitmesini istiyorsun. Öyle değil mi?"

"Belki," dedi Seksek.

"Öyleyse ondan vazgeç." Yumuşacık ses sadece Gullveig-Heid'ın olabileceği kadar baştan çıkarıcıydı. "Bırak onu Tepe'ye geri götüreyim. Orada yapması gereken bir şey var."

"Ya sonra?"

"Kız arkadaşına geri dön. Bütün bu yaşananları unut gitsin."

Büyü işe yarıyordu. Yaradığını biliyordum. Merhamet dilenmeye çalıştım. Fakat donmuş, çaresiz, dilsizdim; yanan bir buz kapsülünün içine hapsolmuştum.

Seksek iç geçirdi. Direncinin kırıldığını hissettim. Tahmin etmeliydim, dedim kendi kendime. Sonuçta o altı üstü bir insandı.

"Stella bunları seyrediyor mu?" diye sordu. "Yani hâlâ içeride bir yerde, değil mi?"

"Elbette seyrediyor," dedi Gullveig-Heid.

"Öyleyse söylemek istediğim bir şey var."

Heidi öne eğildi. Seksek de.

Lütfen, yapma. Ne istersen yaparım, diye fısıldadım gizlendiğim yerden.

Sözünü tutmazsan bozuşuruz, ona göre, dedi Seksek.

Bunun ardından nasıl yaptığını sormayın ama ev sahibim – biçare, insan, ergen ev sahibim– her nasılsa ateş rünü *Kaen*'i celbetti, onu yanan bir *poi* gibi savurdu ve havada rünışıktan bir yay çizerek Heidi'nin suratına çarptı.

Heidi çığlık attı. Saçları alev almıştı. Gökyüzü rünışık huzmeleriyle delindi.

"Kaltak! Bir daha dostlarıma bulaşma," dedi Seksek. Ardından döndüğümüz gibi tepeden aşağıya koşup Malbry sokaklarına daldık.

8

Heidi'nin gazabı Kale Tepesi'nin üzerini kaplayan psişik bir patlama gibiydi. Fakat bu sefer basınç veya acı yoktu. Olan tek şey uyarıydı – *Oyunbaz, işin bitti.* Derken Malbry'in arka sokaklarında tabana kuvvet koşarken Seksek'in sesi zihnimde bağırdı: *Heyooooo, başardım! Heyooooo!*

İmkânsızı başarmış, bir yolunu bulup Gullveig-Heid'ı atlatmıştık. Stella'nın yüksek topuklu ayakkabıları bize avantaj sağlamış olmalıydı. Hem benim ayaklarımda spor ayakkabı vardı ve–

Ne demek istiyorsun? Ona haddini bildirdim!

Seksek'in sahiden de öyle yaptığını kabul etmek zorundaydım. Bir türlü çözemediğim şey bunu nasıl becerdiğiydi. Övünmek gibi olmasın ama Seksek sadece bir insandı ve–

"Bir rün kullandın," dedim yüksek sesle. Buna rağmen durum netlik kazanmadı.

Heyooooo! Ona haddini bildirdim!

"Bir rün kullandın. *Benim* rünümü kullandın. *Benim* rünüm; *Kaen* ründamgası; Odin'in vakti zamanında sırtıma koyduğu. *Sen*, yani bir insan *benim* rünümü kullandın ve–"

Gevşe. Onu zihninde buldum. İşe yarayabileceğini düşündüm. Yaradı da. Stella'ya haddini bildirdim. Heyooooo! Heyooooo!

"Senin kafan kıyak," dedim.

Evet, dedi Seksek. *Kafam Hayat'la kıyak.*

"Eh, fırsatın varken keyfini çıkar. Çünkü Heidi artık ikimize de diş biliyor ve güven bana, onun eziyet hakkında bilmedikle-

rini bilmeye değmez. Hatta–" Soluklanmak için durdum. Ayrıca kafamı kurcalayan bir şey vardı – Seksek'in söylediği ama o ânın telaşında ve tılsım kullanmanın heyecanında idrak edemediğim bir şey.

"Eee, dur bir dakika," dedim. "*Bir daha dostlarıma bulaşma* derken ne kastettin?"

Ha, o mu? Bir şey kastetmedim, cevabını verdi Seksek.

"Hayır, ettin," dedim ona. "Bekle, yoksa –bir ihtimal– *benim de* dostun olduğumu mu ima ettin?"

Hayır, Tabii ki etmedim.

"Ama ettin," dedim. "Zihnini okuyabiliyorum."

Bak ondan şüpheliyim, dedi Seksek. *Düşüncelerimi kendi el yazımla yazarım.*

Tartışmayı daha da ileri götürebilirdim. Fakat bir şeylerin –bir güç dengesinin, bir sarkacın sallanışının– değiştiğini sezmekteydim ve mekanizmanın kimin yararına çalıştığından emin değildim. En azından hayatımı kurtardığı –daha doğrusu beni ölümden çok daha beter bir şeyden koruduğu– gerçeğine değinmem gerektiğini düşündüm ama uygun sözcükleri bulmakta zorlandım. Yağcılık ustası ve aldatmacaların tatlı dilli efendisi Bendeniz ansızın edecek laf kıtlığı çekmeye başlamıştım.

Derin bir nefes aldım. "Şey, Seksek," diye söze girdim.

Boş ver, dedi kız. *Bir şey değil.*

Ah. "Ah."

Zihnini okuyabiliyorum. Unut gitsin. Sonuçta karmaşık bir tarafı falan yok.

Yolun geri kalanını konuşmadan yürüdük.

9

Evan'ın evine vardığımızda vakit geç olmuştu. Heidi'nin efsununda geriye pek bir şey kalmamıştı; artık başım sadece birazcık dönüyordu ve pervasızca bir huzur hissediyordum. Asansörle Evan'ın apartman dairesine çıktım, kapıyı çaldım ve bekledim.

Evan kapıyı açtığında ayaktaydı ama zar zor. Bitkin ve acılar içinde görünüyordu. Tekerlekli sandalye pencerenin yanında duruyordu. Köpek Minnoş odanın köşesinde bir şeyler yiyordu. Onun haricinde yalnızdık. Annesi işe gitmiş olmalıydı. Bana bir müddet kötü kötü baktı, sonra içeri girmemi işaret etti.

"Seni aptal," dedi.

"Kim, *ben mi?*"

"Kokusunu alabiliyorum," dedi Odin. "Üstündeki tılsım kokusunu alabiliyorum. Sana ne vadetti? Güç? Altın? Sorumluluklardan kurtulma?"

Onu sert bakışlarla süzdüm. "Yani biliyor muydun? Onun Freyja olmadığını biliyor muydun? Heidi olduğunu başından beri bilmene rağmen bana söylemeyi hiç düşünmedin mi?"

"Sana o yüzden uzak durmanı söyledim. Durmayacağını tahmin etmeliydim."

"Heidi'yi Freyja diye tanıtarak mı?"

Kaşlarını çattı. "Açıkçası ilk başta onu Freyja sandım. Beni öyle olduğuna inandırdı. Taşıdığı ründamga da cabasıydı. Galiba görmek istediğimi gördüm."

Evan'ın görmek istediğini, dedi Seksek bir nebze burukluk la.

Stella'ya hep deli divane olmuştur. Stella da onu devamlı umutlandırarak belki günün birinde–

Gülmeden edemedim. General'in Freyja'ya olan düşkünlüğü vakti zamanında ona pahalıya patlamıştı. Aynı şey şimdi gözlerini tekrar kör etmiş, Heidi'nin bize karşı kurduğu planları gizli saklı ifa etmesine fırsat vermişti.

Odin beni keskin bir bakışla süzdü. "Neler olduğunu anlatmaya ne dersin?"

"Yani kan kaybından ölmeme ramak kalması dışında mı?"

"Evet, onun dışında," dedi Odin.

"Şanslıydım. Kaçıp kurtuldum," dedim kahramanca bir itidalle. "Hem de yardımın olmadan. Bir uyarıda bulunmak veya bana güvenmek hiç aklından geçmedi mi?"

Ne ilginçtir ki tanıdık bir tarzda omuz silkti. O genç çehrenin arkasında Yaşlı Adam'ın suratını görmek garipti. Hele sesini başka birinin boğazından duymak daha da garipti.

"Uyarıda bulundum da," dedi vahametle. "Bak ne kadar kulak asmışsın. Güvene gelince; sana tekrar güvenmem için beş yüz yıldan ve bir vücut değişiminden fazlası gerekecek. Orman Yangını yakar; bu onun doğasıdır. Öyle değil mi, Yüzbaşı?"

"Her iki taraf da kabahatliydi," dedim. "Hem zaten bana ihtiyacın varsa denemek zorundasın. Neyin peşinde olduğunu öğrenmeden bir daha Gullveig-Heid'ın yanına yaklaşacak değilim."

"Peki *sen bana* güveniyor musun?" diye sordu Yaşlı Adam.

"Hiç bile," dedim ona.

Güldü. "Seni özlemişim," dedi. "Böyle söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama yanımda yer alman güzel." Tekerlekli sandalyeye oturdu ve beni eliyle yanına çağırdı. "Geç otur," dedi. "Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyeceğim."

"Neden şimdi söylüyorsun ki?" diye sordum. Bilgi güçtür. Yaşlı Adam'ın art niyet gütmeksizin onu elden çıkaracak tipte biri olmadığının farkındaydım.

"Çünkü bunu sana işin başında, yani seni yanıma ilk aldığımda söyleseydim kan dökülmesini bir dereceye kadar önleyebilirdik."

Kaşlarımı kaldırdım. General bir hata yaptığını pek sık itiraf etmezdi. Çok ihtiyaç duyduğu bir şey olmalıydı. Kanlı ellerime baktım. Yaraların tekrar kapanmasıyla kan kurumuş olmuştu ama kendimi hâlâ gergin hissediyordum. Odin'in Kale Tepesi'ndeki hadiselerden ne kadar haberdar olduğunu bilmiyordum ama şaşırtma unsurunu kaybetme korkusuyla ona sormaktan çekiniyordum. Öte yandan sorularla dolup taşıyordum. Heidi kanımı neden istemişti? Tepe'nin altında kurban edilmemi gerektiren ne –veya kim– vardı?

Dolaysız bir cevap alma ihtimalim düşüktü. Kanımı akıtmak isteyen kişilerin listesi hep uzun olmuştu ve Ragnarök'ün yol açtığı kıyıma rağmen o liste hâlâ uzundu. Yine de öne çıkan bir isim vardı. Kendiminki kadar tanıdık ve bir o kadar üçkâğıtçı bir isim.

"Bunun Kâhin'le bir ilgisi olabilir mi?"

Odin'in suskunluğu öyle olabileceğini imâ etti.

"Yerini biliyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Ama o tepeyle bağlantılı. Haksız mıyım?"

Odin gülümsedi. "Yaklaştın. Bir süredir gözümü o tepenin üstünde tutuyordum."

"Neden?"

"Çünkü orada bir şey saklı. Çok önemli olabilecek bir şey."

"Yine kutudaki kedi diye başlama."

Güldü. "Kuru bir benzetme. Tepe'nin altındaki şeyse gerçek. Lakin tıpkı kedi gibi o da aynı anda birkaç çelişkili şey birden olabilir. Asıl sorun onu nasıl elde edeceğimiz."

Tepe'nin çimlerindeki rünleri ve kanımın susamış toprağı nasıl aydınlattığını düşündüm. Sonra aklım Mimir'in Başı'na ve General'in Vanir rünleri uğruna dostunu nasıl feda ettiğine gitti.

"Neden?" diye sordum. "Oranın altında ne var?"

"Sabret, Yüzbaşı." Odin gülümsedi. "Dur sana bir hikâye anlatayım. Daha önce duymadığın ve bir iki şeye açıklık getirebilecek bir hikâye."

Yaşlı Adam hikâyesini anlatırken sırtımdan (*Seksek'in* sırtından) aşağı yavaş ve sinsi bir soğukluk yayıldığını hissettim. Biraz kararsızlığın ardından kapıldığım huzursuzluğu (yine o insan duyumlarından biri) nihayet tanımlayabildim.

Korku? Hayır, daha soğuk bir şey.

Weltschmerz? Bu kelimenin anlamına bakmam gerekti ama o da uygun gelmedi. Ne olduğunu ancak Odin sustuktan sonra fark ettim. Korku hatta kaygı değil–

Aradığım kelime yılgıydı.

Arzu

Her şeyden çok yüreğinin
arzuladığından sakın.

Lokabrenna, 2:24

1

"Ata Çağ'ın başlangıcında," dedi Odin, "iki muhalif kabile vardı. Bunlardan ilki Odin, Vili ve Ve'nin önderliğindeki Bör oğulları Aesirdi. İkincisiyse Ateş'in –veya bizim deyimimizle Ata Alfabe'nin– bekçileri Vanirdi. Dokuz Dünya'nın dokusunu teşkil eden rünler Vanirin kontrolündeydi. Fakat Vanir bildiklerini kendilerine saklar ve güçlerini paylaşmaz."

"*Quelle surprise*,"* diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Bir gün Bör'un en küçük oğlu rünleri gizlice ele geçirmek için yola çıktı. Gençti ve saftı; Vanir onun geldiğini gördüler. Onu esir alıp zindanlarından birine attılar. Ardından Vili ile Ve'ye haber yollayıp altınla fidye ödenmesini talep ettiler."

Gözlerim iyice açılmaya başlıyordu. Aesir arasında efsanevi Vili ile Ve birer isimden fazlası değildi. Başlarına ne geldiğini kimseler bilmezdi. Yaşayan hiç kimse onları hatırlamazdı. Ah, elbette ki şüphelerim olmuştu. Ama hepsi buydu – şüpheler.

"Altın, ha?"

Odin kafa salladı. "Vanir altından hep hoşlanmışlardı. Tabii Odin'in kardeşleri de. Hatta o denli hoşlanırlardı ki Vanirin talep ettikleri fidyeyi ödemeye yanaşmadılar."

"Konunun nereye varacağını görmeye başlıyorum," dedim.

Odin beni duymazdan gelip hikâyesini sürdürdü. "Odin yapayalnız ve korku içinde kardeşlerinin çağrıya cevap vermelerini bekledi. Fakat Vili ile Ve nedense onu kurtarmakta acele etmi-

* (Fr.) "Ne büyük sürpriz." –*çn*

yorlardı. Sonunda Odin terk edildiğini anladı. İçine bir soğukluk çöktü – korkudan değil öfkeden. Genç olabilirdi ama aptal değildi ve kaçmanın bir yolunu aramaya başladı. Zindanlarda kendi hırslarının kurbanı olmuş bir tutsak daha vardı. O tutsağın adı Mimir'di."

"Bilge Mimir mi?"

"Ta kendisi." Odin'in ağzı biraz çarpıldı. "Mimir yanında yer alabilme karşılığında ona yardım etme sözü verdi. Odin kabul etti ve birlikte oradan kaçıp Aesir kalesine döndüler. Mimir o günden sonra Odin'in en yakın danışmanı haline geldi. Vili ile Ve ise kısa zaman içinde ölümcül bir hastalığa yakalandılar. İkisi de karıları, çocukları ve bütün yandaşlarıyla beraber can verdi."

Sırıttım. "Bak bu Odin'e kanım ısındı," dedim. "Acaba başına ne gelmiş olabilir?"

Yaşlı Adam en mülayim tebessümünü etti. "Odin yanında Mimir'le Ata Çağ'ın mimarı oldu. Diğer Aesir zamanla Mimir'i onun amcası bellediler. Ve yıllar sonra Gullveig-Heid çıkageldiğinde ve Aesire meydan okuyup ültimatomunu verdiğinde hiç kimse Bilge Mimir'den şüphe duymadı. Görüyorsun ya, Mimir gelen ziyaretçiyi tanıdığını söylemekten kaçınmıştı. Aslına bakılırsa onu çok iyi tanıyordu. Gullveig-Heid onun kızıydı."

"*Kızı* mı?"

Odin kafa salladı. "Mimir aslen Vanir kabilesinden değildi. O, Kaya Ahalisi'ne mensuptu; büyük bir hikmete ve ilme sahip bir adamdı. Fakat rünlere hükmetme hırsı onu tehlikeli bir yola sokmuştu. Sırlarını ondan öğrenme umuduyla Vanirden biriyle evlenmişti ama arzusunu gerçekleştiremeden önce karısının halkından biri onu enselemişti. Fakat artık bir kızı vardı ve o kız tam da hayallerindeki gibiydi: güçlü, acımasız, akıllı ve babası kadar hırslı."

"Gullveig-Heid'ın Mimir'den haberi var mıydı?"

Odin omuz silkti. "Asla kesinkes öğrenemedim," dedi. "Fakat o gittikten sonra Odin, Mimir'in sadakatinden şüphe duymaya başladı. Mimir kimi zaman hiçbir açıklamada bulunmaksızın

günlerce ortadan kaybolur, geri geldiğinde de Odin'in sorularına sadece kaçamak cevaplar verirdi. Kaya Ahalisi ve Buz Halkı arasında şaibeli bazı irtibatları vardı. Ve Vanirle kurulacak bir ittifaktan, rehine takasından, rünleri ele geçirme fırsatımızdan giderek daha sık söz eder oldu. Böylece en sonunda onu ebediyen yanımda tutmamı ve aynı zamanda hırsını temelli dizginlememi sağlayacak bir plan kurdum." Omuz silkti. "Eh, o planın nasıl sonlandığını biliyorsun."

Biliyordum. Mimir'in kesik kafasının rünışıktan bir beşikte canlı tutulmasıyla sonlanmıştı. Odin'in hırsının kölesi, bir kurban, bir kâhin olup çıkmıştı.

"O olayı daha en başta mı planlamıştın?" diye sordum.

İç geçirdi. "Hadi ama, bu kadar şaşırma. Mimir hergelenin tekiydi. İşime geldiğinde onu kullandım ama zannetme ki o da aynını bana yapmadı. Onu vaktinde yakalamasaydım belki Ranarök'ü onun kellesi değil *benimki* önceden haber verirdi."

O konuya hiç girmedim. Düşüncesi bile başımı ağrıtıyordu. Herkesin Babası Mimir?

"İstediği oydu," dedi Odin. "Mimir hep hırslı olageldi. Ayrıca elçim olarak kamplarına döndüğünde Vanirin şüphelenmeyeceklerinden veya kendisini tanımayacaklarından emindi. Doğrusunu söylemek gerekirse haklıydı da. Kamplarından genç bir adam olarak ayrılmış, yaşlı biri olarak geri gelmişti. Fakat kuzgunlarımın ilettiği birkaç laf onları yeniden teyakkuza geçirmeye yetti. Yadigâr niyetine bana kellesini yolladılar – tabii o zamana kadar rünleri çoktan elde etmiştik. Böylece Aesir-Vanir ittifakı doğru."

Duyduklarıma kafa yordum. Birkaç husus açıklık kazanmıştı. Zaten Odin'in sinsi olduğunu hep bilmiştim. Filhakika *ne kadar* sinsi olduğunu bilseydim birbirimize hiç düşman kesilmeyebilirdik. Fakat tüm bunlar kulağa ne denli ilginç gelirse gelsin Gullveig-Heid'ın bilhassa benden ne istediğine netlik kazandırmıyordu. Odin'den intikam alma arzusunu anlıyordum. Mimir pek de matah bir ebeveyn sayılmasa bile yaşananlar Heidi'nin

hiddetini, Vanirin geri kalanından kopmasını bir dereceye kadar izah ediyordu. İzah etmediği şeyse Bendeniz'i neden istediğiydi.

"Çünkü o yeni rünler istiyor. Kâhin'in önceden haber verdiği rünleri. Onlar yeni bir Dünyanın anahtarı. Ve Gullveig-Heid'ın onları ele geçirmek için yapmayacağı yok."

Daha önceden bahsettiğim yılgı artık yavaş yavaş etkisini gösteriyordu. "İyi de neden ben? Bende rün falan yok ki," dedim. "*Odin'in vârislerine gelecek yeni rünler*. Ben Odin'in vârisi miyim? Hayır. Birileri Heidi'ye Odin'in vârisi olacağım izlenimini mi verdi?"

"Hayır," dedi Odin nazikçe. "Fakat Ragnarök günü Mimir'in Başı'nı alan sendin. Onunla en son sen konuştun. Gullveig-Heid belki de kellenin yerini bildiğini düşünüyordur."

"Kahrolası şeyi Bifrost'tan aşağı attım. Herhangi bir yere düşmüş olabilir."

Eh, aslında *aynen* öyle olmadığının farkındaydım. Her ne kadar Odin'in sinsiliği bağlamında kulağa inandırıcı gelse de bu hikâyenin beni tekrar onun tarafına çekme amaçlı bir taktik olabileceğinden şüpheleniyordum. Belki de Mimir'in Başı'nın ve dolayısıyla Yeni Rünler'in yerini bilip bilmediğimi öğrenmeyi hedefliyordu. Elbette ki Kale Tepesi'ndeki sahneyi ve kanımın ayaklarım altındaki susamış toprakta rünbiçimler yarattığını ona anlatmamıştım. E ne yapayım – bunca zaman General gibilerine güvenerek hayatta kalmadım.

Odin kuşkulu göründü. "Yazık," dedi. "Ben sana inansam da Gullveig-Heid'ın inanacağını sanmıyorum." Dile getirmemesine rağmen, *Bu da senin için hiç iyi olmayacak*, demeye çalışıyordu. Zaten dile getirmesine gerek de yoktu: Gözü sessiz bir tehditle parlıyordu.

"Başın yerini bilmiyorum," dedim. "Zaten bilseydim bile onu başka bir Dünyada, senin ve benim ulaşma imkânımızın olmadığı bir Dünyada bıraktık."

Yine bir mermer gözüne konmuş bir ateşböceğini andıran o parıltı. "Aynı fikirde değilim," dedi Odin.

"Ne?"

"Bu Dünyadan ayrılıp geride bıraktığımıza dönmenin başka bir yolu olabilir."

İşte bu tümüyle gerçek olamayacak kadar çekici bir iddiaydı. "Nasıl?"

Odin gülümsedi. "Her Dünyada güç mekânları bulunur. Enerji hatlarının kesiştiği mekânlar. Daha başka çok sayıda Dünyada öyle güç hatlarının o veya bu şekilde toplandığı mekânların da var olması mümkündür."

Aklıma gökteki duman izi –hani bir ründamgaya benzeyen– geldi. "Dur tahmin edeyim. Tepe'yi mi kastediyorsun?"

"Kendi gözlerinle gördün; bizzat hissettin."

"Evet." Bir kez daha Seksek'in kollarındaki yara izlerinden, onun bir rünok atmasından ve kanımın tepe yamacında rünler oluşturmasından Odin'e bahsetmeyi düşündüm, sonra vazgeçtim. Benden ne istediğinden hâlâ emin değildim ve bildiği her şeyi bana söylemediğini tahmin edecek kadar Odin'i tanıyordum.

"Öyleyse bana Tepe'den uzak durmamı söylüyorsun. Çünkü sadece bir ahmak o tür bir gücün karşısına çıkmak gibi bir riske girer."

Odin başını iki yana salladı. "Hayır, Yüzbaşı. Söylediğim o değil."

"Ah." Bu cevaba şaşırmadım. Yaşlı Adam'a reçelli turtalar, soğuk bira, rahat bir yatak, doya doya alışveriş ve üstüne bir de Meg'le seks vaadi içeren rahat ama kısıtlı bir yaşantı ile kesişmeli kuvvet hatları tarafından parçalara ayrılma ihtimali arasında seçme şansı tanırsan her seferinde tehlikeyi seçerdi. Odin'in olayı buydu: Kumar oynamaya asla karşı koyamazdı. Hele kendi canıyla beraber benimkini de riske sokuyorsa daha bile iyiydi. Tabii biz canlarımıza ne kadar değer veriyorsak onların da kendilerininkine o kadar değer verdiklerini varsaydığım ev sahiplerimizin canları da cabasıydı.

Dur bir dakika. O neydi öyle?

Konuşan o zamana dek uzak düşüncelere dalan ve şimdi dikkatini yine bize yöneltenSeksek'ti. Güven verici bir yalan atacaktım ama daha şekillenemeden yalanı sezdi.

Yalan söyleme!

Ben-

Evet, söyleyecektin!

"Peki. İtiraf ediyorum, yalan söyleyecektim. Tasalanmamasını tembihleyecektim. Tasalanmamalısın da, çünkü o Tepeden mümkün olduğu kadar uzak duracağım. Çünkü ölmeye can atmıyorum. Kısacası o güç hatları gönüllerince keyif çatabilirler çünkü sahip olduklarımızı hiç kimse veya hiçbir şey için riske atacak değilim."

Odin bir kaşını kaldırdı. "Ev sahibinle mi konuşuyorsun?"

"Ev sahibim hakkı olarak paylaştığımız hayatları bir poker veya kumar fişi gibi kullanılmamasından yana. Bu arada ben de onunla aynı fikirdeyim."

Odin sabırsızlanır gibiydi. "Senin veya ev sahibinin seçme şansınız olduğunu sanma. Gullveig Heid artık yaklaşmaktadır ve o Tepe'nin altındaki şeyi bulmazsan-"

"Ondan korkmuyorum," dedi Seksek.

"Korkmalısın," dedi Odin vahametle. "Çünkü onun da peşinde olduğu şeyi kastlı. Konuğunun bedeninde geçirdiği her saniye bir risk. O Yeni Aileler'in ruhları için bir tehdit. Ve hiçbiriyle cesaretini ölçmeye niyetli yok."

Evet. Bu sözler zihnimde endişe verici bir hatırayı çekmişti. Aynı anda Seksek'in henüz dile getirmediğim düşüncelerini paylaşmamış olmama gerildiğini hissettim. Tepede Heid'den olabildiğince kurtulmuştuk ama ormanda başka biri, Heid'in tanıdığı biri daha vardı.

"Ha sikim," dedim.

Seksek ortak alanımızda bu tepkimi aktardı.

"Seksek, çok üzgünüm," dedi Odin ve sesinden rahat bir nefes çıktı. Gerçekten de kadar sinirliyse Freya da o kadar öfkelidir. Bu işe bulaşmamaları gerekiyordu ama söz verdiğimiz için bize

zarar gelmeyecek. Sana zararı dokunabilecek bir fikri asla kabul etmeyeceğimi biliyorsun. Bunu şimdilik anlamayabilirsin ama–"

Derken yüz ifadesi değişti ve yine General haline geldi. "Bu kadar yeter," diye kestirip attı. "Gelin bu meseleyi bir bilenine bırakalım. Kale Tepesi bir geçiş mekânı; Dünyalar arasındaki bir kavşak. Orada güç olduğunu biliyoruz – hem de belki bizi Dünyamıza geri götürebilecek bir güç. Gullveig-Heid oranın sırrını açığa çıkarmadan önce senin ve benim o güçten yararlanmamız şart. İşte bu yüzden kaybedecek zamanımız yok. Hemen–"

Tam o anda telefon tiz, ısrarcı bir zırlamayla çalmaya başladı.

Odin telefonu açtı. "Evet? Alo?"

Kısa bir süre kulak kesildi. Sonra avizeyi yerine bıraktı ve çarpık bir tebessümle bana doğru döndü. "Arayan Gullveig-Heid'di," dedi. "Meg'in sana selamı varmış."

2

Benim kendimi mahcup hissettiğim, Odin'in tekerlekli sandalyesinde oturduğu ve Seksek'in ortak alanımızda fırına atılmış bir kedi gibi tepindiği uzun, tedirgin bir sessizlik yaşandı. *Meg!* diye bağırdı ev sahibim, *Meg'i rehin almış!* Sanki aynı şey benim aklıma gelmemişti; sanki o kadarı apaçık belli değildi; sanki karnım daha şimdiden ıslak bir bez gibi tortop olmamıştı.

"Tam olarak ne dedi?" diye sordum sözcükleri şekillendirebildiğimde.

"Dostunu yanında tutuyormuş," dedi Odin. "Meg'e zarar vermemiş ve kendisiyle bir saat içinde Kale Tepesi'nde buluşursan bundan sonra da vermeyecekmiş."

Kısa bir süre boyunca Seksek'in tepinmelerine iştirak ettim. "*Ben* mi onunla buluşacakmışım? Benden ne istiyor ki?" *Elbette kanım hariç*, diye aklımdan geçirdim.

"Herhalde bunun Mimir'in Başı'nı en son senin görmenle bir ilgisi vardır."

"Ne olmuş yani?" Volta atmaya başladım. Minnoş ümitle başını kaldırdı.

"Belki kellenin nasıl bulunacağını bildiğini düşünüyordur."

"Eh, yanılıyor," dedim ona. "Senin o noktada şöyle demen gerekirdi: *Kim, Loki mi? Saçmalama. Hem zaten onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ülkeyi terk etmiş olabilir. Hatta onu sıcak bir yere uçmak için havaalanına giderken gördüğümden emin sayılırım.*"

Odin omuz silkti. "Kabahat sende," dedi. "Pist dışına çıkan sendin. Emirlerime itaat etmedin. Eğlenmekle, randevulara çıkmakla, reçelli turta tıkınmakla meşguldün."

"Affedersin," dedim. "Eğer bu öğrenme eğrisini tarif etmem istenirse seçeceğim ilk sözcük *eğlenmek* olmaz. Evet, ufak tefek eğlenceler vardı ama hisler, sınavlar, ebeveynler, öğretmenler, tafracı kızlar, bir nine ve yoğurt denen bir şey de vardı."

Odin bana yatıştırıcı bir bakış attı. "Ayrıca," dedi, "kendimizi Gullveig-Heid'a karşı korumamızda kullanmayı planladığım silah paranoyakça maskaralıkların yüzünden devre dışı kaldı."

"Kimin maskaralıkları dedin, *benim* mi?" Darılmamak elimde değildi.

"Eh, Gök Gürleten muhtemelen bu noktada pofuduk beyaz bir köpekten başka bir Surette işimize yarayabilirdi."

Minnoş köşedeki yerinden havladı. Havlaması bile kulağa zararsız geliyordu. Başımı –Seksek'in başını– ellerimin arasına aldım. "Kabahat bende değil!" diye ağlaştım. "Bunlardan hiçbirinin olmasını istemedim!"

"Mimir'in Başı'nı köprüden aşağı attın. Meg'i işe karıştırdın. Bize Thor'u kaybettirdin. Gullveig-Heid'la ortak oldun. Kabahat sende değilse kimde?"

Cevap bulmak için kafa patlattım. Nedense bir tane bile bulamadım. Seksek ortak alanımızın içinde hâlâ tepiniyor ve, *Meg, Meg'i rehin almış!* diye tekrarlıyordu.

"Kapa çeneni. Düşünmeye çalışıyorum. Sen bir çuval dolusu sincap gibi duvarlara tırmanmadan da burada mahsur kalmak zaten yeterince kötü. Ne yalan söyleyeyim, burası alışkın olduğum türde bir zihin sarayı sayılmaz," dedim.

Seksek'in sözlerimin ciddiyetini anladığını sanmam. Ufak tefek hayvanlara duyduğu sevgiden dolayı onları bir iltifat kabul etmiş bile olabilir. Oysaki beni tanıyan herkes yılanlar ve belki utlar hariç en çok sincaplardan nefret ettiğimi bilir. Her neyse, azarımı duymazdan geldi ama neyse ki tepinmeyi kesti.

"Şimdi bir plan kurma zamanı," dedim. "Tercihen Meg'i kur-

tarırken Gullveig-Heid'dan mümkün mertebe uzak durmamızı sağlayacak bir plan."

Stella ne derse yapmalısın, diye konuştu Seksek. *Ona istediğini vermelisin.*

"Peki ya kanımı isterse? Hatta seninkini de?"

Odin omuz silkti. "Bir şeyler akıl edeceğinden eminim. Sonuçta ölmemizi isteseydi bizi çoktan öldürürdü."

"Doğru söylüyorsun," diye karamsarca karşılık verdim. "Muhtemelen bize ölümden beterini yapacak."

Odin yine o çarpık tebessümünü etti. "Öğrenmenin tek bir yolu var," dedi.

"Yani bir plan mı yaptın?"

"Gullveig-Heid eline geçiremeden önce Mimir'in Başı'nı sen elde etmelisin," dedi.

"Hepsi bu kadar mı?" dedim. "Oh ne güzel. Ben de *gerçekten* zor bir şey isteyeceksin sanmıştım."

"Alay eder gibisin," dedi Odin.

"Sahi mi? Neden acaba?"

Seksek'in sabırsızlandığını hissedebiliyordum. *Evan'ın söylediğini yapmanın bir yolu var mı?*

"Var tabii," dedim ona. "Fakat o yol Dünyalar arasında geçiş yapmamı gerektiriyor ve ne yazık ki öyle bir seçeneğe sahip değilim. Bifrost çöktü. Ayrıca güçlerimin azıcık tükendiğini söyleyebilirim."

Fakat General aksi görüşteydi. Tek canlı gözünde bir parıltıyla bana dönüşünden anlayabiliyordum. Yumruk yemeyi beklercesine karın bölgemde bir gerginlik duydum.

"Elbette haklısın," dedi bana. "Lakin Dünyalar arasında geçiş yapmanın başka yöntemleri de olabilir. Yavrun Sleipnir o kabiliyete sahip."

Seksek'in hatırı için Çehreler Kitabı'na yeni bir kayıt oluşturdum. *Sleipnir: Pandaeomonium hariç her Dünyada ayağı olan sekiz bacaklı at. Loki ile Svadilfari'nin anormal yavrusu. Evet, ben bir anneyim. E ne yapayını? Hobileri: ot, yulaf, küp şeker, Dünya-*

lar arasında seyahat. Hoşlanmadıkları: Her zamanki şeyler. Bilirsin işte: devler, iblisler, yılanlar, ölüler. Ve de sincaplar. Kahrolası sincaplar.

Odin'e baktım. "Sleipnir'e ne olmuş yani?" dedim. "O Ragnarök'te öldü."

Odin başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Hani enerjilerden bahsetmiştim ya? Güç hatlarının toplandığı mekânlardan?"

Kafa salladım. Tek gözü hâlâ parlıyordu.

"Tepe de işte öyle bir mekân. *Bizim* Dünyamıza çok yakın bir yer. Hatta belki *aynı* yerdir. Rüya'nın bir koluna inşa edilmiştir ve tanrılar kadar güçlü bir şey tarafından oraya bağlanmıştır."

"Lütfen tılsım kullanmaksızın çoktan ölmüş olabilecek sekiz bacaklı bir ata binerek Dünyalar arasından geçiş yapmamızı teklif ettiğini söyleme," dedim.

"Söyleyebilirim," dedi General. "Ama öyle yapmak beni yalancı durumuna düşürür."

"Sen zaten yalancısın," dedim ona. "Neredeyse benim kadar becerikli bir yalancısın ve bunu bir iltifat olarak söylüyorum."

Yeniden gülümsedi. Tebessümünün sıcak hiçbir tarafı yoktu; kırılgan bir buz tabakasına vuran güneş gibi parlaktı, o kadar.

"Bildiğin gibi," dedi, "Sleipnir her ayağı bir Dünyadayken tek bir yerde olabileceği kadar Ragnarök'teydi. Ona öldüğüm takdirde uygulaması için emirler verdim. Ona dönüşümü beklemesini söyledim. Ve Öbür Dünya'da zaman geçirirken Rüya genelini tarayarak ondan bir belirti –veyahut geçişinin bıraktığı bir iz– aradım."

"Ve onun burada olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordum

"Daha en başında Kale Tepesi'ni görür görmez varlığını sezdim. Tıpkı senin de dün gökteki o alameti gördüğünde sezdiğin gibi. Bazı mekânlar çekicidir. Dünyalar'ın birleştiği yerler bir bal peteğindeki hücreler gibidir. Kale Tepesi de o yerlerden biri; birden fazla Dünyada var olan ve enerji hatlarıyla diğerlerine bağlanan bir yer. Ve evet, o hattı takip ederek Dünyamıza geri dönebileceğimi kanaatindeyim."

"Öyleyse *sen* neden takip etmedin?" diye sordum.

Omuz silkti. "İnan bana, tılsımım olsaydı o dediğini uzun zaman önce yapardım. Ama çalışır bir ründamga olmadan–"

"Eh, ondan bende de yok!" diye çattım.

"Bak bu doğru değil," dedi. "Seksek, rica etsem bana kolunu gösterir misin."

"Göstermemesini yeğlerim," dedim Odin'e.

Seksek kaşlarını çattı ve yenini sıyırarak üzerlerine bulaşmış taze kandan dolayı neredeyse görülmeyen gümüşi yara izi merdivenini açığa çıkardı. Hayır, kolundaki bir ründamga değildi ama yine de *Kaen* şeklini yamuk ve kopuk bir halde bile olsa görebiliyordum. Ayrıca bana mı öyle geliyordu yoksa derinin altında kendini göstermeye çalışan bir şey varmış gibi yara izleri hafiften *ışık* mı saçıyordu?

Odin gülümsedi. "Vay vay vay, bak sen. Tepe'nin altındaki enerjilerin kuvveti daha şimdiden üstünde etki göstermeye başlamış."

Başımı iki yana salladım.

Odin yeniden gülümsedi. "Boşa harcayacak vakit yok. İşte aradığın ipucu. Unutma, dostun Gullveig-Heid'ın elinde."

Seksek sabırsızlanıyordu. Sandalyesindeki Odin'e doğru döndü. "Şahsen ben," dedi yüksek sesle, "gidip şu Mimir'in Başı'nı bulmamızı ve onunla Meg'in fidyesini ödememizi öneririm. Sonra da *tüm* dostlarını da yanına alacak ve hayatımdan temelli çıkıp gideceksin. Kabul mü?"

Teklifi hiç de kabul etmediğimi bildirmeye çalıştım. Fakat Odin beni görmüyor gibiydi. Öne eğilen Evan bir kez daha Seksek'e hitap etti. "Bana güveniyor musun?" dedi. "Sana söz veriyorum, seni bu işe karıştırmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Asla Loki'ye dönüşmemen gerekiyordu. Fakat madem şimdi buradasın–"

Şey, hayır.

Evan'ın yüzü tekrardan dahili çekişmesini yansıttı. "Odin'in dediklerini yapmak zorundaydım," dedi alçak ve samimi bir ses-

le. "Stella yüzünden. Bunu biliyorsun, değil mi? Ve evet, seni yüzüstü bıraktığımın farkındayım–"

STELLA adlı kapının ardında zar zor kontrol altında tutulabilen hislerden kaynaklamıyormuş gibi zihinsel bir kabarma hissettim. Fakat Seksek'in sesi sakindi.

"Şimdi bunları boş ver. Ben iyiyim. Loki'ye gelince–" Bir an duraksadı. Azmini sezdim. Yine Odin'e hitap etti. "Loki size yardım etmeyecekse ben ederim. Artık onu tanıyorum. Düşüncelerini okuyabiliyorum. Benimle işbirliği yapmasına ihtiyacım yok."

Odin gülümsedi. Lanet olasıca tebessümü beni Kaos'tan dışarı çağırdığında, Dokuz Dünya'yı vadettiğinde, sonra da Asgard'da Dünyaların Sonu'na kadar canıma okumaya giriştiğinde takındığının aynısıydı.

"Görünüşe bakılırsa bir planımız var," dedi.

Hayır, lütfen. Anlamıyorsun–

Fakat Odin sandalyesini dairenin kapısına doğru götürmeye başlamıştı bile. "Olay çok basit," dedi. "Tek yapman gereken bana güvenmek."

3

Güvenin bana. Eğer Odin bana bunu her söylediğinde bir reçelli turta yeseydim şimdi Jormungundr'ın boyutlarında olurdum. Ve ona –veyahut Stella'ya duyduğu hisler Yaşlı Adam'ın sabık Arzu Tanrıçası'na duydukları kadar karmaşık görünen ev sahibine– güvenmek gibi bir niyetim yoktu. Anlıyorum; hisler aldatıcı şeylerdir – tabii onlara kapılan kişiler de. Tepe'nin altında her neyse nihayet açığa çıktığında Odin'in Gullveig-Heid'a yaklaşmamasını sağlamayı aklımın bir köşesine yazdım. Odin'in ev sahibi fiziksel halinden daha başka açılardan da bir külfetti: Stella'ya beslediği duygular onu aciz duruma düşüyor, bu durum General'i de bir o kadar etkiliyordu.

Fakat Odin iyi görünmüyordu. O –daha doğrusu Evan– her zamankinden daha solgundu. Metal sandalyenin tekerleğindeki eli ihtiyar birininki gibi titriyordu. Kronik ağrıya katlanmaktan doğan dermansızlıkla bitkin görünüyordu. O duyuma yabancı değilimdir. Gözdelerimden biri sayılmaz.

Seksek'in Meg'e yönelik endişesinin yine bir anda dostuna yöneldiğini hissettim. "İyi misin?" diye sordu.

İyi de laf mı. Öbür Dünya'nın bu tarafındaki en insafsız ve sağı solu belirsiz iblis Gullveig-Heid tarafından avlanmanın haricinde–

"Evan'la konuşuyorum, salak."

Evan gülümsedi. "İyiyim, Seksek."

"Hayır, değilsin! Olmadığını görebiliyorum! Odin seni çok

zorluyor. Son birkaç günkü haline bakılırsa okula bile gitmemen gerekirdi. Şimdi de bütün bu–"

"Gevşe. Tek ihtiyacım biraz temiz hava ve belki bir iki tane Tramadol–"

"Gerçekten orada olduğunu nereden bileceğim?"

Seksek'in düşüncelerinden bir kesit yakaladım. Sanki o kapılardan birinin arkasından sızan bir duman izi görüyordum. Pek de iç açıcı denemeyecek kesitte o ve Evan devlerin elindeki birer kuklaydılar.

Hey! diye itiraz ettim.

Canın cehenneme, dedi Seksek. *Generalinin bir şeyi anlaması lazım. Evan başkalarına benzemez. Bazen aşırıya kaçar. Her yorulduğunda sana söylemez. Dinlenmesi gerek. Generalin onu bozarsa başka bir konak bulabileceğini düşünüyor gibi.*

Doğrusunu söylemek gerekirse Odin'in ev sahibinin durumuna pek kafa yormamıştım. Fakat şimdi Çehreler Kitabı açılarak bana Evan'ın iyi günleri, kötü günleri, nefes almanın bile neredeyse imkânsız bir yük olduğu günleri, daha da kötüsü iyi göründüğü, yürüyebildiği hatta koşabildiği için kimsenin hasta olduğuna inanmadığı günleri hakkında bana ihtiyaç duyduğumdan çok daha fazla ayrıntı sundu.

Fakat iyi göründüğünde bile oradaydı, dedi Seksek. *İçinde saklanan şeyden bahsediyorum. Eline geçirebildiğini çalmak, bulabildiği her sevinci alıp götürmek için bekliyordu. Tıpkı içine yerleşip şimdi enerjisinden beslenen şey gibi.*

Yeniden Evan'a doğru döndü. "Bu halde gidemezsin. Seni öldürür," dedi.

Evan kızın endişesini boşlarcasına elini salladı. "Acı can sıkıcı. Ölmek de öyle. Öte yandan *bu* ilginç. *Önemli*. Tasalanma. Güven bana, iyiyim."

Tam iyi düşünülmüş bir laf sokacağım sırada dış kapıdan anahtar şıngırtıları geldi. Ben o tarafa doğru dönerken Minnoş neşeyle havlamaya başladı. Evan'ın annesi kapıda belirdi.

Bizi görünce şaşkın ve pek de hoşnut denemeyecek bir ifade takındı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu.

Çehreler Kitabı'nda Evan'ın annesine dair ayrıntılar aradım. *İsim: Jan. Meslek: Hemşire. Gözde rengi: Gök mavisi. Gözde filmi:* İlk Aşk İlk Dans. *Boşanmış. Şimdilerde evli bir adamla, karısından ayrılmaya söz veren ama asla ayrılmayacak olan bir doktorla görüşüyor.*

İşime yarar bir şey bulamadığım için sövdüm.

O esnada Seksek kontrolü devralıp gülümsedi. "Selam, Bayan Davis."

Davis. Hah şöyle. Bu dosyalama sistemi biraz elden geçirilse fena olmaz.

Seksek beni duymazdan geldi. "Sadece oyun oynuyorduk, anne," dedi Evan.

Bayan Davis ona sert bir bakış attı. "Vardiyamı biliyorsun," dedi oğluna. "Saat altı buçukta kalkmam lazım."

"Pardon, anne. Kendimizi kaptırmışız." Evan ona şen bir tebessüm etti. Tebessümünün Odin'den geldiğini bu sayede anladım ve ona bu kapsamda güvendim. "Yatmadan önce dur sana bir bardak çay koyayım, tamam mı? Bir de tosta ne dersin?"

Bayan Davis kafa salladı. "Sağ ol." Ayakkabılarını çıkarıp kanepeye oturdu. "Oh be." Bana doğru döndü. "Sana çattığım için özür dilerim, Josephine. Ama sanırım evine dönsen iyi olur. Ebeveynlerin nerede olduğunu biliyorlar mı?"

"Sorun yok, Bayan Davis," dedim. "Zaten ben de gidiyordum."

Odin bana delici bir bakış attı. "Dur evine kadar sana eşlik edeyim."

"Yok daha neler!" Bayan Davis oğlunu sertçe süzdü. "Hem ne yapıyordun bakayım? Neden yine sandalyendesin? Yemek yedin mi? İlaçlarını içtin mi?"

"Anne, kendimi iyi hissediyorum. Cidden." Fakat Bayan Davis artık gerçeği görebiliyordu. Evan yığıldı yığılacaktı. Son bir iki gün onu tahmin ettiğimden daha fazla yormuş olmalıydı. Ga-

rip ve emsalsiz bir hisse kapıldım. Utanmasam merhamet diyecektim.

"Sorun değil," dedim. "Söz veriyorum. Endişelenme. Sabahleyin tekrar uğrarım."

Böylece Seksek ile ben oradan ayrılıp asırlar önce ve Dünyalarca uzakta kaybettiğim bir şeyin arayışıyla ılık ve yıldızlı geceye çıktık. Doğrusunu isterseniz o şeyin kayıp kalması gerekirdi. Tıpkı Odin gibi ben de bunun bilincindeydim. Fakat o lanet olasıca zımbırtının tüm engellere rağmen geri gelmek gibi bir huyu vardı. Ve bu sefer onu bulmak zorundaydım: kendim için, Meg için ve şimdi de hayatı kopmaz bir biçimde -veya en azından Ölüm, Rüya, Bela yahut belki sadece Arzu tarafından ayrılıncaya dek- benimkine bağlanmış Seksek için.

4

Arzu'nun olayı şudur: Asla modası geçmez. Savaş, Kıtlık ve Salgın bazen kontrol altında tutulabilir ama Arzu'nun Rüya'dan uzaklığı sadece bir adımdır ve dolayısıyla asla kalplerimizden uzak kalamaz. Bu Dünyaya gelişimden beri bu ödünç bedene kaçmamı sağlamış oyunda neden Frigg'e yahut Sif'e değil de Freyja'ya yer verildiğini birden fazla kez merak etmiştim. Mesele Freyja'nın bir savaşçı olmaması değildi – tüm cakasına ve zarafetine rağmen savaşın ortasında o da Gullveig-Heid kadar azıtabilirdi. Üstelik Freyja bu Dünyada popülerdi – her ne kadar Seksek'in okuduğu kitaplar ve seyrettiği filmler onun esasta kalleşçe doğasını hesaba katmasa da.

Fakat o Vanir'in, yani bize Gullveig-Heid'ı ve orijinal rünleri veren kabilenin bir üyesiydi. Ve *Asgard!*™'ın konusu pek çok açıdan absürd olmasına rağmen Ragnarök'ün *bu* versiyonunda tanrılardan bazılarının Savaş'tan sağ çıktıklarını ve buz altında uyuyarak beklediklerini hatırlamamak elimde değildi. Aynı şeyi *bizim* Dünyamızda gerçekleşebilir miydi? Vanirler Tepe'nin altında uyuyor olabilirler miydi?

Kes şunu, dedi Seksek. *Başımı ağrıtıyorsun. Hem zaten ne fark eder? Nasılsa Tepe'ye gidiyoruz. Çünkü gitmemek gibi bir seçeneğin yok.*

Haklıydı elbette. Tepe'nin yadsınamaz bir çekiciliği vardı. Göğe kazınmış o ründamga. Dev bir hazine yığınını andıran Tepe'nin ta kendisi. Ve şimdi de rünoku fırlattığı sırada Seksek'in

bileğinde ışık saçan bir ründamgaya benzer o yara izi. Ne yalan söyleyeyim, heyecanlanmıyor değildim. Gücümü geri kazanma, doğal Suretime kavuşma, şekillendirdiğim ve tapınıldığım Dünyayı yeniden görme fikri–

Aslında ben Meg'i düşünüyordum, dedi Seksek.

Eh, ben de. Ve evet, bir de Meg vardı: Heidi'nin zırhımdaki çatlak olarak doğru bir şekilde tanımladığı Meg. *İnsanları önemsemeye başlamak bu yüzden bir hata*, diye düşündüm ama öyle bir şey yapmayı nasıl becerdiğim hâlâ gizemini koruyordu. Kişiliğimdeki değişimden Seksek'i, onun hislerini ve bir şekilde bana da bulaştıkları gerçeğini suçluyordum.

Fakat bulaşmalarının *kaçınılmaz* olduğunu da biliyordum. Gullveig-Heid bunu garantilemişti. Bildiğim bir diğer şey de onun dalaverenin ve açgözlülüğün efendisi olduğuydu. İşte bu yüzden karaçalıları ve kopuk kayaları kendime siper ederek Tepe'ye öbür taraftan yaklaşırken tetikteydim. Önlemlerim gereksizdi. Zirveye bir kez daha vardığımızda onu boş ve sessiz bulduk. Çukurdaki ateş sönmüştü. Heidi ile Meg'den bir ipucu veya herhangi bir tılsım kalıntısı yoktu. Yerdeki rünler kaybolmuş, akıttığım kan bile en ufak bir iz bırakmadan emilmişti.

Aşağımızdaki vadide Malbry'in ışıkları kırpışarak parlıyorlar, arada sadece birkaç kilometre bulunmasına rağmen çok uzak görünüyorlardı. Kollarımı kontrol ettim. İyi durumdaydılar. Bir yanma hissi veya kanama olmuyordu. Artık ışıldamayan yara izlerim loş ışıkta yine birer yara izine benziyordu.

"Burada kimsecikler yok. Tüh," dedim.

Hiç boşa nefes tüketme, dedi Seksek. *Bulman gereken her neyse onu buluncaya kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Bunu Meg için yapacaksın. Ve benim için. Ve Evan için. Ve Generalin için.*

İç geçirdim. *Nevrozlu ve ürkek halinden daha çok hoşlanıyordum.*

Burada bir şey var. Evan öyle söyledi. Bir ipucu ara!

"Of, peki peki."

Etrafıma bakındım. Tepe daha düz bir yamaçtan yükselen

bir tür kubbeydi. Aşağısı çoğunlukla çayır ve ormanlık alan olup bir taşra yoluna inen bir patika vardı. Bir beşinci gün ayı göğe yükselirken azıcık ışık saçıyordu ama bu bile Tepe'nin zirvesinin görünüşe bakılırsa buraya adını veren kale harabeleri hariç boş olduğunu görmeme yetiyordu. Bahsettiğim harabenin bir kaleye göre matah bir tarafı yoktu. Yapıdan geriye yalnızca bir banket hattı, bir hendek ve tek bir güdük kule kalmıştı. Yine de artık aramaya geldiğim için mekânda bir enerji, yanıcı bir şeyin armuzu gibi boşlukta uzanan bir enerji bulunduğunu sezebiliyordum.

O ne? diye sordu Seksek. Aynı şeyi –bir bıçak gibi havayı yaran o gümüşi kenarı, o derin ve gizemli enerjiyi– o da hissediyordu.

"Bilmiyorum. Ama burada bir şey var. Sanırım kaleyle ilgili."

Yaklaş.

Banketi takip ettim. Kale Tepesi'nin sırtı boyunca uzanan hendek yere dökülmüş bir mürekkep çizgisi gibiydi. Yerin altında bir şeyin uyuduğunu hayalimde kolayca canlandırabiliyordum: Taşsı omurgası dev bir kafanın etrafına kıvrılmış bir yılan–

Huzursuzca Jormungundr'ın kaçmasının ne kadar süreceğini merak ettim. *Asgard!*™ bir kaleydi ama buna rağmen oyundan çıkmanın bir yolunu bulması fazla zamanını almazdı. Sleipnir gibi o da Dünyalar arasında seyahat edebilirdi. Acaba peşime düşer miydi? Öyle bir ihtimal sıkıntı verecek kadar yüksek görünmekteydi.

Ürperdim. Bulunduğum yerde hava soğuktu. Göğe yıldızlar saçılmıştı. Akyıldız'a bakındım. Yerinde değildi. Yıldızımı bu yabancı Dünyada bulmayı gerçekten beklemememe rağmen onu görmek hoş olabilirdi. Fakat kasvetli ve çıplak semada tanıdık hiçbir şey yoktu. Gözümüz ısırdığı tek şey ayın bir cin tonikte rastlayacağınız türden o sarı dilimiydi.

Yavaş yavaş kolumun yine ağrıdığını fark ettim. Dişlerimi sıkarak enerji hatları boyunca yürüttüğüm arayışı sürdürdüm–

"Of! Kahretsin!" Yenim ıslaktı. Kumaş yine sıcak bir sıvıyla sırılsıklam olup soğuk tenime yapıştı. Yenimi sıyırarak koluma baktım. Sahiden de ründamga ve beraberinde menekşe rengi o

kısık parıltı geri gelmişti. Mehtapta siyah görünmesi gereken kan hafiften parlar gibiydi.

İşe yarıyor! dedi Seksek.

Aman ne güzel, dedim.

Fakat haklıydı. Bu şey her neyse hız kazanmaya başlamıştı. Kanda bir güç bulunur – Seksek bunu biliyordu. Aynı şey onunki gibi alelade bir kan için bile geçerlidir. Fakat bir tanrının kanı daha fazlasıdır. Mimir'in kanı bize rünleri getirmişti. Ymir'in Odin tarafından akıtılan kanı okyanusları yaratmıştı.

İyi ama neden illa senin kanın gerekiyor? dedi Seksek. *Neden Heidi kendi işini kendi göremedi? Veya Odin?*

Derin bir nefes aldım. Kolum hâlâ ağrıyordu. Menekşe parıltı yoğunlaştı: Artık damarlarımı aydınlatır gibiydi. Seksek'in ortak alanımızda beni ısrarla sorguladığını hissedebiliyordum. Fakat kafam artık ışıkla doluydu. Işığa sarılı yaralı kolumdan yere yavaş yavaş kan damlıyordu. Ve artık nihayet ayaklarımın altında bir şeyin topraktaki bir çatlaktan dışarı ışık saçtığını görebiliyordum: Kaos rünü *Kaen*'in –Odin'in bana verdiği rünün– tanıdık şekli.

ᚲ

Derken Tepe'nin uykudan uyanmaya başlayan bir dev misali tepki vermeye başladığını hissettim. Bir şey canlanmıştı. Acı ve fedakârlık gözde meşgalelerim arasında yer almadığından bunun Bendenize pahalıya patlamayacağını umdum.

O ne? Sleipnir mi? Seksek yine kafamda tepiniyordu.

"Bilmiyorum. Belki. Evet," dedim.

İşin aslı bir anne ilk çocuğunun doğumunu asla unutmaz. Kan, pislik, eziyet – açıkçası tüm bunlar berbattı ve bir daha asla tekrarlanmamasını ummuştum. Odin'in bizzat gelmeyip yerine beni gönderme sebebi hiç şüphesiz buydu: Ev sahibi zayıftı ve doğum yapmanın travmasına dayanamayabilirdi. Sleipnir. Rün-

damga *Kaen* âdeta yerin derinliklerinden gelen bir ışık saçıyordu. Ve artık Tepe'nin yüzeyi altında bir şey serbest kalmak için uğraşıyormuş gibi damganın çevresinde incecik çatlaklar görebiliyordum.

"Rünler," dedim. "Veya belki de *dizginler*."

Dizginler mi?

"Bir atta olduğu gibi," dedim.

5

Dedim ya, tanrı kanı güçlü bir şeydir. Benim gibi yarı tanrı, yarı iblis, tümüyle asi bir varlık bile o gücü kısmen taşıyor olmalıdır. Hele bahsi geçen tanrı Dünyalar arasında yolculuk edebilen başka bir varlığın ebeveyniyse kanı bir anda beklenmedik bir değer kazanabilir.

Tahminimce plan buydu. Beni sekiz bacaklı yavruma yaklaştırmak, onun gücü vasıtasıyla kanımı akıtmak ve aramızdaki bağlantıyı kullanarak Sleipnir'i uzun uykusundan uyandırmak, sonra da onunla Kâhin'i avlamak. Fakat Sleipnir efendisinden –tabii pek matah bir ebeveyn olmama karşın benden– başka hiç kimseye itaat etmeyecek şekilde yaratılmıştı. Heidi onu bensiz uyandırırsa asla sağ kalamayacağının farkındaydı. Muhtemelen Aşağı Dünya'daki bir sarnıcın içini kaplamaktansa hâlâ yaşıyor olmamın sebebi buydu. Lakin istediğini elde etti mi büyük ihtimalle sonum gelecekti. İşte o yüzden Odin'in Atının dizginlerini ararken kara kara düşünüyordum.

Artık ne aradığımı bildiğim için ikinci rünü bulmam daha kolay oldu. General'in Atının Pandaeomonium hariç her Dünyada bir ayağı vardı ve onu kontrol eden rünler bunu aynen yansıtıyordu. Rüya Dünyası'nın rünü *Bjarkán* parmak uçlarımda loşça parlıyordu:

Derken bir metre ileride rünbiçimi *Yr* geldi:

Bunu toprakta altın gibi ışıldayan *Raedo*, *Logr* ve *Naudr* izledi...

Seksek'in sabırsızlığını sezince durumu elimden geldiği kadar açıklamaya çalıştım ama kendi sabırsızlığım da neredeyse dizginlenemez boyuttaydı. Gullveig-Heid'dan hâlâ bir iz olmamasına rağmen oradaki varlığını hissedebiliyordum. Halihazırda Dünyalar arasında uyuyan şeyi açığa çıkarmamı bekliyordu.

"Rünler," dedim Seksek'e, "aslen uzun zaman önce, Altın Çağ sırasında Odin tarafından Aesirlere verildi. Onlar bilginin işaretleri, Yaradılış'ın diliydi. Surtr'la aynı elementten gelmelerine, değişken ve uyumlu olmalarına rağmen o bile onlara akıl erdiremezdi. O günlerde her bir tanrının kendi ründamgası vardı ama Odin hepsinin bilgisine sahipti. O bilgiye gözü ve en eski dostunun hayatı karşılığında erişmişti. Benim kendi Suretim Orman Yangını veya Kaos anlamına gelen *Kaen* rünü tarafından yönetilirdi. Düştüğümde o da tıpkı benim gibi Ida Ovası'nda kırıldı. Aynı şey hepimizin başına geldi. Yenilmemizle birlikte gücümüz parçalanıp dağıldı."

Öyleyse neden ona tekrar kavuştun? diye sordu Seksek.

"İyi bir soru. Tabii ki ona *kavuşmadım*. Bu işaret ters. Yani tılsımının ufacık bir parçasına sahip. Fakat o kadarı bile bu Dünyada beni bal kavanozuna getirmeye yetti. Sleipnir'in varlığı da işin geri kalanını hallederek zayıf ve kırık haliyle bu ründamgayı yeniden canlandırdı." Kafamı çalıştırdım. "Eh, kırık bir rün hiç yoktan iyidir. Hediye gelen sekiz bacaklı bir atta neden kusur arayayım ki?"

Sence Sleipnir gerçekten burada mı?

Kızın kuşkusunu seziyor, dahası paylaşıyordum. Fakat rünler öykümü doğruluyordu. Yıkıcı *Hagall* ile Asgard tanrılarının rünü *Ós* sağda ve solda parlak bir ışık saçıyordu.

Toplamda sekiz rün saydım. Sekiz Dünya'nın tamamına basan bir varlığın her bacağı için bir tane–

İyi ama Sleipnir tanrılarla beraber düşmedi mi?

"Belki Suretlerinden biri düşmüştür. Gene de bir parçası daima Ölüm'dedir; tıpkı bir parçasının daima Rüya'da olduğu gibi. General o sayede Dünyalar arasında geçiş yapabiliyordu. Biz de o sayede aynını yapabiliriz."

Fakat aklıma bir şey gelmişti. Oraya ayak bastığımdan beri beni tedirgin eden bir şey vardı. Odin'in Kâhin'i arayışı. Odin'in bu Dünya hakkında bildikleri. Ve de Stella'nın içinde Gullveig-Heid'ın olduğunu önceden bilmiş olması–

Daha başka ne biliyordu? Ne gibi planlar kurmuştu? Kaos'un karanlığı çökmeden önce Kâhin ona neler söylemişti? Uzun mu uzun bir kış için kenara koyduğu hangi rünleri kullanmıştı? Ve Sleipnir'i Tepe'nin altında nasıl bulacağımızı *zaten* biliyorsa neden işini kendisi görmemişti?

Bir an için düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Zihnim bir dikenli tel yumağına dönmüştü. En başından beri buradaki varlığımın hoş bir tesadüften ibaret olduğu düşüncesini kabullenmekte zorlanmıştım – Odin'in beni değil, Thor'u istemiş, beni planlarına asla dahil etmemiş olduğu düşüncesini. Fakat bu hiç de General'e göre bir davranış değildi. Ya Odin beni celbetmenin bu olaylar zincirini devreye sokacağını baştan beri bildiyse? Ya her şey –buradaki varlığım, Heidi'nin elinden kıl payı kurtuluşum hatta Meg'le olan arkadaşlığım– istediğini elde etmesini sağlayacak uzun soluklu bir dalaverenin parçasıysa?

Kâhin de mi? dedi Seksek. *Ya rünler?*

"İlk başta öyle düşündüm. Fakat *Asgard!*™ oyununu hatırlıyor musun? Uyuyan Vanirleri? Ya o uyuyan tanrılar *bizim* Dünyamızdaki –bu Tepe, bu kale, bu enerji hatları üzerinden buna bağlı bir Dünyadaki– bir yere gömülüyseler? Ya Odin bir anlaşma yaptıysa? Yeni Rünlere karşılık Vanirler? *Odin'in varislerine gelecek yeni rünler.* Kâhin bunu müjdeledi. Ama ya rünler Odin'in pazarlık kozu, Gullveig-Heid'ı kontrol etme yöntemiyse? Ya daha büyük, daha değerli bir ödüle karşılık mirasını sattıysa?"

Ne gibi bir ödül? diye sordu Seksek. *Bu hiç mantıklı değil. Yeni Rünler'den daha çok değer verdiği ne olabilir ki?*

Seksek'in cevabı kendi kendine bulmasına izin verdim. "Mantıklı olmayan şey ne? Odin ev sahibiyle nasıl bağlantıya geçti? Görünüşe göre bütün bu Dünyaya döndüren şey ne?"

Sevgi mi?

Seksek kısa bir süre sessiz kaldı. Sonra yüksek sesle dedi ki: "Ha siktir."

"Aynen öyle," dedim usulca. Zihnim şimdiden harıl harıl çalışıyordu; bağlantılar kuruyor, telaffuz edilemeyecek kadar feci şeyler hayal ediyordu. Size söyledim, Arzu tanrıçası söz konusuyken Odin asla makul davranmaz. General'in planının Freyja'yı Rüya'dan kurtarmak olduğunu hayal edin. Planın ters gittiğini, Freyja'nın yerini Gullveig-Heid'ın aldığını hayal edin. Odin ilk başta Stella'nın Freyja olduğunu sandığını bana açık açık söylemişti. Odin ile Gullveig-Heid'ın bir anlaşmaya vardıklarını hayal edin. Mimir'in Başı'na karşılık Vanirlerin geri kalanı gibi bir anlaşmaya. Bir de Bendeniz'in ve tabii aramızdaki yakın bağlantıdan dolayı Seksek'in baştan beri onların oyununda bir piyon –belki de kurban edilmesi planlanan bir piyon– olduğumuzu hayal edin.

Evan öyle bir şey yapmaz, dedi Seksek.

"Nedenmiş?" dedim ona. "Sonuçta bunun bir örneği yok değil. Ata Alfabe Rünleri bir bedel karşılığında gelir. Odin ihtiyaç duyduğu bilgiyi edinmek için dostunu kurban etti. Sonra da yeni edindiği becerileri kullanıp onu Kâhin olarak geri getirdi. Şu ara-

lar Odin'le yakın dost sayılmayız ama Yeni Rünler'i bulup ona teslim edebilirim. Peki Odin onları elde ettiğinde Heidi'yi Bilge Mimir'e yapılanları bana -*bize*- yapmaktan ne alıkoyabilir?"

Seksek'in kısa bir süreliğine nutku tutuldu. *Ama bu-*

"Bu tam da Odin'e göre bir davranış olur," dedim.

Doğru, tam da Odin'e göre bir davranış olurdu. Odin ki isteklerini yerine getireyim diye beni Rüya'dan buraya çağırmıştı. Odin ki Sleipnir'le aramdaki bağdan haberdardı. Odin ki Tepe'deki varlığımın altta yatanı salıvereceğini ve başka bir Dünya'ya çıkan yolu açacağını biliyordu.

Belki Odin öyle yapabilir. Ama Evan yapmaz, dedi Seksek. *Evan beni asla incitmez.*

"Stella uğruna bile mi?"

Kızın tereddüdünü sezdim.

"Dert değil," dedim. "Bir planım var. Tek yapmamız gereken Heidi'nin Kâhin'le asla yalnız kalmamasını sağlamak. O sayede ben Heidi ile Odin'in insan konaklarından çıkarmanın iyi bir yolunu buluncaya kadar Yeni Rünler -ve dolayısıyla Meg- güvende olur. Bunun gerçek bir plandan çok bir hokkabazlık gösterisine benzediğini kabul ediyorum ama bana güvenirsen-"

"Zırvalıyorsun," dedi Seksek. "Ne planı? Bir planın falan yok."

Omuz silktim. "Elbette var," dedim. "Ben doğuştan yaratıcı biriyim. Yaşlı Adam daha en başta beni Kaos'tan o nedenle aldı. Beni Asgard'a o nedenle getirdi - başka hiç kimsenin yapamayacağı şeyleri yapayım diye. Diğer herkes bana kan güderken o nedenle yaşamama izin verdi. Ve bütün entrikalarına rağmen o nedenle hep bir adım önde kaldım çünkü yalan söyleme, dolap çevirme ve hile hurda hakkında bildiği her şeyi Yaşlı Adam'a ben öğrettim. Ben Laufey oğlu Loki'yim. Ve benim *daima* bir planım vardır."

Coşturucu nutkumun ev sahibime güven vereceği fikrindeydim. Seksek'in duyduklarından etkilendiğini kestirebiliyordum. Kendime hafiften şapka çıkardım.

Ve tam o anda arkamdan alkış sesi geldi. Bunun hayli masum

bir ses olduğunu düşünebilirsiniz ama yukarıda bir yıldız nehrinin aktığı ve kolumdaki ründamganın ışıldadığı o ıssız Tepe bağlamında pek öyle değildi. O tarafa döndüğümde Odin'i gördüm. Tekerlekli sandalyesinde oturuyor, pofuduk köpek Minnoş yanında duruyordu.

"Ah," deyip gözlerimi yumdum. Nedense şaşırmamıştım bile; olağanüstü yorgundum, hepsi bu.

"Her zamanki gibi ne de mütevazısın," dedi Odin. Tebessümünü sesinde duyabiliyordum. "Alçakgönüllülüğüne diyecek yok."

Gözlerimi kapalı tuttum. Pek faydası dokunmasa da öyle yaparak en kötü korkularım gerçekleşmemiş gibi davranabiliyordum.

Derken tütsü kadar mayıştırıcı başka bir ses duydum. "Seni uyardım, Loki, öyle değil mi? Odin'in seninle aynı tarafta olmadığını açıkladım."

"Evet, Heidi. Söyledin," dedim. "Lütfen Meg'in yanında olmadığını söyleme."

Heidi güldü. "Elbette burada. Onu tüm bunların dışında bırakır mıyım hiç? Loki'ye merhaba de bakayım, Meg."

"Loki'ye merhaba," dedi biri.

Gözlerimi açınca onu Odin'in sandalyesinin arkasında dikilirken buldum. Altın Kadın maskesini çıkarıp asıl Suretini almıştı ve bir kobra yılanı kadar zehir doluydu. Margaret yanındaydı. Uykusunda gezermiş gibi görünen genç kız gözlerinde en ufak bir tanıma belirtisi olmadan bana bakıyordu. Büyülendiği hemen belli oluyordu –yalnızca Heidi'nin tılsımları ona böyle bir huzur verebilirdi– ama Seksek içimde havai fişeklerle kaplı bir pinata* gibi hopluyordu. Bir anlığına söyleyecek söz bulamadım. Tatlı dilim âdeta kâğıt olup çıkarak beni utandırdı.

Odin bana gülümsedi.

---

* İspanyol kültüründe doğum günü kutlamaları gibi etkinliklerde kullanılan bir oyuncak. Genellikle hayvan biçiminde olan bebek, içi şekerlemelerle doldurulduktan sonra bir yere asılır. Gözü bağlı biri eline sopa alıp bebeğe ardarda vurarak içindekileri yere dökmeye çalışır. –*çn*

"Beni ne kadar da iyi tanıyorsun, Yüzbaşı," dedi. "Niyetimi ne de güzel anladım. Elbette senden bunu beklerdim. Zaten sen de beklentilerimi nadiren boşa çıkarırsın. Söyle bana," dedi ipeksi bir sesle, "*tam olarak* neymiş şu planın?"

6

İçinde bulunduğumuz o an kör Nornların ellerindeki hayat ipliklerimiz gibi uzadıkça uzadı. İtiraf etmesi küçük düşürücüydü ama hazırlıksız yakalandığım için başka çarem yoktu.

"Bir planım yok," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Gullveig-Heid. "Her zamanki gibi tam bir yalancısın. Ama bizim planımızı büyük ölçüde çözdüğün için tebrikler. Odin öyle yapacağını tahmin etmişti," diye devam etti. "O yüzden buraya kadar peşinden geldik. Sırf... *beklenmedik* bir şey denemeyeceğini sağlama almak için."

Odin'e çevrili gözlerimi kıstım. "Kötü bir gün geçirdiğini sanıyordum."

"Ah, geçiriyordum," dedi Odin. "Ama biraz yardım aldım."

Ortak alanımızın içinde Seksek'in duvarlara tırmandığını hissedebiliyordum. "Meg'i eve gönder. Ona ihtiyacın yok," dedim.

"Öyle bir şey yapamayacağımı biliyorsun, Yüzbaşı. Ama isteklerimi yerine getirdiğin sürece ona zarar gelmeyeceğine söz veririm."

Bana tebessümünün arkasında zayıf görünüyordu; zayıf ve ikna edicilikten uzak. Tepe'ye tırmanmanın onu ne kadar yorduğunu merak ettim. Kaçmayı denememe yetecek kadar mı? Fakat kaçarsam Meg'in başına ne gelirdi?

"Hasta görünüyorsun, Odin," dedim.

"Sen de pek dinç durmuyorsun," karşılığını verdi. "Tepe'nin

altındaki enerjilerin mevcut Suretine etkilerinden bahsetmemiş olabilirim."

Haklıydı: Biraz düşününce benim de kendimi o kadar harika hissettiğim söylenemezdi. Kolum hâlâ ağrıyordu ve çimlere menekşe rengi ışık damlıyordu. En azından bu cismani Surette tılsımımın geri dönüşüne giderek artan fiziki bir dermansızlık eşlik ediyordu. *Aman ne güzel*, diye aklımdan geçirdim. *Tam da ihtiyacım olan şey.*

"Peki neymiş o etkiler?"

"Orman Yangını yanar. Bunu biliyorsun. Ve onu daha bile yanıcı bir şeyle birleştirirsen–"

"*Puf!*" diye yardımcı oldu Heidi.

"Ama zaten artık bir önemi yok," diye devam etti Odin. "Çünkü çok yakında ikimiz de buradan ayrılacağız mevkiimize daha uygun bir konuta kavuşacağız." Bana hiç de güven vermeyen Odin-imsi bir tarzda göz kırptı.

"Geçen sefer konutumu seçmene izin verdiğimde," diye ona hatırlattım, "yatak çok sertti, dekor beş para etmezdi ve öyle bir ortama yılan motifi hiç yakışmıyordu."

"Ah, *o*," dedi Odin ilgisizce. "O zamanlar farklı biriydim. Ama artık bırak bunları. Dermanını korumalısın. Ne de olsa en son doğum yaptığından beri epey zaman geçti ve–"

"Geçen sefer *ne* yaptığımdan beri?"

Gülümsedi. "Tabii, işin o kısmını açıklamadım. Ama belki de şimdi zamanı değildir, ne dersin? Yoğunlaşman lazım. Vakit yaklaşıyor. Bunun için tek bir fırsatın olacak."

"Ne için?"

"Sleipnir'i doğurmak için elbette. Tıpkı Dünyalar gençken yaptığın gibi. Tabii o zamanlar kendi Suretine ve tılsımının bütün gücüne sahiptin. Şimdiyse tek bir şarja sahipsin ama o kadarı bile ihtiyacımızı karşılamaya yetmeli. Yeter ki dizginleri al ve yurdumuzu düşün."

"Hepsi o kadar mı?" dedim. "Ya sonra? Dur tahmin edeyim.

Evvela düşmanı yeneceğiz. Ardından doğal olarak Vanirleri özgür bırakacağız. Sonra Asgard'ı baştan inşa edip–"

Bir an için sarsılır gibi oldu. "Öyle bir şeyin mümkün olabileceğini nereden çıkardın?"

Omuz silkti. "Ahbap, gevşe biraz. Espri yaptım. O aptal bilgisayar oyununu hatırlıyor musun?"

Odin beni süzdü. Ragnarök'ten beş yüz yıl sonra bile Asgard esprilerine hazır değildi.

"Peki ya Heidi? *Onun* bu işten çıkarı ne?"

"O elbette babasının kellesine ve onu vermeye ikna edebileceği her türlü bilgiye kavuşacak."

Of, hadi oradan, diye düşündüm. *Peki ya Mimir'in kızından ilk isteği ona verdiğin Yeni Rünler'i kullanarak bizi temelli ortadan kaldırmak olursa?*

Fakat General'in inadı inattı ve bana kulak asmayacağını biliyordum. Hem zaten Meg hâlâ Heidi'nin yanında duruyordu ve vermeyi bir türlü göze alamadığım bir kurban vermeksizin *ondan* kaçmamın mümkünatı yoktu. Kâhin'i bulmaya mecburdum. Odin için, Heidi için, Margaret için, Seksek için.

Böylece rünleri zihnimde topladım, gözlerimi yumdum yurdumu hayal ettim. Hayalimdeki görüntüsü nedense Asgard'ın eski halinden çok Seksek'in Dünyasına benziyordu. Bütün Tepe canlanıyormuşçasına büyük bir gümbürtü koptu. Kuru topraktan kayalar yükseldi ve o menekşe ışıklar birer kazık olup dışarı fırladı. Işık huzmelerinin yanan mızraklar gibi bedenimi delip geçtiğini hissettim. Acıyla haykırarak dizlerimin üstüne yığıldım.

"Şimdi!" diye bağırdı Odin. "Dizginleri al! Ve ne olursun ıkın! Ikın! *Ikın!*"

Rüya

Uzayda kimse rüya gördüğünü duyamaz.

Lokabrenna, 9:12

1

Belirtmeliyim ki doğum yapmak ilk seferinde çok daha kolaydı. Fakat bu doğum bedenin ötesindeydi: Bir tür kimyaydı.

Odin onu yanıcı elementlerin bir buluşması olarak tanımlamıştı. İtiraf etmeliyim ki bana da öyle geldi: Sanki ateş tarafından tüketiliyordum. Düşünüyorum da ateş kendi elementim olduğum için bu biraz ironik bir durumdu; fakat yine de bir gündoğumu gibi filizlenen acı, sinir uçlarımın toplamından daha büyük bir şey haline geldi. Kopuk ründamgamdan yere kan serpişti; sanki gökyüzünün tamamı bir arı sürüsünü hatırlatan bir uğultuyla doldu.

Küçücük vücut odacığımızın içinde Seksek'in ızdırabını ve hayretini hissedebiliyordum. Tabii ya, unutmuştum: *Asıl* acı çeken oydu. Bileklerindeki o kesikler, arada bir dizini sıyırması veya ısrarcı bağ ağrıları – onlar buna kıyasla bir hiçti. Kızcağıza daha beter acıların da olduğunu, bu iş bitmeden onları da tecrübe edebileceğini söylemek istememe rağmen onu şimdikinden daha fazla korkutmak istemedim.

"Her şey yoluna girecek. Sık dişini, Seksek," dedi Evan alçak bir sesle. "Loki yakında gidecek. Sen de evine dönebilecek ve başından geçenleri unutabileceksin."

Bu ne anlama geliyor? diye sordu Seksek.

"Burada yollarımızın ayrılacağı anlamına geliyor," dedim sıkılı dişler arasından. "Dışarıda Dokuz Dünya dolusu azap var ve sen onlara katlanabilecek şekilde yaratılmadın."

Yollarımızı ayırmak mı? İmkânı yok, dedi Seksek. *Meg güvende oluncaya kadar hayır. Yapayalnız gitmene izin veremem.*

Topraktaki aydınlık rün şebekesi delidolu bir enerjiyle parlıyordu. Onlara uzandım ve içimdeki Ateş'i arayarak zihnimle *ıkındım*. Çok uzun bir zamandır Tepe'nin altında beklemiş kuvvetler dört bir yanımda tepki verip telefon telleri gibi tınladı, şimşek çakması gibi havada ark yaptı.

Pofuduk köpek Minnoş havlıyordu. Odin'in onu neden getirdiğini merak ettim. Bir bekçi köpeği olarak bile fazla bir işe yarayacağını sanmıyordum. Fakat Tepe'nin altındaki enerjilerle ilgili bir şey onu kızıştırıyordu; çimlerin üstünde tepindiğini, gölgesinin aniden Hel'in girişindeki tazı gibi canavarca bir şekil aldığını gördüm.

Yine de bunları düşünmeye vakit yoktu. Tepe sallanıyor, hava uğulduyor, parmak uçlarımdaki rünler tılsımla titreşiyordu. Derken ansızın sessizlik çöktü. Vücudumu dağlayan acı kayboldu. Gökyüzü aydınlandı. Hava durgunlaştı. VE başlarımızın yukarısında o belirdi: Dev bir örümcek gibi göğü sekiz koldan kaplayan bir renk yayılımı.

Bu güya bir at mı?

Seksek belli ki ne Sleipnir'in ruhani Suretinden ne de rünler ve irade harici hiçbir şey olmadan onu Kale Tepesi'nden doğurmuş olduğum gerçeğinden etkilenmişti.

"İşte benim ufaklık," dedim ona.

İyi ama ata benzer bir tarafı yok ki. O – neye benzediğini bile bilmiyorum.

Sırıttım. "Çizgi filmlerdeki o gökkuşağı midillileri gibi görünmesini mi bekliyordun?"

Hayır ama–

Odin'e baktım. "İsteğini yerine getirdim," dedim ona. "Şimdi Meg'i salıverme zamanı."

"Daha değil." Konuşan yüzünün bir yanı ışıl ışıl, diğeriyse derin gölgelerle kaplıyken Hel'in tecessümüne benzeyen Heidi'ydi. "Sen babamın kellesini teslim edinceye kadar Küçük Margaret

benimle kalacak. Ve kelleyi kendine saklamaya kalkışmayasın diye yanına bir arkadaş veriyoruz. Güvenlik için."

"Tam olarak *kimin* güvenliğinden bahsediyorsun?" diye sorup Minnoş'a baktım. Tahmin edilebileceği gibi ayak bileklerimin etrafında tepiniyordu.

Heidi gülümsedi. "Elbette *bizimkinden*," dedi. "Hem ayrıca Thor'u doğal Suretinde görmekten sevinç duyacağını biliyoruz."

Surat ekşittim. "Ama bir köpekken öyle şirin ki."

"Pofuduk tarafını da gördüğüne göre," dedi, "artık onu daha bile fazla seversin."

Kederle ulumamak için kendimi zor tuttum. Gök Gürleten. Yine asıl Suretinde. Odin beni kontrol altında tutmanın daha etkili bir yöntemini bulamazdı. Sadık, kuvvetli ama pek kafası çalışmayan Thor ona sorgusuz sualsiz itaat ederdi. Bu da Meg'e yönelik tehdit olmadan bile kaçma şansımı sıfıra indirirdi.

Seksek zihnimi okudu. *Kaçmak mı?* dedi. *Olmaz. Seninle geliyorum.*

İtiraz etmeyi denedim. "Yapamazsın. Az önce ne dediğimi duymadın mı? Dünyalar arasında *şeyler* bulunur. Bir tanrıyı bile alaşağı edebilecek şeyler. Aklını kaçırabilir hatta daha beterini yaşayabilirsin; eve dönüş yolunu asla bulamayabilirsin."

"Loki haklı," dedi Evan. "Burada kal. Yardımının dokunabileceği hiçbir şey yok."

Kızın ortak alanımızda ayak dirediğini hissettim. "O... *yaratığın* Meg'i kaçırmasına göz mü yumdun? Peki ne uğruna? Stella için mi?"

Evan cevap vermeye davrandı ama Seksek onu çoktan boşlamıştı. Kızın inadını, gerçeklerle yüzleşmeyi reddedişini, öfkesini, vicdan azabını, Meg için duyduğu korkuyu ve hepsinin de ötesinde o çok sevdiği kitaplardaki, oyunlardaki ve programlardaki kahramanlar gibi bir kahraman olup tüm zorluklara rağmen günü kurtarabileceği ve ikindi çayından önce eve dönebileceği ümidini hissedebiliyordum.

Kes şunu, dedim ona. *Bu bir oyun değil. Kahraman falan ol-*

mayacaksın. Kuytu bir köşede ölüp gideceksin ve hayat sensiz devam edecek.

İnançsızlığını sezdim. Gençti ve gençler kendilerinin de ölebileceğine cidden inanmazlar. Bunu iyi bilirim. Eskiden ben de öyleydim.

Hakkımda hiçbir şey bildiğin yok, dedi o da benim düşüncelerimi sezerek. *Sırf beş yüz yaşında falansın diye–*

Gel gör ki belirli bir miktar tecrübeye sahibim.

Daha geçen haftaya kadar pizza nedir bilmeyen adamın söylediğine bak.

Pizzanın seni Rüya'da ebediyen terk etme, bir istiridye gibi ruhunu emip yutma veya seni dev bir yılanın suratına zehir tüküreceği bir kayaya çırılçıplak bağlama ihtimali oldukça düşüktür.

Bana ne. Geliyorum, işte o kadar.

Bana ne. Gelmiyorsun, işte o kadar.

Odin canlı gözünü bana dikti. Evan ortalarda yoktu. "Tartışmaya zaman yok," dedi. "Küheylanın seni bekliyor. Artık gitme zamanı."

Haklıydı. Sekiz bacaklı At artık semanın çok uzaklarına kadar yayılan aydınlık bir kemerdi. Pusulanın tüm yönlerini gösteren haliyle dün gökte gördüğüm duman izine epey benziyordu. Ve eğer alametleri doğru okuduysam o iz beni yurduma götürecekti.

Dikkatimi tekrar Seksek'e yönelttim. Bana çektirdiği onca sıkıntıya karşın bir veda bile etmeden onu bırakıp gitmek istemiyordum. Sonuçta bir daha asla bir bedene giremeyebilirdim – ve o tür bir sürgünün düşüncesi bile beni iliklerime kadar üşütüyordu.

Dinle, dedim, *beraber yaşaması kolay biri olmayabilirim. Ama bilmeni isterim ki–*

Sana söyledim, dedi. *Seninle geliyorum.*

Bu konuyu konuştuk sanıyordum, dedim ona. *İçinden geçeceğimiz şey Rüya. Bognor'a günübirlik gezi düzenlemiyoruz. Mevcut Suretinde gelirsen idrak kabiliyetinin ötesindeki kuvvetler tarafından paramparça edilme riskine girersin.*

Olur öyle şeyler, dedi Seksek. *Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?*

Eh, bu seviyede bir inatçılık ve ahmaklıkla karşı karşıya kaldığında elden ne gelir? Aklımda ölümüne susamış bir insanın sıhhatini korumaktan daha fazlası vardı. Tepe'nin yamacında parlayan sekiz rün birleşerek gümüşi bir urgana dönüşmüştü: Sleipnir için tılsımlı bir koşum takımı. Minnoş var gücüyle havlıyor, Odin sayısı bin beş yüzü bulan doğum günlerinin hepsini aynı anda kutluyormuşçasına bana gülümsüyordu.

"Bana ne," dedim. "Keyfin bilir."

Bunun ardından gümüşi koşumu –Odin'in *dizgin* diye nitelendirdiği şeyi– tuttum ve son bir irade çabasıyla kendimi içinde bulunduğum bedenden dışarı atıp Rüya'nın türbülanslı enginliğine daldım.

2

Daha önceden bahsetmiş olabileceğim gibi Rüya faziletli bir element değildir. İnsan zihinlerinin döküntüleriyle dolu olarak bir hisler, ilhamlar, bilinçaltı dürtüler, yasak tutkular ve bozuk tabular batağıdır. Fanteziler, umutlar ve korkular da bu karışıma katılınca içinde Gayridünya köpekbalıklarının turladığı ve gölgelerde kol gezdiği bir tür duygusal çorba ortaya çıkar. Rüya geçen sefer girdiğimde beni neredeyse tüketmişti ve yeniden içinde yüzmeyi iple çekmiyordum.

Elbette ki Rüya'da Sleipnir'e binmek Jormungundr'a binmekten farklıydı ama buna rağmen keyifli bir yolculuk olduğu söylenemezdi. Sleipnir'in Sureti devamlı soyut ile canavarca arasında gidip geliyordu – bir an dev bir örümcek, ardından yelken niyetine kanatlara sahip bir gemi, sonra yıldızlara çıkan merdivenlere benzer bacaklara sahip bir deve kervanı oluyordu. Seksek'in durumunu görmek için dönüp baktım.

Arkamdaki Thor kendi doğal Suretinde tıpkı Boncuk'un yerde bırakılmış bir pizza dilimini seyretmesi gibi beni seyrediyordu. Kızıl bir sakalı ve herhangi bir varlığın ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla kası olan çam yarmasının hoşnutsuzluğu elle tutulacak kadar yoğun, suskun düşmanlığı huzur bozucuydu.

"Ah, Thor," diye başladım neşeyle.

"Gözlerini yolda tut," diye homurdandı Thor. "Yoksa belini kırarım."

Hoşbeş buraya kadarmış, diye düşündüm. Kendimi tekrar işime verdim. Artık gecenin geçip gidişi, ışığın çıplaklığı ve dört bir yanımızda kabaran rüyaözün uğultusu arasında Seksek'in sesini duyabiliyordum.

"Cidden yahu, sen buna bir at mı diyorsun?"

İvmemi kullanarak paylaştığımız vücudu peşim sıra terk etmişti ve halihazırda kendi rüya-Suretindeydi. Penguenli pijamalarının içinde hem ürkek hem de azimli görünüyor, Sleipnir'in bu son derece muğlak Dünyadaki mevcut tecessümü olan ışık nehrinde bizimle beraber sürükleniyordu.

"Ah, demek *şimdi* soru sorasın geldi," dedim. "Sleipnir yalnızca bir At değildir. Rüyadayken herhangi bir Surete bürünebilir – bir at, bir araba, uçan bir makine–" Bulut kümeleri boyunca seke seke ilerleyen bir tür gök kızağına bağlı bir kırmızı kuş sürüsünün şeklini almış bineğimizi gelişigüzel işaret ettim. "Boş ver. Sıkı tutun yeter."

"Neye tutunayım? Neyle tutunayım?"

Omuz silktim – daha doğrusu Dünyalar arasında omuz silkmenin yerine geçen şeyi yaptım. Burada kendi Suretim tanıdıktı –kolunda *Kaen* rünü bulunan kızıl saçlara ve tekinsiz bir albeniye sahip genç bir adam– ama cismani Dünyada rüya özünden fazlası olmadığımın farkındaydım. Öte yandan Seksek canlı olduğu için hâlâ Atın arkasında bıraktığı incecik gümüş bir telle kendi cismani varlığına bağlıydı.

Gümüş teli işaret ettim.

"O ne?" diye sordu.

"Hayat hattın. Seni fiziksel Suretine bağlayan iplik. Sakın kopmasına izin verme. Gittiğimiz yerde ona ihtiyacın olacak."

Bunun ardından dikkatimi görevime, yani türbülansta Mimir'in Başı'ndan bir iz bulmak için Rüya'yı taramaya verdim. Tek ihtiyacım bir sinyal, bir sanrı, bir düşünce, bir parçacıktı. Mimir'in Başı güçlü bir tılsımdı. *Birinin* onu görmüş olması lazımdı. Görmüş, ellerinde tutmuş, düşlemiş olması. Onu bir an bile olsun tespit edebilirsem izini sürebilirdim.

Arkamdaki Gök Gürleten alçak bir hırıltı çıkardı. "Az laf çok iş. Tabii seni kendi dilinle boğmamı istemiyorsan."

Bu sözler sohbetimizi bir süreliğine sonlandırdı. Odin neden doğruyu söylememişti? Benim kadar büyük bir yalancı olması bir yana, neden bana güvenmektense Heidi'yle işbirliğine girmişti? Herhalde sırf ona ihanet ettiğim ve Dünyalar'ı sonlandırdığım için değildi. Bundan daha iyi bir sebebi olmalıydı. Demek istiyorum ki bana daima güvenebilirsiniz. En azından doğam gereği güvenilmez olduğumu aklınızda tuttuğunuz sürece.

"Freyja," dedi Seksek. Artık ortak bir alan paylaşmadığımız için öyle bir şey mümkün olmasa da bir yolunu bulup zihnimi okuduğundan emindim. "Sence onun için tüm bunlara değer mi?"

Dönüp kıza baktığımda penguenli pijamaları gümüşi bir kumaştan dikilmiş dizden yırtmaçlı bir tüy elbiseyle ve yüksek topuklu çizmelerle değiştirmiş olduğunu gördüm. Saçları sarı olup topuz yapılmış ve elmas bir tokayla sabitlenmişti. Dedim ki:

"Yoksa bir tanrıçanın böyle göründüğünü mü sanıyorsun?"

Seksek aşağı bakarak şaşkınlıkla kendini inceledi. "Niyetim bu–" diye başladı. "Neden değişip duruyorum?"

"Burada her şey değişir," dedim. "Burası Rüya, unuttun mu?"

Seksek kısa bir süre mahcup oldu, sonra asıl konumuza geri döndü. "Odin onu geri alabilmek için canlarımızı tehlikeye attığına göre Freyja'ya gerçekten değer veriyor olmalı. Sen, ben, Evan, Meg–"

Sözünü kestim. Odin'in bir kahraman olduğu yanılgısına kapılmasına gönlüm elvermedi. "Arzu'yu Aşk'la karıştırıyorsun," dedim. "Aşk çılgın ve fevri olabilir ama Arzu her şeyi tüketir. Onun pençesindeki bir adam isteklerinden vazgeçmektense Dünyalar'ı yakıp kül eder."

Seksek efkârlı bir ıslık çaldı. Yine penguenli pijamalarını giymişti. "Keşke Stella'yı işe karıştırmasalardı," dedi. Artık aynı dahili alanı paylaşmamamıza rağmen hüznünü hissedebiliyordum. "Evan'ın ona karşı en ufak bir şansı yok. Asla da olmadı. Bunu bilmesi gerekirdi. Stella onun gibi... *hasarlı* biriyle asla takılmaz."

Böyle söylerken Evan'ı mı yoksa kendisini mi kastettiğinden emin olamadım. Fakat menekşe rengi ründamgamın bir yansıması olan gümüşi yara izleriyle çevrili kollarına bakıyordu. Zihnindeki o gizli kapıların arkasında sakladığı şeyi artık bana açıklamayı seçmiş olmasını garipsedim.

"Onlar hasar değil," dedim. "Nelere dayanabileceğinin bir ispatı."

Sözümü bitirince işimin başına döndüm ve canavarsı çocuğum Sekiz Dünya'ya ağlarını örerken Rüya'nın pek çok diyarında Kâhin'in Başı'nı fellik fellik aradık.

3

Rüya devamlı akan bir nehirdir ve sayısız adacıkla bezelidir. Bu adacıkların bazıları birer zaman baloncuğunu geçmezken bazıları koskoca Dünyalar ihtiva edebilir. Asıl zorluk kumsallardan başka bir şeyin bulunmadığı bir Dünyada bir kum tanesine tekabül eden bir şey bulmaktı. Yine de aramızdaki iletişim gizemini korumasına rağmen Sleipnir'in her Dünyada ayağının olması görevimizi en azından mümkün kılmaktaydı. Ve tanrılar –düşkünleri bile– Ahali'den daha parlak, daha hararetli rüyalar görme eğilimindeydi. Eğer Mimir orada bir yerdeyse onu bulacaktım. Tabii önce başka bir şey beni bulmazsa.

"Eee – Odin niye bizzat gelmedi?" diye sordu Seksek, tutunmayı sürdürerek. Sureti artık dokuz yaşında koca gözlü ve saçları çift örgülü bir çocuktu.

"Belki risk çok yüksekti. Belki Heidi'ye güvenmiyordu. Veya belki insan Suretinde kalmasını gerektiren başka bir planı vardı." Çift taraflı bir oyun oynadığını umduğumu söylemedim; kısmen Seksek'i –veya kendimi– boşu boşuna umutlandırmak istemediğim, kısmen de Thor her sözümüzü dinlediği için.

Thor küçük ve pofuduk bir köpekken şirindi – tabii öyle şeylerden hoşlanıyorsanız. Fakat asıl Suretinde dehşetengizdi. *Asgard!*™ oyununun Meta-Thor'u onun kuvvetini ve ebatlarını aksettirmeye yaklaşmıştı ama asabiyet, öfke ve kas bakımından hiçbir şey gerçeğiyle kıyaslanamazdı. Ve halihazırda gerçeği müthiş bir kuşku ifadesiyle hemen arkamda oturmaktaydı.

"Sınır diye bir şey var," dedim ona, cüssesini dirseğimle itekleme ye çalışarak. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Kâhin'i tek lokmada yutup sırra kadem basacağımı mı?"

Thor homurdansa da çok iri bir kemiği koruyan küçük bir köpeğinkine benzer yüz ifadesi bozulmadı. "Senin kayıp olmayan bir kediyi bile bulmana güvenmem," dedi. "Ama Kâhin'i gerçekten bulursan onun sadece ve sadece General'e gitmesini sağlamak için buradayım."

"Yani Gullveig-Heid'la beraber çalışan General'i mi kastediyorsun?"

"Odin ne yaptığını biliyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne yapıyormuş öyleyse?" Fakat şüphelendiğim gibi Gök Gürleten yalnızca emirleri uyguluyordu. Perspektifi –tabii olduğu kadarıyla– en iyisini General'in bildiğine ve bana güven olmayacağına dair sarsılmaz bir inançla kısıtlıydı. Açıkçası bu da canavarca çocuklarımdan birine binerek Rüya'da hızla ilerleme işini öteki türlü olacağından daha bile can sıkıcı kılmaktaydı.

Zaman Rüya'da farklı işler. Rüya'da geçen yıllar cismani Dünyada saniyelerle ölçülebilir. Bu durum Kale Tepesi'nde bizi bekleyen Odin ve Gullveig-Heid için harika olabilirdi ama o gümüş tele tutunan bizler için pek öyle değildi. Orada geçirdiğimiz her an akıl sağlımıza bir riskti – eh, belki hayal gücü pek geniş olmayan Thor bunun istisnasıydı. Fakat Seksek kendi küçük baloncuğunun dışında Rüya'yla hiç karşılaşmamıştı ve Ahali'nin ne kadar kolay kırıldığının farkındaydım. Yine de Seksek genç dış görünümüyle çelişen dahili kaynaklara sahipti. Bunların şimdi ona yardım edeceğini umuyordum.

"Sıkı tutun. Yolculuğumuz sarsıntılı bir hal almak üzere," dedim.

"Yani daha da mı beter olacak?" diye sordu Seksek.

"Güven bana, mecbur kalmasaydım böyle yapmazdım," dedim. "Fakat Kâhin işini Rüya üzerinden görür ve karşılaştığı kimselerin düşleri genellikle... rahatsız edicidir."

Eh, hafife almak diye buna denirdi; fakat kızcağızı daha da korkutmak istemiyordum.

"Sevdiğin bir anın var mı?" diye sordu Rüya'nın uğultusu arasında. "Varsa şimdi onu hatırla; ona sımsıkı tutun; aklından hiç çıkarma. Bu sular Cinnet'e gider. Ellerinden gelirse seni boğarlar. O yüzden iç açıcı ve güzel bir şey düşünerek ona var gücünle tutun."

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Seksek kafa salladı. Sureti yine değişmişti: Artık sarı şortuyla ve üstünde bir penguen bulunan mavi hırkasıyla yedi yaşından büyük göstermiyordu. Seçtiği anının onu taşıyacak kadar güçlü olduğunu umuyordum – ama bir açıdan ona gıpta da ediyordum. Toleransım onunkinden yüksek olabilirdi ama iç açıcı, güzel anılarım yoktu. Yine de belki–

Vişneli Hindistan cevizi pastası ve bir top vanilyalı dondurma; dans ederken gözlerinin parlayışı; tepe yamacındaki ateşten yay–

Böylece silahlanmış olarak bir zamanlar Bilge Mimir olan şeye ait kaçamak bir tılsım görme ümidiyle Rüya'da Ahali'nin Cinnet dediği kısma girdim.

Geldiğimiz yer Rüya'nın en berbat bölümü, bir bakıma bilinçaltının foseptik çukuruydu. İşte rehavet gölleri, dipsiz depresyon kuyuları, asla iyi olmama korkusu, asla sevilmeme kuşkusuzluğu. İşte tırnak altlarına küçük bıçakların batırma, korkunç eylemlerde bulunma, siyah buzun altında boğulma hayalleri. İşte öldürülen yakınlar, gaz bulutlarında nefessiz kalmalar, düşlerin bile giremediği korkunç bir ümitsizlikle dolu renksiz cepler.

Arkamdaki Thor hırıldıyordu ve Seksek'in mütemadiyen ağladığını duyabiliyordum. Ben bile kendimi buruk, hasta, korkmuş hissetmeye başlıyordum. Fakat nihayet ölçülemez bir fasılanın ardından onu buldum. General'in Atının arkasında bıraktığı kuyrukta bir parıltıdan fazlası değildi ama renkleri hataya yer bırakmıyordu.

"İşte. İşte orada!" Sleipnir'i Kâhin'in yansımasının peşinden koşturttum. Cıva yeşili şey boşlukta süzülen Rüya adalarının birinden –varlığını meçhul bir rüyacının gelip geçici zihinsel sürecine borçlu bir Dünyadan– bana göz kırpıyordu.

"Onun Kâhine ait bir emare olduğundan emin misin?" Soruyu omzumun üzerinde kaşlarını çatan Thor sormuştu.

Dişlerimi sıktım. "Evet, eminim." O renkleri nerede görsem tanırdım. Kahrolası zımbırtı onu gördüğüm ilk andan beri bana elemden başka bir şey getirmemişti. Gittiği her yerde nifak yayan şey kehanetleriyle aklımızı çelmiş, Odin'le aramdaki bağları koparmış, Dünyaların Sonu'nu hazırlamıştı ve şimdi bile, onu Asgard'ın en yüksek surundan aşağıya attıktan sonra bile zihnimi laçka etme peşindeydi. Kâhin'in başkalarında iz bırakmak gibi bir huyu vardı. Ve o iz varlığıyla dokunduklarının rüyalarına yansırdı. Rüyacının düşünceleri dahilindeki Dünyanın esasına bakılırsa bu sefer güçlü birinde iz bıraktığı belliydi.

"Dayan, Seksek. Yaklaştık," dedim.

Arkamdaki hıçkırıklar kesilir gibi oldu.

"Bir Rüya baloncuğuna giriyoruz," dedim ona. "Orada hiç kimse seni bedenen incitemez. Et-kemik değil, ruh olduğunu unutma yeter. Ve Sleipnir'in yakınında kalmaya çalış. Alelacele ayrılmamız gerekebilir. Bunu yapabilir misin?"

Seksek kafa salladı. Hayat hattını daha sıkı tuttu. Artık yaşça daha büyük olduğunu gördüm. Fiziki yaşına daha yakındı ama saçları hâlâ çift örgülüydü. Sleipnir'i çabucak o şişelenmiş yıldırım ipliğine yönelttim. İpliğin nereye gittiğini şimdiden görebiliyordum: Rüya'nın banketleri boyunca parıldayan o baloncuk Dünyalardan biri. Bahsi geçen Dünyanın ne kadar uzun süre dayanacağını bilmiyordum. Ahali'nin bazı rüyaları dakikalar, bazılarıysa saniyeler sürerdi ve eğer Kâhin'in izini kaybedersem başladığımız yere dönerdik. Araziyi incelemeye, rüyacını tanımlamaya hatta aklının başında olup olmadığını kontrol etmeye vakit yoktu. Öyle şeylerle uğraşmaktansa Sleipnir'i Kâhin'in renklerine doğru ilerlettim. Bir an için rüya baloncuğunun yansıtıcı bombesinin hızla üstüme geldiğini gördüm. Sonra baloncuğa yandan çarptık ve rüyacının Dünyasına daldık.

4

Hep eğer Ahali bir yolunu bulup rüyaların gücünden yararlanabilseydi tanrılara ihtiyaç kalmayacağını, çünkü o zaman Dünyalar'ı gönüllerince şekillendirebileceklerini düşünmüşümdür. Hayal güçleri sınırsızdır; vizyonlarının genişliği deniz kadar engindir. Lakin kendilerini ufak tefek yasalarla kısıtlayarak yaşamayı seçerler...

Onlara bir türlü akıl erdiremem.

Girdiğimiz rüya Ahali'nin bazen inşa edebileceği türden görkemli rüyalara göre bile hırslıydı. Belki Asgard'ın en parlak dönemindeki haline kafa tutabilecek kadar büyük ölçekli bir salondaydık. Mermer ve abanoz kolonlar, zeminde detaylı mozaikler, heykeller, varaklar, vitraylar vardı. Bir uçta baştan aşağı kadife ve yaldız kaplı, en büyük boruları kadim meşe ağaçları kadar kalın olan dev bir org yükseliyordu. Koskoca bir mihrabın karşısına on bin tahta bank diziliydi; aradaki ara yollar göz alabildiğine uzundu ve bütün mekân bin güneşin ışığıyla aydınlatılan kesme kristal ile camdan yapılma müthiş bir kubbeyle taçlandırılmıştı.

"Fena değil," dedim.

Sleipnir bu Dünyada sadece rengi doruya çalan bir attı. Hayat hattını bir eliyle tutan Seksek aşağı inip etrafına bakındı.

"Bu ne?" diye sordu.

"Büyük bir tasarım," diye her yerden bir ses yükseldi. "Kaos'tan Düzen getirmek için inşa edilmiş koca Katedralim."

Konuşanın rüyacı olduğunu tahmin ettim. Bu rüyada her-

hangi bir şekle bürünebilir, o şekle bakılarak ne tür biri olduğu belirlenebilirdi. Ben de etrafıma bakındım ve işçi tulumu giyen uzun boylu, orta yaşlı bir adam gördüm. Adam beline bir alet kemeri sarmış, kafasına püsküllü bir kasket takmıştı.

Rüyacının fiziksel sureti elbette ki bu olmayabilirdi. Gerçek hayatta farklı bir adam hatta bir kadın yahut çocuk olabilirdi. Fakat en azından bu rüyada kendini böyle görüyordu – sanatına güvenen usta bir zanaatkâr; mütevazı ama otoriter.

"*Senin* tasarımın mı?" diye sordum.

"İyi tanrılar izin verirlerse evet."

Cevabı ümit vadedici buldum. Bu adamın Dünyasında tanrılar aktif bir kuvvet değillerse bile halen hafızalarda yaşıyorlardı. Akıntıda gözüme takılan renk izine bakındım. Kolayca tespit edilmesi gerekirdi ama o göz kamaştırıcı ışık çanağında hiçbir sinyal görünür değildi.

Rüyacıya doğru döndüm. "Adın ne?"

Bana baksa da yanıt vermedi. Rüyacılar gerçek isimlerini nadiren söylerler ama ebeveynlerinin seçtikleri değil de rüyalarda kendilerine yakıştırdıkları isimlere bakılarak genellikle onlar hakkında daha fazla bilgi edinilebilir.

"Ben... Mimar'ım," dedi nihayet.

"Ya bu?" Devasa cam kubbeyi işaret ettim. "Bir saray mı? Bir katedral mi? Bir sayfiye kümbeti mi?" Son ifadeyi Seksek'in dahili sözlüğündeki İNGİLİZ EDEBİYATI adlı alt bölümlerin birinden öğrenmiş ve beğenmiştim.

Mimar hafifçe gülümsedi. "Altın Çağ zamanında Tanrıların Beşiği'ydi," dedi. "Şimdiyse Ahalinin Beşiği: Tamamlandığında ilme, hikmete ve Düzene adanmış yeni bir Altın Çağ başlayacak."

Düzen lafını ikinci defa kullanıyordu. Üslubunu tumturaklı ama bir hayli sıkıcı buldum. Düzen abartılır: Odin onu Orta Dünya'ya getirmek için asırlarca uğraştı ve bakın hepsini birden ne kadar çabuk kaybettik. Asgard kaşla göz arasında bir çamur deryası olup çıktı. Bana göre harcanılan enerjiye değmezdi. Lakin gözden kaçırdığım bir şey olduğundan emindim.

Koca cam kubbenin altına doğru yürüdüğüm sırada Seksek peşimden gelmişti. Konuşmak üzere olduğunu sezince sessiz kalmasını işaret ettim. Şüphelerimde haklıysam çok tehlikeli çıkabilecek bu rüyada ne kadar az dikkat çekerse o kadar güvende olacağı fikrindeydim.

Yeniden çevreme bakındım. Mekân beş kısma ayrılmıştı: merkezi kubbe ve de her biri pusulanın bir yönünü gösteren daha küçük dört oda. Her odanın karşı ucunda renkli ve şaşaalı bir tasarıma sahip bir camda Ragnarök'ten sahneler resmedilmişti: Dünya Yılanı'nın denizden yükselişi, Bifrost'un çöküşü, General'in Kurt Fenrise yenik düşüşü. Kuzey penceresinin uzak bir köşesinde kollarıma tutunan Heimdall'la beraber surlardan yuvarlanan Bendeniz'i bile görebiliyordum. Bence böyle trajik bir sahne daha büyük bir tuvali hak ediyordu. Yine de başıma gelenlerin yasını tutmaya vakit yoktu. Odaları kubbeye bağlayan geniş ara yollarda mozaikli karoların yaldızıyla sınırlı kalmayan bir parıltı gözüme çarpıyordu: Zeminde daha önce de gördüğüm bir tasarım yaratan bir desen.

Bu gökyüzünde gördüğümle –hani Seksek'in buhar izi dediğiyle– aynı işaretti. O gün onun bir tür rün olduğuna kesin gözüyle bakmıştım ve aynı kesinlik şimdi geri gelmişti. İki çizginin kesiştiği noktaya gittim –Rüya'da mesafelerin anlamı yoktur– ve ışıltılı kubbenin altında yere sabitlenmiş siyah bir taş gördüm. Taşın bir tarafına rünler kazınmış, tepesine de o çarpı işareti oyulmuştu.

"Bu ne?" diye sordum Mimar'a. "Buradaki sembol ne anlama geliyor?"

Kendine Mimar diyen adam başını iki yana salladı. "Ben desenleri sorgulamam," dedi. "Fısıltıcı onu orada arzuladı."

"Fısıltıcı mı?"

"Benimle konuşur." Mimar'ın sesi huşuyla kısıldı. "Seyreder. Makine'yi çalıştırır. Bana onun adına inşaat yapacağımı söyler."

İşte bunu ümit vadedici buldum. Bahsi geçen Fısıltıcı –yoksa bir kâhin miydi?– büyük bir nüfuza sahip gibiydi. Karşımdaki adam onu görmüş müydü? Rüya'da gözüne takılmış mıydı? Gerçek Dünyanın bir yerlerinde onu *bulabilir* miydi?

"Ne makinesi?"

Rüyacı gülümsedi. "Machina Brava. Şurada." Orgu işaret etti. Enstrüman artık –eğer öyle bir şey mümkünse– eskisinden de büyük görünüyor, Yggdrasil kalınlığındaki altın boruları ateş sütunlarını andırıyordu. Kubbenin de az öncekinden daha büyük olması dikkatimden kaçmadı. Akıl almaz yükseklikteki kristal kümbet bulutsuz göğün tamamını kırıyordu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Seksek. Yükseltilerek müthiş bir seviyeye çıkarılan sesi âdeta salonu gizli yılanlarla doldurdu.

"Sanırım rüya değişmeye başlıyor," dedim. "Seksek, Thor – gitmeye hazırlanın."

Seksek, Sleipnir'in yelesini kavradı. Thor kuşkulu bir ifade takınmakla yetindi.

"Ciddiyim," dedi asabice. "Ne yani, kaçmaya çalışacağımı mı sanıyorsun? Tanrılar aşkına, *nereye* kaçabilirim ki?"

"Senden her şey beklenir," diye homurdandı Thor.

"Canın cehenneme," dedim. Fakat sesimde heves yoktu. Şu Fısıltıcı hakkında daha fazla bilgi edinme ihtiyacım, her an çökmeye hazır bir rüyada kalmanın tehlikesine ağır basıyordu. Bütün bu meşum tertip basit bir tesadüf olamayacak kadar tanıdık görünüyordu. Ve eğer Fısıltıcı sahiden de Kâhin'se burada onun fiziki konumuna dair bir ipucu bulmam mümkündü.

Mimar'a doğru döndüğümde Sureti hafiften değişmişti. Artık belki otuzundaki daha genç bir adamdı. Üstünde koyu renkli bir tür cüppe ile üç köşeli, püsküllü bir kep vardı. Ragnarök'ün üstünden ne kadar zaman geçtiğini ve tanrılarının yok oluşu sonrasında rüyacının Dünyasının neye benzediğini merak ettim.

"Bana Fısıltıcı'dan bahset," dedim Mimar'a hitaben. "Burada mı? Onu görebilir miyim? Adı ne?"

"*İsimsiz'den bahsederim amma ve lakin ismi Fırka. O*

Dünyalara Düzen getirecek ve başlatacak bir Anıma. O ki yaşar hiddet ve garezle Beşik'ten mezara. Ve sana vereceği ayrılık hediyesi olacak zehirli bir kupa."

İşte bu garipti. Rüyacı sanki bir şeyi ezberden okumuştu. Bir kıtayı, belki de bir şiiri. Hatta belki–

Bir kehaneti?

Rüyacıya baktım. "O neydi?"

"*Konuşmaya mecburum ve susmam mümkün değil.*" Mimar kuru bir kahkaha attı. "Ah, Loki," dedi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. En azından senin burada yapmaya çalıştığım şeyi takdir edeceğini sanırdım."

"Ah, hayır." Sekseke doğru döndü. "Ata bin."

"Neler oluyor?" diye sordu Thor.

"*Kahrolası Ata binin.*"

Rüya artık daha hızlı değişiyor, genişleyerek her ufku dolduruyordu. Katedral, pencereler, cam kubbe hatta organ bile hareketlenmeye başlıyor, zaten baş döndüren renkler daha da yoğunlaşıyordu. Mimar gülümsüyordu; artık canavarca boyutlara ulaşmış Sureti bir dev gibi bize tepeden bakıyordu.

Kâhin'in izini görememiş olmama şaşmamak lazımdı. Kâhin, Dünyanın ta kendisiydi. Her cam, yaldız ve mermer parçasından ışık saçmaktaydı. Bu Dünya o ne zaman isterse biz hâlâ içindeyken çökebilirdi.

"*KONUŞMAYA MECBURUM*," dedi Mimar, bir çığ kadar yüksek bir sesle. "*KONUŞACAĞIM VE DOKUZ DÜNYA BENİ DİNLEYECEK. BENDEN KORKACAK VE BANA İTAAT EDECEK.*"

Hâlâ Sleipnir'in yanında dikilen Thor'un muazzam alnı kırışık, kızıl sakalı diken dikendi. Ben Ata binmeye başlarken elini omzuma koydu.

"Ağır ol," dedi. "Bilmek istiyorum. Rüyacı bir kehanette mi bulundu?"

Mimar'a göz attım. "Sayılır."

"Nasıl?"

İçimden sövdüm. Thor'un zihinsel süreçleri en iyi zamanlarda dahi asla hızlı ilerlemezdi. Hele burada bir *Asgard!*™ oyunundakinden bile daha ahesteydi.

"Açıklamaya zamanım yok," deyip silkinerek Thor'un elini üstümden attım. "Bana güven yeter. Buradan bir an önce çıkmalıyız. Yoksa kızılca kıyamet kopacak."

Thor kuşkuyla çevresine bakındı. "Neden öyle bir şey olsun ki?" dedi.

Kargaşada sakin kalmaya çalıştım. Bu çabam hareketli cisimlerle dolu bir Dünyadaki yegâne hareketsiz cisim olmak gibiydi. Ata Çağı'nda Asgard'a Düzen getirmeye çalışan General'in halinden kıt kanaat bile olsa anlamaya başladım.

Rüya'da öyle yapmaya ihtiyaç duymamama rağmen derin bir nefes aldım. "Mimar'ın rüyasında değiliz," dedim. "Sanırım Kâhin'inkindeyiz."

5

Evvel zamanda bir söz vardı: *Köle neyi düşler? Efendi olmayı.* Şimdi Sleipnir'i baloncuk Dünyanın duvarına doğru sürerken onu yepyeni bir bakış açısıyla ele alabiliyordum.

Şu an içinde bulunduğumuz duruma ne kadar da uygundu. *Köle, efendi olmayı düşler.* Ve şimdi tanrılara asırlarca hizmet etmesinin ardından Kâhin'in rüyası –sıradışı bir genişliğe ve tesire sahip bir baloncuk Dünya– inşa etme, ilham verme ve hükmetme özlemini yansıtıyordu. Acaba o arzu ne kadar geniş kapsamlıydı? Rüya'da bir hükümdar olmanın alışılmadık bir tarafı yoktur ama Kâhin hakkında bildiklerim onun yalnızca Rüya'daki bir baloncuk Dünyaya değil, rüyacılarla dolu bir Dünyada –yeterli yardımı alırsa bir tanrı bile olabileceği bir Dünya'ya– hükmetmeye niyetli olduğunu öne sürüyordu.

Seksek arkamdan konuştu. "Zamanında kaçabilecek miyiz?"

"Elbette," cevabını verdim.

"Yalancı," dedi.

Mimar artık Dünya ağacı kadar uzundu. Başını cam bir hale gibi çevreleyen dev kubbenin altından üçümüze bakarken canavarca tebessümü semayı kaplıyordu.

"KONUŞMAYA MECBURUM!" diye gürledi. "VE BENİ DİNLEMENİZ AKILLICA OLUR. YENİ BİR ÇAĞ YAKLAŞIYOR. TANRILARIN ÇAĞI SONA ERDİ." Bir duraksama yaşandı, sonra Ses keyifsiz denemeyecek bir tonla tekrar konuştu.

"NEDEN KAÇMAYA ÇALIŞIYORSUNUZ?" dedi. "DAHA KİM OLDUĞUMU ANLAMADINIZ MI?"

Uçsuz bucaksız gökyüzüne göz attım. "Biliyor musun, nedense daha uzun olacağını sanmıştım. Ve belki biraz daha heybetli."

Kâhin'in kahkahaları cam bir düzlüğe yağan dolu gibiydi. "Zaten hep matrak olageldin," dedi daha normal bir sesle. "Acaba diyorum eziyet çektiğini görmek mi yoksa sağ kalmana izin vermek mi beni daha çok eğlendirir?"

Cevap vermeden yola devam ederek Sleipnir'i uzaklaşan ufka doğru sürdüm.

Arkamda Seksek'in kısık, çocuksu bir sesle kendi kendine şarkı söylediğini duydum. Aklını kaçırmakta olmadığını umsam da baloncuk nihayet patlamadan evvel rüyanın sınırına ulaşmaya çalışmaktan başka elimden bir şey gelmezdi.

Thor'un isyankâr bir hali vardı. "Bulmaya gönderildiğimiz şey buysa," dedi, "neden kaçıyoruz?"

Ben açıklamaya çalışırken Sleipnir yolculuk Suretine geçti. Sekiz bacağı bir gökkuşağının parçaları gibi havada yay çizdi. Üçümüz onun kızılımtrak yelesine sıkıca tutunurken ivme kazanarak koca katedralin ışıltılı ara yollarında hızla koşturdu. O esnada etrafımıza yağmur gibi vitraylı cam yağdı ve Mimar'ın kahkahaları dört bir yanımızda yankılandı.

Fakat baloncuk Dünyanın duvarına doğru Sleipnir'in bizi taşıyabildiği kadar hızlı ilerlesek de oraya bir türlü yaklaşamadık. Ara yollar uzayıp giderek renkli sislere karışır, biz yol aldıkça gökyüzü daha da genişler gibiydi. Tüm bu zaman zarfında rüya tıpkı yağmurda kalan suluboya bir resim gibi biçimini kaybetti. Yapısı o değişken havada dumana, buluta, gökkuşağına dönüştü.

Thor bir kez daha tekrarladı: "Neden kaçıyoruz?"

"Çünkü bu bir tuzak," dedim. "Kâhin usulca sorguya çekebileceğimiz insan bir rüyacı değil. Bizi *tanıyor*. Zayıf yönlerimizi biliyor. Ve bu Dünyada bütün güç onda."

Kâhin tekrar güldü. Geriye baktığımda onu Machina Brava

diye tanıttığı koca orgun başında otururken gördüm. Artık rüyada yapısını kaybetmeyen tek şey sanki oydu. Her zamanki gibi altın sarısı bir parıltı saçıyor, sesi patlayan bir volkanı hatırlatıyordu.

"Bakıyorum da *sen* anlamışsın," dedi Kâhin. "Zaten içlerindeki en akıllısı hep sen oldun. Öbür Dünya'dan nasıl kaçtın?"

"Bir yolunu buldum işte," dedim Sleipnir'in yelesini bırakmadan.

"Sureti pofuduk beyaz bir köpekle bağlantılıymış gibi görünmesine rağmen Gök Gürleten'i de tanıdım. Peki ama yanındaki kim?"

"Hiç kimse," dedim suluboya sise kısılı gözlerle bakarak.

"Doğru söylemiyorsun," dedi Kâhin'in sesi. "Bu mesafeden bile onu apaçık görebiliyorum. Kim o? Ahali'den biri mi?"

Halen sırtıma tutunan Seksek'in Sureti artık beş altı yaşlarını geçmeyen ve hâlâ o sözsüz şarkıyı söyleyen küçük bir çocuğunkiydi. Şarkı bana onun zihninde duyduğum bir ezgiyi anımsattı ama Kâhin'in sesi dört bir yanımda gürlerken onu düşünecek zamanım olmadı.

"Hiç kimse işte. Sadece bir arkadaş," dedim.

Bunu söyler söylemez pişman oldum. Ama artık çok geçti. Kâhin güldü. "Bir *arkadaş* mı? Bak sen. Loki olduğundan emin misin? Bir zamanlar tanıdığım Oyunbaz arkadaş edinmeyecek kadar zekiydi."

"Lafın gelişi," diye mırıldandım. "Asıl kastettiğim–"

"Sakın *konak* olmasın?"

Kahretsin, bu diğerinden daha iyi değildi.

"Demek kendine insan bir konak bulmayı başardın," dedi Kâhin. "Aferin. Ama ev sahibinin ihtiyaçlarına, hislerine, aralıksız taleplerine ve tabii vücudunun kısıtlamalarına uyum sağlamak çok yorucu olsa gerek."

Cevap vermeyip rüyanın artık görüş alanımın ötesine çekilmiş gibi görünen sınırına ulaşmaya yoğunlaştım. Üçümüz renkli siste yol alırken orgunun başındaki Mimar sonsuzluk mesafesindeki bir kehribar parçasında asılı durur gibiydi.

"Belki sana o konuda yardımım dokunabilir," diye teklifte bulundu Kâhin. Hemen arkamda oturuyormuşçasına sesi kulağımın dibinden geliyordu. "Ama yol tepmeye devam etmek istiyorsan bekleyebilirim."

Sövdüm.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Thor.

"Başımızın dertte olduğu anlamına."

Cidden, böyle olacağını tahmin etmeliydim. Kâhin kadim ve güçlü bir tılsımdı. Rünler hakkındaki bilgileri emsalsizdi. Ayrıca akıl ermez bir şerre, aşılmaz bir nefrete ve deniz kadar derin bir kurnazlığa sahipti. Bana hatırlattığı biri vardı...

Gullveig-Heid?

Elbette. Armut dibine düşer. Odin'in bana Mimir ile Gullveig-Heid arasındaki ilişkiyi neden anlattığını merak etmiştim; şimdi de böyle bir ihtimal olduğunu önceden biliyor muydu diye merak ediyordum. Beni düşmanının eline düşeceğimi bile bile mi Rüya'ya göndermişti? Ama öyleyse bundan ne kazanabilirdi?

Altımdaki Sleipnir hâlâ Mimir'in Dünyasının çekişinden kaçmaya uğraşıyordu. Bir elimi Atın sağrısına koyarak ona dinlenmesi sinyalini verdim. Arkamızdan Kâhin'in derin kahkahası çınladı.

"Ah, Loki. Senden hep hoşlandım," diye fısıldadı yalnızca benim duyabildiğim bir sesle. "Hep güven verici bir bencilliğe ve öngörülebilirliğe sahip olageldin. Başka ne yaparsan yap kendi çıkarlarını gözetmene güvenilebilirdi. Ya sana bir kıyak geçersem? Seni konağının taleplerinden kurtarırsam? Tüm bunları geride bırakıp kendi belirleyeceğin bir geleceğe gitmene izin verirsem?"

"Öyle bir şey karakterinle hiç uyuşmazdı," dedim.

"Eh, elbette benim de senden bir beklentim olacak," dedi Kâhin yumuşak bir dille. "Fakat kendini koruma içgüdülerine duyduğum güvene dayanarak sanırım bir anlaşmaya varabiliriz."

"Sahi mi?" dedim.

"Ah, evet," yanıtını verdi Kâhin.

"Eee, ne yapmamı istiyorsun?"

"Eh, evvela küçük bir oyun oynamamızı öneririm," dedi Kâhin.

"Ne tür bir oyun?" Kâhin'in küçük oyunlarıyla yaşadığım tecrübeler genel kapsamda olumlu değildi.

"Sanırım bu hoşuna gidecek," dedi Kâhin nazikçe. "Senden istediğimi harfiyen yerine getirirsen özgürlüğünle mükâfatlandırılacaksın."

"Peki ya diğerleri?" diye sordum, Seksek ile Thor'a göz atarak.

Kâhin gülümsedi. "Bakacağız," dedi. "Hem zaten başkaları ne zamandan beri umurunda?"

"Haklısın."

On saniye sonra Sleipnir ve ben Rüya'nın arazisinde yalnız ve engelsiz dörtnala koşuyorduk. Bir milyon fırsat birer altımızda yıldızlar gibi yayılıp gidiyordu. Çok aşağılarda hafifçe parlayan baloncuk Dünyanın yüzeyi Seksek'in çocukken sahip olduğu bilyelere –içlerinde kıvrık birer renk demeti bulunan, uzun zaman önceki ve çok uzaklardaki bir şans oyununda ortaya atılıp kaybedilen o cam kürelere– benziyordu.

6

Özgürlük. Bunun Mütevazı Anlatıcınız için ne anlama geldiğini hayal edemezsiniz. Asgard'dayken bile tanrıların bir kölesinden, hizmet etmesi için eğitilebilen ama yemek artıklarından fazlası asla verilmeyen bir köpekten öteye geçmemiştim. Tıpkı Asgard'da ve Öbür Dünya'da olduğum gibi Seksek'in içinde de esir durumuna düşmüş, onun önemsiz taleplerine ve saçma sapan dürtülerine maruz kalmıştım.

Ve şimdi hem özgür hem de Suretliydim – Rüya, Ölüm'ün bile sözünün geçmediği bir ortamdı. Üstelik Sleipnir'in de yardımıyla on bin Dünyadan herhangi birine yolculuk edebilir, onları dilediğimce sömürebilirdim...

Tüm bunlar kendimi yine Kale Tepesi'nde ve Seksek'in bedeninde bulmamı daha da akıl almaz kılıyordu. Kızın kişiliği olmayınca içine yerleştiğim vücut ne gariptir ki mağaramsı geliyordu. Düşmanlarıma açıklama yaparken sesim hiç de yersiz denemeyecek bir korkuyla titriyordu.

"Bir iyi bir de kötü haberim var. İyi haber, Kâhin'i buldum. Öte yandan yolcularımı geçici bir süreliğine kaybetmiş olabilirim."

"*Seksek'i kayıp mı ettin?*" dedi Evan, aynı anda Odin, "*Thor'u kayıp mı ettin?*" derken.

"Tam olarak kaybettiğim söylenemez," cevabını verdim. "Ama onları Rüya'da bırakmam gerekmiş olabilir."

Duyurumu izleyen haksız ve asılsız suçlamaların ayrıntısı-

na girmeyeceğim. Konuşmadan önce Odin'in sakinleşmesini ve Heidi'nin gülmeyi kesmesini bekledim. "Lakin Kâhin'i buldum. Ve eğer istediğini verirsek onları serbest bırakacağına ant içti."

"Peki ne istiyormuş?" Odin'in sesi buz gibiydi.

Omuz silktim. "Ne isteyebilir ki? Seni elbette."

Heidi beni kısılı gözlerle süzdü. "Umarım ona tek kızının sağ salim olduğunu ve onu kurtarmaya çalıştığını söylemişsindir."

"Tabii ki söyledim," dedim. "Ama Mimir'in başkalarına güvenmeye yatkın biri olmadığını anlamalısınız. Bazı teminatlar istedi. Ve onları verebileceğimi sanmıyorum."

"Peki kim verebilir?" diye sordu Heidi. "Ve bu da kim yahu?"

En tatlı tebessümümü ettim. "Gelin sizi tanıştırayım," dedim. "Hayli komik bir hikâyesi var."

7

Mümkünse benimle beraber biraz geriye gidin. Bütün gerçekleri açığa vurmamış olabilirim. İşin aslı şu ki Kâhin birazcık aklımı çelmişti – demek istiyorum ki kim mutlak özgürlük, bedenimde Seksek'in zihninin yükü olmaksızın fiziksel özerklik *ve de* canım ne zaman bir manzara değişikliği istese beni Dünyadan Dünyaya taşıyabilecek Gezginin Atı üstünde hakimiyet fikrini havada kapmaz ki?

Tek yapmam gereken Mimir'in istediği şeyi teslim etmemdi: Çaresiz durumdaki General. Üstelik bunu yapabilirdim de. Tabii önümde tek bir engel –tek bir *kişi*– olmasaydı. Seksek. Paylaştığımız bağlantı Rüya'da bile planımı tahmin etmesine yetti ve ağzından pek hoş sözler çıkmadı.

"Bunu ciddi ciddi düşündüğüne inanamıyorum," diye bana tısladı beraber kaçarken. Çocuk Suretini değiştirmişti. Şimdi yine on yedisindeydi ve ergen havalarından geçilmiyordu.

"Neyi düşündüğüme?" diye sordum.

"Hadi be sen de," dedi Seksek. "Aklından ne geçtiğini biliyorum. Beni ve Thor'u burada, Rüya'da esir bırakmayı ve Sleipnir'le beraber bir daha dönmemek üzere çekip gitmeyi düşünüyorsun. Haklı mıyım?"

"Düşünmek suç değil ya." Ansızın kararsız kalmıştım.

"Seni gidi çakal. Ben de kalkmış azıcık değiştiğini sanıyordum. Mucize denebilecek kadar değil ama seni ucundan kıyısından insan yapmaya yetecek kadar."

"İnsan mı?" İçim kalktı. Bir iblisin katlanabileceği cefanın da bir sınırı vardır.

"Of, niye uğraşıyorum ki?" dedi. "Bir beleşçiden, müptelâdan, yalancıdan ve dolandırıcıdan fazlası olabileceğini sanmam hataydı."

"Onlar benim en iyi vasıflarımdır," diye itiraz ettim.

"Durma git," dedi sertçe. "Bahanelerine bir dakika daha kulak asmaktansa Operadaki kahrolası Hayalet'le ebediyen mahsur kalmayı yeğlerim."

Omuz silktim. "Eh, o dediğini elbette yapabilirim. Başımızdaki sorundan kaçıp kurtulabilirim. Tabii öyle yapmak beni hâlâ kan güden üç düşmanla baş başa bırakır, o ayrı. Veyahut iki hususu hatırlayabilirsin: (a) Ben Loki'yim ve (b) daima bir planım vardır. Ne dersin, Seksek? Sana uyar mı?"

"Planın falan yok," dedi Seksek. "Odin sorduğunda öyle dedin."

"Yalan söyledim. E ne yapayım? Huyum kurusun."

Seksek kısa bir süre konuşmadı. Kuşkusunun omuzlarımdan kayıp gittiğini hissettim. Sonra kısık bir sesin arkamda fısıldadığını işittim: *Ne planı?*

8

"Ahali arasında eski bir bilmece vardır. Bir kayıkçıyla ilgilidir. Bahsi geçen kayıkçının üç yükü bir gölün karşısına geçirmesi gerekmektedir: bir kurt, bir keçi ve bir baş lahana. Neden diye sorma – adamın olayı bu. Gölün karşısında mallara göz kulak olacak kimse yoktur ve hem keçinin hem de kurdun karınları açtır.

"Fakat kayık çok küçüktür; adam aynı anda sadece bir yük taşıyabilecektir. Sorun şu ki karşıya önce kurdu geçirirse keçi lahanayı yiyecektir. Eğer lahanayı geçirirse kurt keçiyi yiyecektir. Yok eğer keçiyi geçirirse ondan sonra ya lahanayı geçirmesi gerekir ki o zaman kayık tekrar göle açılır açılmaz keçi lahanayı yiyecektir, ya da kurdu geçirmesi gerekir ki o zaman da kayıkçı gözden kaybolur kaybolmaz kurt keçiyi mideye indirecektir. Bu durumda adam hepsini nasıl güvende tutabilir?"

"Şey, keçiyi bağlayarak mı? Kurdu kafese kapatarak mı?"

"Hayır. Adamın ipi yok."

"Bir kayığı var ama ipi yok ha? Öyleyse o kıyıdan ayrılır ayılmaz kurt ve keçi neden basıp gitmiyor ki?"

İç geçirdim. Bu tam da Odin'in öykülerinden birine benzemeye başlıyordu. Namevt kediyle ilgili olan kadar kötü değil de ama hayvan öğesi bıktırıcıydı. Yine de tüylü şeylere bayılan Seksek'e ilginç gelebileceğini ummuştum.

"Sözüme güven yeter," dedim. "Kayıkçının onları bıraktığı yerde kalacaklar."

"Eh, madem o kadar uysallar, neden adam keçiye lahanayı, kurda da keçiyi yememesini söylemiyor?"

Tekrar iç geçirdim. "Mevzu o değil. Mevzu bir dereceye kadar mevcut sorunumuzu yansıtan bilmeceyi çözmek. Kayıkçı elbette benim. Göl de Rüya. Senin ve Evan'ın uyanık tarafa sağ salim geçmeniz gerekiyor. Heidi ile Odin'in *karşı* tarafa, yani *kendi* Dünyamıza götürülmeleri gerekiyor. Ve Mimir'in Başı'nın -lahananın- her ikisinden de mümkün olduğunca uzak tutulması gerekiyor."

Nispeten uzun bir sessizlik yaşandı. "Bence bu bir bilmece değil," dedi Seksek. "Daha ziyade bir kapsamlı düşünme problemi."

"Ne olduğunu boş ver," dedim. "Bir planım olduğunun farkındasın, değil mi?"

Ona baktım. Gülümsedi. "Loki'nin daima bir planı vardır," dedi.

"Ve geri geleceğime söz veriyorum, tamam mı? Adım üstüne sana söz veriyorum."

Yine o kafa sallama. Bir şey -mesela bir kangal tel- ansızın kalbime dolanmışçasına beni neden kaygılandırdı bilmiyorum. Kapıldığım his tedirgin ediciydi -özellikle de o esnada onu başka bir şeye yoramadığım için- ve paylaştığımız kısacık zaman zarfında Seksek'in beni ne kadar yozlaştırdığını merak etmeme sebep oldu. O daralma hissi. Derinlerdeki bir şeyin o titreşimi. Umursamaya çok benziyordu. Tabii acizliğe de.

"Seksek," dedim en kötüsünden korkarak, "bana güveniyor musun?"

Kafa salladı.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Benden hiç mi bir şey öğrenmedin? *Kimseye* güvenme. Anladın mı?"

Kızın kafası karışmış gibi oldu. "İyi ama dedin ki-"

"Of, unut gitsin." Bunun ardından Mimar'ın baloncuk Dünyasını arkamdaki karanlıkta bırakarak Sleipnir'i tekrar Rüya'ya soktum.

9

Sonrasında yolumu değiştirip beni Kâhine götürmüş olan renkleri takip ettim. Fakat bu gittiğim yer Rüya değil de mukabilinin yer aldığı cismani Dünyaydı.

Rüya Suretine incecik bir kabloyla bağlı olan Mimir'in Başı uyuyordu – yine de ne zamandır öyle yaptığını tahmin etmem mümkün değildi. O kablolardan bir tane de Seksek'te vardı – en azından baloncuk Dünya çökene ve Kâhin bilinçli benliğine geri dönünceye dek.

Zamanın Rüya'da farklı işlemesi, uyanık Dünyada sadece birkaç saniye geçerken rüyacının saatlerce hatta bazen günlerce veya haftalarca seyahat etmesine ve sürüklenip gitmesine imkân tanır. Fakat şimdi yeniden fiziksel Dünyaya yolculuk ediyordum ve bu da her saniyenin önemli olduğu, her nefesin bir fark yarattığı anlamına geliyordu. Seksek'in hayatı Kâhin'in ne kadar uyuyacağına, Baş'ı ne kadar çabuk ele geçirebileceğime ve Odin'i benimle gelmeye ikna edip edemeyeceğime bağlıydı.

Biliyorum. Böyle ifade edildiğinde gerçek bir planım yokmuş gibi gelebilir. Fakat Seksek'e eksiksiz bir plan kurduğum izlenimini vermeme karşın ona yalan söylememiştim – belki onu bilmecemin bir çözümü olduğuna inandırmam hariç. Kayıkçının sorunu –ve tabii ki benim sorunum– kurdun keçiyle veya keçinin lahanayla asla yalnız bırakılamamasında yatıyordu. Fakat bilmecenin bendeki versiyonu, hepsi de Rüya'nın belirli bir tarafına götürülmesi gereken *çok sayıda* keçimin ve

kurdumun olduğu gerçeğiyle daha da karmaşık bir hal alıyordu. Dahası –*öhhö!*– kayıkçının da tüm bu badireyi sağ salim atlatması gerekiyordu.

Peki ama yalnız başıma ve fiziki bir biçimim olmaksızın ne başarmayı umduğumu sorabilirsiniz. Eh, ömrüm boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da nasıl rüya gördüğüne bakarak biri hakkında pek çok bilgi edinebilirsiniz. Mimir'in rüyası bana düşünüp taşınacak çok şey vermişti: özellikle de o dev katedralin tasviriyle, taşa oyulmuş çarpı şeklindeki sembolle, garip bir isme sahip orgla ve de Mimar figürüyle. Bu öğelere birbiriyle kesişerek Rüya'dan geçen milyonlarca sinyal arasında Kâhin'in renklerinin *başka* bir renk setiyle yakından ilişkili görünmesi de eklenince bir insan bağlantısı akla geliyordu. Ahali'den biri Kâhin'in gömülü olduğu yerden çıkarmış mıydı? O da tanrılara çok ağır bir bedel ödeten şeyin etkisine mi girmişti?

Sleipnir'in sırtında sinyali takip ettim. Kâhin'in izi çok parlak olup daha aşağı ve donuk renkleri bastırıyordu. Fakat o ikinci iz aynen devam ederek bazen Kâhin'inkiyle kesişiyor, bazen de onun etrafına dolanıyordu. Sonunda beklediğim gibi beni neredeyse tanıdığım bir Dünyaya ulaştırdı. Yeşil, sarı ve buz mavisinin hâkim olduğu mekân vadilerle ve dağlarla doluydu. Donmuş bir Kuzey'e, bereketli bir Güney'e sahipti ve hepsinin etrafını Tek Deniz kaplıyordu–

Ben Asgard'ın surlarından düşeli çok ama çok uzun bir zaman geçmişti. O noktada Ahali'nin Dünyası kasvetli, soğuk ve ateşli bir yer olup çıkmıştı. Güneş ve Ay yutulmuş, buzullar tepelerden aşağı inmiş ve yaşayan ölülerin orduları Rüya'nın kollarından akıp gelerek buzlu Demirkoru'da toplanmıştı. Pekâla, itiraf ediyorum; iklim değişimine ilgi gösterecek bir pozisyonda değildim. Fakat Kış Savaşı diyarı mahvedip halkın canına okumuş, onları Dünyanın çürüyen cesedindeki leş yiyicilere çevirmişti. Mimir'in Başı'nı o karanlık ve buz çukuruna atarken ebediyen kaybolacağını ummuştum. Fakat görünüşe göre kelle bu

Dünyada yalnızca sağ kalmamış, aynı zamanda kendine istifade edebileceği insan bir konak bulmayı bile başarmıştı.

Elbette ki başaracaktı. Bundan daha azını beklememiştim. Mimir eski günlerde bile hep işbilir olmuştu. Fakat General'in Atıyla beraber Rüya'nın sisli kaosundan çıkarken onu gördüğümden beri Dünyanın ne kadar değiştiğine şaştım kaldım. O Dünyayı sona erdirdiğimiz bölgede –Ida ile Demirkoru arasında– karanlık ve dumanlı bir gökyüzü yerine ufak ufak pofuduk bulutlarla bezeli masmavi bir sema gördüm. Ayrıca çorak, altüst olmuş bir ova yerine büyük ve enerjik bir yerleşim yeri gördüm: iki katlı ahşap evler, bir nehre çıkan parke taşlı dar sokaklar ve daha ötede altın sarısı renginde isli taşlardan inşa edilmiş olup damlara tepeden bakan bir dizi kule ile minare.

Demirkoru gerilemişti –ağaçları muhtemelen o ahşap evlerin inşası için kesilmişti– ve bir zamanlar gürül gürül akan nehir barajlar ve köprüler inşa edilerek ehlileştirilmişti. Su kenarı sandallarla, mavnalarla, iskelelerle ve bentlerle dolup taşmıştı.

Asgard'ın yıkılışıyla Dünyamızın son ermediğini anlamam biraz zamanımı aldı. Bunu elbette ki önceden de biliyordum– yine de şaşkına dönmekten kendimi alamıyordum. Asgard yıkılalı ne kadar olmuştu? Bu Dünyada aradan topu topu iki yüz yıl geçtiğini tahmin ediyordum. Peki ama harabeler neredeydi? Anıtlar? Halkımıza adanan mabetler? Hepsi de bu kadar çabuk mu ufalanmıştı?

Öbür Dünya'dayken Rüya vasıtasıyla ikâmetimize dair tüm izlerin kaybolmasını seyretmiştim. Fakat burada, düştüğüm toprakta dururken ne kadar kapsamlıca silindiğimizi görmek hâlâ şok ediciydi.

Bu Dünyadaki Sureti küçülerek rengi kızıla çalan ve ründamgalı bir yular takan alelade bir ata indirgenmiş Sleipnir'e göz attım. Kendi Suretim Rüya'nın bir parçacığını geçmediği için görünmez denebilecek kadar bulanıktı. Fakat Sleipnir'i bırakmadığım sürece eğer gerekirse daha görülür bir Suret alabileceğimi

biliyordum. Cismani ayrıcalıklardan yoksundum – tekrar etmemiğe bürününceye dek yemekten, seksten ve diğer zevklerden mahrum kalacaktım. Fakat Sleipnir beni Dünyada tutuyordu ve zaten tek isteğim buydu.

Artık Seksek için saat işliyordu. Rüya'daki zamanı tükeniyordu. Kâhin'i bulmam lazımdı ve elimdeki tek ipucu o binanın anısıydı: sütunlar, taş duvarlar, camlar. Elbette aradığım binanın Rüya'da gördüğüme hiç benzememesi de mümkündü. Fakat asıl Mimar'ı, yani o binayı düşleyerek var etmiş adamı bulabilirsem...

Etrafıma bakındığımda taşa inen çekiç seslerinin farkına vardım. Sesin kaynağı uzaktı ama bir an bineğimin üstünde yükselince sokak labirentinin ötesinde bir inşaat alanı gördüm. Orada bir şeyler oluyordu – tahta evlerden ve hatta ötedeki taş kulelerden çok daha hırslı bir şey. Sleipnir'i ilerlettim ve kısa bir süre sonra kendimizi süregiden bir işi seyrederken bulduk: Altı uçlu bir yıldızın çizgilerini oluşturacak bir geometriyle konumlandırılmış çok sayıda daha küçük binanın çevrelediği alışılmadık boyutta ölçekte bir yapı.

Görünmez olarak sahnenin üzerine yükseldiğimde avlularıyla, bahçeleriyle ve caddeleriyle kısmen tamamlanmış tasarımın zarafeti dikkatimi çekti. Asgard bile ortaya çıkma aşamasındaki eser kadar güzel olmayabilirdi. Projenin arkasında müthiş bir yeteneğe ve vizyona sahip bir mimarın bulunduğunu tahmin ettim.

Deme yahu, diye içimden geçirdim. *Acaba kim?*

Yine vücutsuz bir şekilde havaya yükselerek sahneyi bir de oradan keşfettim. Taş ustaları, işçiler, heykeltıraşlar, yapı iskelecilerinin yanı sıra kereste, mermer ve taş yüklü koca koca kağnılar gördüm. Ve hepsinin ortasında ağındaki bir örümcek gibi yine o renkleri tespit ettim: Kâhin. Onun gümüşi-yeşili başka birininkilerle karışıyordu.

Sleipnir'i en alelade Suretinde tutarak biraz daha yürüttüm. O sinyal izini takip edince kendimi nihayet kalın duvarlı bir ça-

dırın yanında buldum. Çadırın içinde Ahali'den biri inşaat işinin tozundan ve çalışanların gürültüsünden uzakta bazı diyagramlar inceliyordu.

Adam uyumamasına rağmen Rüya onu bir pelerin gibi sarıyordu. Bazı sanatçılar böyledirler: Kısmen cismani Dünyada, kısmen de hayal güçlerinin Dünyasında ikamet ederler. Böyle kimselerle daha önce de karşılaşmıştım ama hiçbirinin dahili özü bununki kadar somut olmamıştı. Bu yüzden adamın sinyali Kâhin'in rüyasıyla o kadar yakından bağlantılıydı. Bu yüzden ilk başta onları iki farklı varlık olarak ayırt edememiştim. Esasen vizyon hem insana hem de Kâhine aitti. Her ikisi de Mimar'dı. İkisi de aynı rüyayla birbirine bağlıydı.

Bu durumu hayra alamet kabul ettim. İletişim kurabileceğimiz anlamına geliyordu. Dahası adam bu pekişmiş yaratıcılık halinde kaldığı müddetçe Kâhin'in rüyası da güvende kalacak ve Seksek'in fazladan bir hayat hattı olacaktı. Sleipnir'in cismani biçimini bozdum ve birlikte bez duvardan geçtik. Adam kendini kaptırdığı kâğıtlar bir esintiyle uçuşmuşçasına başını kaldırdı ama etrafındaki rüya pusu dağılmadı.

"Kim var orada?" dedi. "Orada biri mi var?"

Bulanık bir şekil aldığımda adamın gözleri ani bir panikle kocaman açıldı. Yine de hayreti beklediğimden azdı.

"Hayır!" dedi. "Hazır değilim! İşim bitinceye kadar beni yalnız bırakacağına söz verdin!"

"Anlaşılan bir yanlış kimlik tespiti vakasıyla karşı karşıyayız," dedim. "Seni daha önce hiç görmedim ve sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Bilakis."

Adam biraz gevşer gibi oldu. Elini uzatıp General'in Atının yelesine dokundu ve onu cismani bulunca biraz daha rahatladı. "Kimsin sen? Bir melek, bir iblis, bir hayalet?"

Aslında az buçuk üçü birdendim. Fakat formalitelerle zaman kaybetmek istemedim. Rüya'da saat hâlâ tıkırdıyordu.

"Gelecekten gelen bir yolcu," dedim. Bu cevabım hem tama-

men doğru olmak hem de kulağa gizemli gelmek gibi çifte avantaja sahipti.

Adamın gözleri yine kocaman açıldı. Onu biraz daha yakından inceleme fırsatı bulunca Kâhin'in rüyasındaki adamın bir versiyonu olduğunu fark ettim. Kırmızı kenarlı cüppe, püsküllü kep, mavi ve biraz uykulu gözler: Kâhin'in tasavvurunun şatafatlı merceğinden gördüğüm Mimar'ın daha nazik, daha şefkatli bir haline benziyordu. En iyisi de renkleri herhangi bir hilekârlığı veya garezi ele vermiyordu. Kâhin'in maşası masum biri –sanatına olan aşkının ayakta tutmaya yettiği bir adam– gibi görünüyordu.

Sözlerim karşısında gözleri parladı. "Gelecekte orada mı?" diye sordu. "Koca katedralim yerli yerinde mi? Onu tamamlayacak mıyım? Tasavvurlarımın gösterdiği kadar heybetli mi?"

Kâhin'in rüyasını düşündüm. "Kristal camdan bir kubbe gördüm," dedim. "Sütunları neredeyse gök kubbeye kadar çıkıyordu. Dev bir org sesiyle Dokuz Dünya'yı dolduruyordu."

Adamın gözleri âdeta birer yıldıza dönmüştü. Devam et, diye aklımdan geçirdim.

"Altın sarısı taştan koskoca ara yollar, nefes kesici yükseklikte zarif kemerler, heykeller ve rengârenk camlar gördüm." Derin bir nefes aldım (oysa ki vücutsuz olduğum için ihtiyacım yoktu). "Ayrıca karanlığa saklanmış vücutsuz bir kelle gördüm. Konuşuyor, yaşıyor, düşlüyor ve bana yıllar öncesinde yaşanmış şeyler gösteriyordu."

Adamın renkleri huzursuzca dalgalandı. "Bunu nasıl biliyorsun?" diye sordu.

"Sen orasını boş ver. Biliyorum işte," dedim performansıma tüm gayretimi katarak.

Adam daha da tedirginleşti.

"Söyle bana," dedim. "Bütün bunları nasıl akıl ettin?"

Adam bir an tereddüde düşer gibi oldu, sonra kafa salladı. Renkleri netleşti. "Eskiden bir matematikçiydim," dedi. "Üniversite'de bir Üstat'tım. Çalışmalarımın ötesinde bir hırsım

yoktu. Sayı köklerini incelemekten hoşlanırdım. O kadar tertipli, o kadar zariftiler ki. Karmaşık sayıların çarpımsal köklerinin mimari özelliklerini konu alan bir kitap bile yazıyordum. Sonra gezintilerimin birinde yarısına kadar bir kül yığınına gömülü bir taş buldum."

"Ve ardından rüyalar başladı," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"Omuz silktim. "Devam et."

"İlk başta kendimi işime çok fazla kaptırdığımı sandım," dedi. "Rüyalarımda daha önce yarattıklarımdan daha karmaşık sayılar ve sayı kökleri görüyordum. En küçüğünden en büyüğüne kadar bilinen Dünyalar'daki her şeyi açıklarmış gibi görünen diziler. Sayı kökleriyle ilgili kitabımı yarım bırakıp Bilinen Dünyalar Teorisi başlıklı büyük eserim üstünde çalışmaya başladım. Bildiğimiz Dokuz'dan fazlasının –hem de bizimkiyle beraber var olup çözülmeyi bekleyen karmaşık denklemler gibi pek çok olasılığın gerçekleştiği ve sınandığı çok daha fazlasının– olabileceğini öne sürdüm." Adam yorgun bir tebessüm etti. "Kulağa delice geldiğini biliyorum," dedi, "ama kovan petekleri gibi birbirine kenetlenmiş, sihirli sayılarla inşa edilmiş bir Dünyalar dizisi düşlemeye başladım. Sembollerle –bizim hâlâ *rünler* olarak düşündüğümüz sembollerle– ifade edilen karmaşık denklemler gördüm–"

"Senin şu teorin," dedim. "Bir kutudaki bir kediyi de içeriyor muydu?"

Matematikçi şaşırır gibi oldu. "Şey, hayır."

"Tanrılara şükür," dedim. Dinleyeceğimi dinlemiştim. Geri kalanı tahmin edebilirdim. Kâhin, Mimar'ın zihninde tutunacak bir yer bulmuştu ama orada ne başarmayı umduğu benim için gizemini koruyordu. Katedral belli ki mimar için olduğu kadar Kâhin'in planı için de önem taşıyordu ama ne kadar güzel olursa olsun bir binanın Kâhine nasıl yarar sağlayacağını bir türlü anlamıyordum.

Aklım onun bana Rüya'da söylediği sözlere gitti. Dönüş yolunu bulmaya çalışırken onları dikkatle düşünüp taşınacak kadar

vaktim olmuştu ve kafa yordukça sözler gitgide daha çok bir kehanet gibi gelmişti.

İsimsiz'den bahsediyorum
Amma ve lakin ismi Fırka.
O Dünyalar'a Düzen getirecek
ve başlatacak bir Arınma.

O ki yaşar hiddet ve garezle
Beşik'ten mezara.
Ve sana vereceği ayrılık hediyesi
Olacak zehirli bir kupa.

Şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şey kâhinler ve kehanetler hakkındaki fikirlerimi değiştirmeye yetmemişti. Hani derler ya, *bir kâhine asla güvenme.* İşte ben de kehanetlerde bulunan veya bir udun eşliğinde olmasa bile kafiyeli konuşan her şeyden mümkün mertebe uzak durmaya niyetliydim. Fakat Mimar'ın rüya hakkındaki sözleri hâlâ endişe vericiydi – özellikle de son mısra:

Ve sana vereceği ayrılık hediyesi olacak zehirli bir kupa.

O hediye neydi ki? Kulağa bir uyarı gibi geliyordu. Bu bir tuzak olabilir miydi? Kâhin geleceğimi bir şekilde öngörmüş müydü? Hatta beni buraya o mu çekmişti? Bu tasalandırıcı düşünceyi bir kenara ittim.

"Nerede o taş?"

Mimar tereddüt eder gibi oldu. "Güvende," dedi en sonunda. "Üniversite'deki Koca Kütüphane'de duruyor."

Bahsi geçen Üniversite'yi bilmesem de daha önceden gözüme takılan o kulelerle ve minarelerle bağlantılı olduğunu tahmin ettim. "Neden onu yanında tutmuyorsun?" diye sordum. "Burayı onun sayesinde düşlemedin mi? Sana o ilham vermedi mi?"

Yüzü asıldı. "*Fısıldıyor.*"

"Demek öyle?"

"İlk başta sadece güzel şeyler söylüyordu," dedi adam. "Bana problemleri nasıl çözeceğimi ve matematiği daha pratik bir bağlama nasıl kavuşturacağımı söyledi. Bana bir kemerin bir kapı aralığından nasıl çok daha ağır bir yük taşıyabileceğini, nef ile transept* eksenlerinin kesişmesinin nasıl planlanacağını gösterdi. Bana rünleri kullanarak aklımın ucundan bile geçmemiş şeylerin nasıl inşa edileceğini öğretti. Ama sonra bir şeyler *istemeye* başladı."

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

Adam başını iki yana salladı. "İlk başta karşı koydum. Ama çok fazla güçlenmişti. Büyük eserim biter bitmez ne isterse yapacağıma söz verdim. Böylece kendimi katedralimin inşasına verdim. Ünümü sağlama alacak, Asgard'la bile boy ölçüşebilecekti." Duraksadı. "Yoksa o taş Aesirden birinin kellesi mi?"

"Pek sayılmaz ama ona yakın bir şey," dedim.

"Onu geri almaya mı geldin?" Neredeyse yalvaracaktı.

"Almamı ister miydin?"

Kafa salladı.

"Öyleyse şanslı günündesin. Ama benimle gelmen gerekiyor. Tek başıma bu işin altından kalkamam."

Konuşmaktan korkarcasına tekrar kafa salladı. "Peki ama ya uyanırsa?" derken sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Ya uyanır ve onu başımdan savmaya çalıştığımı anlarsa?"

Güven verici bir tebessüm takındım. "Söylediklerimi yap yeter," dedim ona. "Sana söz veriyorum her şey yoluna girecek. Bu arada ismin ne? Geleceğin seni büyük eserinin hak ettiği kadar net hatırlamasını istiyorum da."

Mimar bana bakarak kafa salladı. Gözleri bir kış sabahı göğünün soğuk ve parlak mavisiydi. "Adım Gift," dedi. "Jonathan Gift. Dünyanın Sonu Üniversitesi Matematik Fahri Profesörü."

"Öyleyse elimi tut, Jonathan Gift," dedim bir karşılama jestiyle. "Elimi tut ve benimle gel. Sen ve ben birbirimize çok yakın olacağız."

---

* Kilise benzeri yapılarda dikdörtgen ana kısım. –*çn*

** Kilise benzeri yapılarda nefle diklemesine kesişen yan kısım. –*çn*

10

Dünyanın Sonu Üniversitesi sarı taştan inşa edilmiş güzel bir binaydı. İçeriye ancak yeşil bir avluya açılan bir kemerden girilebiliyordu. Avluyu katettikten sonra bir merdiven çıktık, sonra da tahta panelli bir koridordan ve bir dizi aydınlık derslikten geçerek Koca Kütüphane'ye doğru yol aldık.

Bulunduğumuz yer bir Ata göre olmadığından Sleipnir'i avluda bırakmıştık. Seksek bize eşlik etseydi Jonathan Gift'i de başımızdan savabilirdik ama kelleye erişebilmek için cismani birine ihtiyacımız vardı. O yüzden Jonathan Gift'in içine girdim –Sleipnir'in Rüya'yı kanalize etmesi sayesinde bu hiç de zor olmadı– ve yeni çevremi gözden geçirdim.

İtiraf etmeliyim ki tıpkı içine girdiğim zaman Seksek'in yaptığı gibi Jonathan Gift'in de paniğe kapılmasını beklemiştim. Fakat varlığımdan tedirgin olduğunu hissetmedim. Hatta çok az tepki sezdim. Herhalde Jonathan Gift zihninde yabancı bir varlık bulunmasına alışmıştı.

Etrafa üstünkörü göz gezdirdim. Jonathan, Seksek'ten daha eğitimliydi; dahili alanı haritalarla, grafiklerle, denklemlerle, formüllerle ve gökyüzü çizelgeleriyle doluydu. Sayı köklerinden geçilmeyen koca koca odalara, sembollerle ve rünlerle dolup taşan dizinlere, içlerine teoriler, tezler, metinler ve grafikler yığılmış odalara sahipti. Ayrıca Seksek'in zihni insanlarla ve ilişkilerle doluyken Jonathan Gift'in herhangi bir dostu veya ailesi yok gibiydi. *Meslektaşlar* olarak adlandırılmış bir bölümde Üniver-

sitedeki departmanında görev yapan Üstatlar kataloglanmıştı. *Zanaatkârlar* adlı bir diğerindeyse günlük etkileşimlerini teşkil eden oymacılar, inşaat ustaları, taş ustaları, cam ustaları, kalfalar, emayeciler, kiremitçiler ve işçiler listelenmişti. Dahili alanında kapalı kapı yoktu – Hel kadar soğuk ve Ölüm kadar karanlık olan tek bir kısıtlı bölge hariç. Bahsi geçen bölgenin ne içeriyor olabileceğine dair herhangi bir ipucuna rastlamadım ama orayı keşfetmeye kalkışırsam başımın belaya girebileceğini sezdim.

Ve sana vereceği ayrılık hediyesi olacak zehirli bir kupa.

O soğuk kısma kafa yorarken ismin bir tesadüf olamayacağını aklımdan geçirdim. Hediye*, zehirli kupa – iyi ama ne tür bir zehir? Üstelik bu ne mümkündü? Jonathan'da herhangi bir ikiyüzlülük, cevabı bildiğini gösteren bir belirti yoktu. Planlarımın bir kısmının Kâhin tarafından biliniyor olabileceği düşüncesi beni derinden endişelendiriyordu. Acaba uyanır da beni Jonathan'ın zihninde bulursa ne olurdu? Mimir'in bir ründamgadan veya güçten yoksun bir faninin zihninde kalmaya tenezzül edeceğini düşünmüyordum, o ayrı. Belki Kâhin bedenin hazlarını tecrübe etmektense zamanını Rüya'da harcayarak görkemli planlar icra etmeyi bu yüzden yeğliyordu. Şahsen ben aynı seçeneği seçmezdim ama herhalde zevkler kişiden kişiye değişiyor.

Neticede Jonathan dersliklerden geçerken dikkatimi çevremize yönelttim. Cüppeli ve kepli öğrenciler yanından geçerlerken mimarın önünde eğildiler; cüppelerindeki kırmızı kenarlardan ayırt edilebilen bir çift yaşlıca Üstat kibarca kafa salladı. Jonathan da selamlarına aynen karşılık verdi – Çehreler Kitabı'nın ondaki versiyonu bana adamların isimlerini ve Departmanlarını gösterse de ayrıntıya girmedi. Yahu bu adamın hiç mi dostu yoktu? Hayatındaki hiç kimse önem taşımıyor muydu?

Fakat sonra Kütüphane'ye girdik ve gözüm kitaplardan başka bir şey görmedi. Asgard'dayken kitaplar asla hayatımın önemli bir parçası olmamıştı ve Seksek'in Dünyasında yaygın hatta kimi zaman tek kullanımlıktılar. Fakat hücremde Rüya üzerinden

* Gift, İngilizcede hediye anlamına geliyor. *-ylm*

Dünyaları seyrederken yazılı dil kadar ona değer verenlere de saygı duymayı öğrenmiştim. Ayrıca Ragnarök'ün kargaşasında bu derli toplu Dünyanın, bu kitaplar ve âlimlik mekânının nasıl filizlendiğini merak ettim. O olayın üstünden ne kadar zaman geçmişti? Zaman Dünyadan Dünyaya farklı yürür ama Kaos'tan yapılan bu çıkışın ziyadesiyle hızlı gerçekleştiğini ve en azından kısmen kitaplarla –ve de onları yazanlarla– şekillendiğini seziyordum.

Dünyanın Sonu Koca Kütüphanesi'nde etrafa bakınırken bu Dünyanın insanlarının kitaplara değer verdiklerini görebiliyordum. Yedi metre yüksekliğindeki kitap raflarına on binden fazlası dizilmiş olmalıydı. Evlerin kapıları kadar büyük deri ciltli kitapların yanı sıra eliniz kadar küçük parşömen kitapçıklar vardı. Kimisi renkli mürekkeplerle resimlendirilmiş, kimisiyle kıymetli metallerle ciltlenmişti. Kütüphane çeşitli kısımlara bölünmüş, bunların her biri süslü el yazısıyla adlandırılmıştı: *Tarih, Simya, Şiir, Felsefe, Astronomi, Geometri, Ars Mathematica. Tarih* adlı kısmın geri kalandan ayrı tutulması dikkatimden kaçmadı. Ayrıca oradaki kitaplar altın bir asma kilide sahip bir camekâna kapatılmıştı.

Asma kilit neden?

Jonathan omuz silkti. "Tarih Departmanı'nın çalışmaları son derece gizlidir. Nihai bir Musibet Tarihçesi üstünde çalıştıklarını ve araştırmalarına diğer departmanların müdahale etmesini istemediklerini duymuştum."

Musibet mi? Jonathan'ın zihninde daha fazla detay aradım ve Ahali'nin artık *Musibet* olarak adlandırmayı yeğlediği Ragnarök'ün üstünden henüz iki yüz yıl bile geçmediğini keşfedince şaşırdım.

"Dünyaları sona erdiğini sandık," dedi Jonathan alçak sesle. "Fakat meşakkatlerden gelişme, Musibet'ten de erk doğar. Dünyalar sona ermedi ve uzun kışı yeni bir başlangıç izledi. Kitaplar ve öğrenim bizi ileriye taşıdı. Dünyanın Sonu Üniversitesi geçmişin derslerini incelemek ve bir daha asla barbarlığa dönmememizi sağlamak için yaratıldı."

İki asır bana böyle hızlı bir tırmanış için çok kısa bir zaman mış gibi geldi. Acaba ona ne ilham vermişti? Mesela Asgard harabelerinde hazine arayan birileri? Rüya'dan gelen kuru bir fısıltı?

Fısıldıyor, demişti Jonathan Gift.

Kâhin ne zamandır Kütüphane'de tutuluyordu ki? Kaç kişi onun sesini duymuştu? Kasvetli hürriyet hayalleri kurarken karanlıktan neler fısıldamıştı? Daha da önemlisi Kâhin ne zamandır Jonathan Gift'le bağlantıdaydı?

Adam hafifçe iç geçirdi. *Çok uzun zamandır.* O kısıtlanmış bölümden, anılar –veya sadece *bir* anı– barındırdığını sezdiğim yerden bir soğukluk geldiğini hissettim. Nasıl bir anı, nasıl bir eylem Jonathan'ın kendisinden bile saklamak isteyebileceği kadar korkunç olabilirdi? Bu rüyacı nasıl bir suç işlemişti? Kâhin'e hizmet ettiği yıllarda hangi sırrı içine atmıştı?

"Lütfen," dedi Jonathan. "Elimizi çabuk tutmalıyız. Burada bulunmamam gerekirdi."

Muhtemelen haklıydı. Burada ne kadar çok kalırsak Rüya'da bıraktıklarımı o kadar büyük bir riske atardım.

Taş nerede? diye sorarken *Dokuz Dünya'nın Bir Tarihi* ve *Asgard – Düzen Miti* gibi başlıklara sahip kitapların ciltlerinde fazla oyalanmamaya çalıştım.

Jonathan başıyla odanın karşı tarafındaki bir dolabı işaret etti. Dolap *Jeoloji* adlı kısımda duvara dayanmıştı. *Obsidyen parçası: Musibet öncesi* etiketini taşıyan dolaba kadar yürüdük. Ve orada Kâhin'in taş kellesini buldum. Orasından burasından biraz kırılmıştı ama esasen hâlâ hatırladığım gibiydi.

Jonathan'ın vücudundayken bile ürperdiğimi hissettim. O kahrolası zımbırtı ona dokunan hiç kimseye iyi şans getirmemişti. Ve uyuduğunu bilmeme rağmen ona dokunasım yoktu.

Jonathan da çekincemi paylaşıyordu. Etrafına bakındıktan sonra dolabın cam kapağını çarçabuk açtı ve uzun cüppesinin kıvrımlarını kullanarak kelleyi aldıktan sonra onu omzuna asılı çantaya attı. Yakınlarda oturan kırmızı cüppeli bir Üstat hoşnutsuzca homurdansa da Jonathan adama aldırış etmedi. Çantayla

beraber Kütüphane'den apar topar ayrıldık ve yine dersliklerden geçip dışarı çıktığımızda General'in Atını otlarken bulduk.

"Artık ondan nihayet kurtulabilecek miyim?" diye alçak sesle sordu Jonathan, çantaya bakarak.

"Ondan kurtulmak *istiyor* musun?" dedim Sleipnir'in sırtına çıkarken yine kendi Suretimi alarak.

Jonathan kafa salladı.

"Ne kadar zaman oldu?"

"Yirmi yıl," cevabını verdi Jonathan. "Yirmi yıldır bana emirler veren sesini duyuyorum. Yirmi yıldır beni seyrettiğini, sorguladığını hissediyorum. Yirmi yıldır onun hesabına çalışıyor, onu memnun etmeye uğraşıyorum. Ve şimdi–" Aniden sustu.

"Şimdi ne?" dedim. "Şimdi ne?"

Tereddüt etti. Kararsızlığını, içindeyken sezdiğim o soğuk ve gizli şeyin aynısını sezdim. Fakat artık kafasında değildim ve o gizli şey erişimim dışındaydı.

"Uzun zaman önce bir söz verdim. Yaptığım yanlıştı," dedi Jonathan. "Ama Fısıltıcı bana reddedemeyeceğimi sandığım bir şey teklif etti. Düşlerim gerçek olacak, vizyonum vuku bulacaktı. Gençtim, hırslıydım; hırsımı tatmin etmek için her şeyi yapardım. Fakat şimdi Katedralim bitmek üzere ve–"

"Bedel ödemek istemiyor musun?"

Jonathan başını sessizce iki yana salladı.

"Senden ne istedi?" Gitgide meraklanıyordum. Fakat adam kelimeleri seslendirmek bile onu suçlu durumuna düşürecekmiş gibi başını tekrar sağa sola sallamakla yetindi. "Tek isteğim kurtulmak," dedi.

"Kurtulmak mı?"

Kafa salladı. "Kurtulmak. Bu hayattan, bu yerden, dönüştüğüm kişiden kurtulmak."

"Eh, bak o konuda sana yardımcı olabilirim," dedim nihayet zihnimde bir planın şekillenmeye başladığını hissederek.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu.

Gülümsedim. "Tek yapman gereken düşlemek."

Ründamgalar

Onu Damgasından tanıyacaksın...

Musibet, Kelimeler Kitabı

1

Böylece bir kez daha Rüya'ya kaçtık. Cismani biçimindeki Jonathan bir eliyle Sleipnir'in yelesine tutunuyor, diğeriyle de Kâhin'i içeren çantayı taşıyordu. Yeniden kendi Suretine bürünmüş olan Sleipnir örümceğimsi bacaklarıyla göğü bir uçtan diğerine kadar kaplıyordu. Hep beraber uzak dağlara doğru bir zamanlar Ida Ovası olan düzlüğü katediyorduk.

"Daha önce Rüya'da yolculuk etmişsin," dedim adama, Dünyanın Sonu'nun damlarını geride bırakırken şaşkınlık noksanlığını fark ederek.

Jonathan kafa salladı. "Ama bu şekilde etmedim."

"Kâhin'in güçleri seyahatten çok tasavvur ve iletişim üstünedir," dedim. Doğru söylüyordum; zımbırtı istediği zaman bir hayli geveze olabiliyordu. Bu da insanlarla temas kurmak için neden bir vizyoner –dahili Dünyası neredeyse dış Dünya kadar gerçek bir hayalperest– seçtiğini açıklıyordu. İşte o Dünyanın ne kadar güçlü olabileceği bilhassa ilgimi çekiyordu.

"Konuş," dedim.

Bakışlarını kaçırdı. Hadiseyi hatırlamaktan bile tedirgin olduğunu sezdim. "Yirmi yıl önceydi," diye başladı. "Bir zamanlar o kadar genç olduğuma inanmak zor. Musibet öncesinden kalma taş parçalarından numuneler arıyordum."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Kış Savaşı'na çok sayıda birbirinden ilginç jeolojik hadise eşlik etti," diye açıkladı Jonathan Gift. "Kurtların Güneş'i ve Ay'ı yutuşu

hakkındaki öykülere açıklama getirebilecek cüruf ve kül püskürten volkanik patlamalar gibi. Tabii bugünlerde kimse o öykülerin doğru olduğuna inanmıyor. Fakat Tarih Departmanı ne düşünürse düşünsün öyküler genellikle gerçeklere dayanır. Ve ben eskiden beri Aesir gibi ilkel savaş beylerinin Asgard Gök Hisarı kadar haşmetli bir şeyi nasıl yapabildiklerini merak etmişimdir."

"*İlkel* mi?" dedim.

"Şey, evet. Çatışmayı bir yaşam tarzı olarak benimseyen, fetihten başka bir şeyle uğraşmayan, kendilerine kafa tutmaya cüret edenlerden barbarca öç alan kişilere başka ne denir?"

Eh, bu sözlere karşı çıkacak değildim. "Bu mevzuu derinlemesine incelemiş gibisin," dedim.

Gülümsedi. "Tutkumdu. O sihir ve rün öykülerinin altında Aesirin karmaşık mühendisliğe ve gelişmiş matematiksel formüllere dair bilgi sahibi oldukları gibi gizli bir teorim vardı. Asgard'dan geriye bir tek ovaya saçılmış cüruf parçaları kalmıştı. O ufalanmış kayaların ne gibi özellikleri olduğunu, onlardan kendi araştırmalarıma faydası dokunabilecek ne gibi sırlar öğrenebileceğimi bilmek istedim."

"Ve böylece Kâhin'i buldun," dedim sahneyi hayalimde canlandırarak. Görüntüde Ida Ovası hâlâ Asgard'dan kopmuş parçalarla ve benimle omuz omuza dövüşenlerin kırık kemikleriyle bezeliydi. Hatta belki savaş meydanına dağılmış *kendi* kemiklerimle.

Of be, bu kadarı benim için bile iç karartıcıydı.

Fakat Jonathan Gift halen konuşmaktaydı. "İlk başta obsidyen içeren volkanik bir kaya parçası bulduğumu sandım. Fakat onu tutunca varlığının zihnime girdiğini hissettim." Durdu. "Daha önce hiç öyle bir hisse kapılmamıştım. Yeni bir denklem keşfetmeye benziyordu. Hayatım boyunca hiç öyle bir güç tanımamıştım; müthiş edimler, büyük ve önemli keşifler başarmamı sağlayacak bir potansiyel hissettim. Zihnimdeki şey filizlenir, yayılır, beynimin her kıvrımını yoklar gibiydi. Derken feci bir öfkeye ve hayal kırıklığına kapıldığını hissettim.

"Onu hayal kırıklığına uğratan neydi?" diye sordum ama aslında birkaç fikrim vardı.

"İstediği kişi ben değildim," dedi. "İhtiyaç duyduğu şey bende bulunmuyordu. Ama elinde bir tek ben vardım ve beni bırakacak değildi. Beni o kaya numunesini eve götürmeye zorladı. Bana bildiğim her şeyi anlattırdı. Sonra beni Rüya'ya taşıdı ve benim için neler yapacağını –ve tabii karşılığında benden neler beklediğini– gösterdi."

"Peki neydi o beklentiler?" diye sordum.

Jonathan Gift yine kısa bir tereddüde kapıldı. Sonra nihayet bana bakmadan Kâhin'le vardığı anlaşmayı anlattı.

"Elbette." Tahmin etmem gerekirdi. Her şey bir anlam kazanmıştı. Yapbozun son parçası buydu. Bilge Mimir kaderinden kaçıp yeniden doğmanın bir yolunu bulmuştu. Ete kemiğe değil bir tanrı Suretine bürünecek, yaşarken gıptayla baktığı güçlere kavuşacaktı.

"Anlıyorum," dedim usulca. "Neden utandığını artık görebiliyorum. Fakat direnmen cesurcaydı. Dünyandaki çok az kişi aynı şeyi yapardı."

Jonathan beni ümitle süzdü. "Sahiden böyle mi düşünüyorsun?" dedi. "Yirmi yıl boyunca direndim. Fakat sen beni bulduğun zaman sözümü tutmaya çok ama çok yaklaşmıştım."

İçimde hafif bir umut kıpırtısı hissettim. "Tam olarak *ne kadar* yaklaştın?"

İç geçirdi. "İstediği şeyi elde ettim. Onu bana –Mimir'e– birkaç gün içinde getirtebilirim."

"*Getirtmek* mi? Yani işin içinde başka biri daha mı var? Bunlardan haberi olan biri?"

"Biri. Bir *şey*," dedi Jonathan.

Açıklamaya giriştiğinde burada neler döndüğünü anlamaya başladım. Ayrıca biraz şansın ve belirli bir miktar aldatmacanın da yardımıyla işleri kendi lehime nasıl çevirebileceğimi gördüm.

"Peki ya bir terslik çıkarsa?" diye sordum. "O... *kişiyle* iletişim kurmanın bir yolu var mı?"

"Bir parola var," dedi Jonathan Gift. Ve bir kelime –daha doğrusu bir isim– söyledi. O ismi söylerken kullandığı dili uzun yıllardır duymamıştım. Artık yalnızca efsunlarda ve kadim şiir kesitlerinde varlığını sürdüren Ata Çağ dili.

Gülümsedim. İsimler güçlü şeyler olabilirler. Dünyamdaki Ahalî'nin eskiden dediği gibi *isimli bir şey ebû bir şeydir*. Ve bu isim hayatta kalmamın anahtarı olabilirdi.

İsmi aklıma not ettim. Önümüzdeki birkaç saati sağ salim atlatabilirsem belki onu kullanma fırsatı bile bulabilirdim. Arkadan yaklaşmakta olduğum Düzeneğe dikkatimi yeniden verdim. O Dünyada inancın bir gücünü tarihe ulaşmış bireylere bağlı olan Sekiz Ün (şöyle Agpard'daki Vanderbeeker veya Avrupa kütüphanelerindeki uygulama prensiplerinden biri gibi bilgi temelinin hayata döndürülmesini) bekliyordum.

2

"Seksek'i kayıp mı ettin?" diye sordu Evan, onunla ilk karşılaştığımızdan beri görmediğim bir hararetle. "İyi ama hâlâ nasıl–" Yüzü asıldı. "Ah. Anlıyorum."

Vaziyeti kendiliğinden çözmesine izin verdim. Cismani Suret seyrek bir sis şeklinde havada asılı durmaktan iyidir – o Suret başka birine ait olsa dahi. Seksek'in hatırına neler döndüğünü Evan'a açıklamak isterdim ama Odin ile Heidi beni seyrederlerken öyle bir seçeneğim yoktu.

Seksek'i Rüya benliğine bağlayan gümüş kablo sağlam olsa da benim için bile görünmez denebilecek kadar silikti. Odin ile Heidi'nin bundan bir sonuç çıkarmayacaklarını tahminediyordum – özellikle de yolcum bütün ilgilerini meşgul ederken. Elbette ki köpek Minnoş'un öyle bir kablosu yoktu ama davranışları tıpkı kontrol Gök Gürleten'de olduğu zamanki gibiydi ve yeni arkadaşımı takdim ederken bacaklarımın etrafında heyecanla oynamaktaydı.

"Millet, Jonathan Gift'le tanışın," dedim. "Kendisi adını bir hayli hak ediyor."

Ben yokken bu Dünyada on beş dakikadan az zaman geçmişti. Aynı süre Jonathan'ın Dünyasında yaklaşık bir saate tekabül ederken Zaman'ın anlam taşımadığı Rüya'da saatler hatta günler geçmiş olabilirdi. Seksek'in neler yapıyor olabileceğini, hâlâ aklının başında olup olmadığını veya Rüya'da Ahali'nin Cinnet olarak adlandırdığı bölüme sürüklenip sürüklenmediğini fazla

düşünmemeye çalışıyordum. Fakat hayır, gümüş kablo sağlamdı ve bu da vücut ile zihin arasındaki bağlantının teoride halen sürdüğünü gösteriyordu. Fakat zaman azalıyordu ve zaten başından beri kesin olmayan planımın elimde kalması için tek bir şeyin ters gitmesi kâfiydi.

Kısa bir şaşkınlık yaşandı. Odin ile Heidi sorularını aynı anda sormak istediler. Evan dostu Seksek için son derece endişeliydi ve ben Meg'e bakmamak, iyi olup olduğunu bile görmemek için elimden geleni yapıyordum çünkü öyle bir davranış kafamda biçimlenmekte olan planı açığa vururdu.

Biçimlenmek, mi diyorsunuz? Eh, ne yapayım? Hayır, henüz muhtemel neticeden tümüyle emin değildim. Kendimi bildim bileli bir stratejiye bağlı kalmaktansa ayaküstü bir şeyler düşünmekte daha becerikli olmuşumdur. Tek bir kurt, keçi ve lahanayla kayıkçımın işi kolaydı. Bendeniz ise bir tek lanet olasıca lahanayla değil, aynı zamanda koca bir hayvanat bahçesiyle uğraşıyordum.

Hem zaten muhatap olduğum kişi Odin'di. Yaşlı Adam'ın sağı solu hiç belli olmazdı ama sanırım mevcut durumda Kâhin'le kendi yuvasında yüzleşme düşüncesine pek sıcak bakmıyordu.

O esnada gözleri fal taşı gibi açılan Jonathan Gift de daha mütevazı bir Suret alıp otlanmaya başlamış sekiz bacaklı Attan indi. Altımızdaki Malbry kasabasının turuncu ışıklarına baktı. Evan'a, Heidi'ye, Meg'e baktı. Seksek'in bedenindeki bana bakarak neyin değiştiğini bulmaya çalıştı. Derken Minnoş'u gördü ve yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Ah," dedi. "Küçük bir köpek!"

Sessizce iç geçirdim. Bu yeni Dünyadaki onca harika dururken dikkatini kahrolası köpeğe vermeyi seçmişti. Yine de Minnoş ondan hoşlanmışa benziyor ve bacaklarının etrafında mutlulukla koşuşturuyordu. Adamın sırtına asılı çantaya bakmamaya çalıştım – mütevazı görünümüne bir de bütün Tepe'nin zaten tılsımlarla parıl parıl parlaması eklenince içeriğinin gizli kalacağını umuyordum.

Onun yerine Heidi'ye hitap ettim. "Jonathan Gift," diye açıkladım. "Kâhin'in yeni oyuncağı. Kelleyi o kurtarmış. Yerini biliyor."

Heidi beni sert bakışlarla süzdü. "Açıkça izah ettim sanıyordum," dedi. "Bana rasgele bir insan değil babamın kellesini getirecektin."

"O rasgele bir insan değil ki," diye itiraz ettim. "Size söyledim, Kâhin'in bir planı var. Bu adam bir süredir o planı eyleme dönüştürüyor. Ve sizi hoşnut etmeye ne kadar can atsam da sıra kelleyi *almaya* geldiğinde cisimsiz Suretim işimi birazcık güçleştirebilir."

Heidi'nin gözleri kısıldı. "Çok konuşuyorsun. Bu bir dolap çevirdiğinin işareti."

"O hep bir dolap çevirir," dedi Odin. "Ve hep çok konuşur." Dikkatini şimdiye kadar yere diz çöküp içinde Kâhin'in Başı'nın bulunduğu çantayı ateş çukurunun yanına bırakmış olan Jonathan Gift'e yöneltti. Adam Minnoş'u okşamakla meşguldü.

"Kimsin sen?" diye sordu Odin.

"Bir mimar," dedi Jonathan Gift, başını köpekten gönülsüze kaldırarak. "Eskiden bir matematikçiydim. Şimdi inşaat sanatında eğitimliyim."

"Sahi mi?" dedi Odin. Evan'ın bedeninde olduğu için aklından ne geçtiğini kestiremiyordum ama Yaşlı Adam'ı tanıdığım kadarıyla derin düşüncelere daldığını tahmin ediyordu. Kendisine ihanet etmeyip planlayıp planlamadığımı (planlıyordum), bir art niyetimin olup olmadığını (vardı) ve bunlara rağmen bana güvenip güvenmemeyi düşünüyordu. Elbette ki güvenecekti. Başka çaresi yoktu. Neticede her şeye rağmen Gullveig-Heid'dan daha güvenli bir tercihtim.

"Jonathan Gift bizi Kâhin'e götürecek olan kişi," diye açıkladım.

Odin bakışlarıyla beni şişledi. "Demek öyle," dedi dalgın bir dille ve gözünü benden ayırmaksızın mimarin elini tuttu.

Gullveig-Heid aramızda geçen bakışmayı fark etmemişti.

Onun yerine hevesini gizlemeye çalışmadan Jonathan'la konuşuyordu.

"Bana Kâhin'den bahset. Onu nerede bulduğunu, sana neler dediğini anlat. Bir kehanette bulundu mu?"

Mimar hafifçe omuz silkti. "Uzun zaman önceydi," dedi. "Bir tür şiirden bahsetti. Kelimeleri tamı tamına hatırlamıyorum ama–"

"Yani bir kehanette bulundu?" dedi Heidi. "Kâhin bir kehanette bulunmuş ama bu salak *hatırlamıyor*!"

"Rünlerden söz etti," dedi Jonathan kırgın görünerek. "Tanrılar için yeni rünler falan. Söyledikleri mantıklı değildi zira Aesirler Ragnarök sırasında ortadan kalkmışlardı. Tahminimce bir tür benzetmede–"

"*Ne rünleri?*" diyen Gullveig-Heid'ın yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi.

Bunu gören Odin müdahale etti. "Fark etmez," dedi. "Kelleyi bulmamız lazım."

"'Bulmamız' derken kendini mi kastediyorsun?" diye sordum.

"Ah, bu işten paçayı sıyırabileceğini sanma," dedi Odin en nemrut sesiyle. "Sen de geliyorsun. Tabii *o* da." Jonathan'dan tarafı işaret etti. "O sayede en azından yanımızda fiziki bir varlığa sahip biri olur."

Heidi lafa karıştı. "Hayır, Odin olmaz. O burada, insan konağının içinde kalabilir. Eğer Kâhin bir öngörüde bulunursa onu bizzat duymak istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Odin.

Heidi güldü. "Deme yahu! Babamın kellesi elime geçinceye dek burada kalacaksın. Ondan sonra–" Bana baktı. "Anlaşmanın üstüme düşen kısmını yerine getireceğim."

Bir kaşımı kaldırdım. *Anlaşmanın üstüme düşen kısmı*. İşte bu ilginç bir sözdü. Heidi'nin üstüne düşen kısım Vanirlerin konumunu bildirmek olmasındı? Heidi istediği bir şeye sahip olmasaydı Odin'in onunla işbirliğine yanaşmayacağını tahmin etmeliydim. Ayrıca şimdiye kadar Odin'i *istediği* şeyin çoğu za-

man *ihtiyaç duyduğu* şeyle aynı olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Bana da ihtiyacın yok," dedim. "Beni burada bırak. Uslu dururum."

Heidi güldü. "Çok beklersin, Oyunbaz. Babamın kellesi ve yeni rünler elime geçinceye kadar yanımdan ayrılmayacaksın. Ondan sonra istediğin yere gidebilirsin."

Sahte bir hüsran takındım. "Buna gerek var mı?"

"Hem de nasıl."

Bezgin bir tavırla iç geçirdim. Ardından Atın yelesini kavradım. Evan'a bakarak konuştum. "Pekâlâ. Öbür tarafta görüşürüz."

Gitmeye hazırlanırken tepe yamacındaki Meg'e son bir defa göz attım. Planım işe yararsa onu muhtemelen bir daha asla görmeyecektim. Hatta planım işe yararsa oradakilerden *hiçbirini* bir daha görmeyecektim ve doğrusunu söylemek gerekirse benim için hava hoştu. İnsan olmanın faydaları yok değildi ama hisler, kaygılar ve varoluşsal kafa karışıklıkları hesaba katıldığında uzun vadede kendim gibi olmayı çok daha fazla yeğlerdim: vefasız, umursamaz, bencil; saf ve çelişkisiz.

Meg'in yanında duran Evan parlak havaya bakıyor, yukarı çevrili yüzüne bir kez daha Rüya'nın kargaşasına geçmeye hazırlanan Atın rengârenk ışıkları vuruyordu.

Bir an için gözlerimiz buluştu. Aklımdan geçenleri dile getirmem söz konusu bile değildi; beni daha önceden ortak alanımızda Seksek'e bağlayan o özel yakınlık olmaksızın yapabileceğim tek şey en basitinden bir mesaj aktarmaktı. O yüzden tılsımlı boşluğun karşısına bakarak ona ve Seksek'e uzak bir anı yolladım. Yedi yaşındaydılar. İlkokulun ilk günüydü. Seksek sarı bir şort ile penguen resimli mavi bir kazak giyiyordu. Evan'ın üstündeyse bir tulum ve bir Örümcek Adam tişörtü vardı. Evan cam gözünü çıkarıp Seksek'in avucuna koydu. Küre orada bir bilye gibi ışıldadı.

Al. Tutabilirsin.

Görebiliyor mu?

Hayır. Ama bir keresinde sokakta misket oynarken onunla yirmi puan kazanmıştım.

İşte. Evan irkilir gibi oldu. Mesajımı başarıyla ilettiğimi umuyordum. Bu küçük ve konumuzla ilgisiz şey kısmetse yoldaşlarımın dikkatini çekmezdi. Delikanlı, yolcusundan kurtulduğu için yine şirin şirin dikilerek sahneyi boş denebilecek bakışlarla seyreden Stella'ya göz attı. Sonra yine bana baktı. Mesajımı almış gibi bir hali vardı.

İşte. Tutabilirsin. Sende kalsın.

"İyi şanslar, Yüzbaşı," dedi Evan.

"Sağ ol. Bilirsin, kendi şansımı kendim yaratırım."

Derken Rüya'da sallan yuvarlan ilerliyorduk. Ben yine Seksek'in bedenindeyken Gullveig-Heid cisimsizdi. Jonathan Gift can havliyle Ata tutunuyordu. Sonra bir de baktım ki Heidi kulağıma fısıldıyor:

"Eee, *asıl* planın ne?"

3

Masum bir tavır takındım. Ete kemiğe bürünmüş olmam Heidi'nin renklerimdeki üçkâğıt izini kolay kolay tespit edemeyeceği anlamına geliyordu.

"Asıl plan derken ne kastediyorsun?"

"Masalını yutmadığımı kastediyorum," dedi. "Neden asıl Suretinde değilsin? Neden bu lüzumsuz insan vücudunu yanında getirdin? Bir haltlar karıştırıyorsun ve bunu gizliyorsun. Hem Thor nerede?"

Seksek'in omuzlarını silktim. "Geride bırakıldı."

"Veya belki de onu Rüya'da terk ettin. Belki foyanı meydana çıkarmıştı. Belki çift taraflı oynuyordun. Planın ne? Böl ve yönet mi? Yoksa Odin hesabına mı çalışıyorsun?"

"Öyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun," deyip Jonathan Gifte göz attım. "Odin'e neden yardım etmek isteyeyim ki? Bugün bulunduğum yere iki şey sayesinde geldim: çıkarlarıma bağlılık ve kendimi koruma içgüdüsü. Kendimden başka birine yardım etmek için epeyce düşkün olduğum kıçımı riske atar mıyım - o kıç aslında başka birine ait olsa bile?"

"Cismani Surette geri geldin," dedi Heidi. "Bunun için tek bir sebep görebiliyorum. Kelleyi kendine saklamaya niyetlisin. Öyle bir şey mümkün değil ama belli ki sen onu bir seçenek olarak görüyorsun. Ödünç bedeninde Baştan Çıkaran'ı alt edebileceğini sanıyorsun." Gülümsedi. Ona bakmak altın bir fırının karşısında durmak gibiydi. "Aynı şeyi başka birinin yapması," dedi, "aptalca

ve safça olurdu. Ama sen yaparken elinin altında gizli bir koz bulundurabileceğini düşünüyorum."

Omuz silktim. "Kâhin'i isteseydim Bifrost'tan aşağıya atmazdım. Odin'e gelince; ona en ufak bir borcum yok. Bana ihanet etti. Yoksa unuttun mu? Konu açılmışken merak ediyorum. Onu hizaya sokmayı nasıl becerdin. Yaşlı Adam'ı hiç bu kadar uysal görmemiştim. Bu kadar çok arzuladığı neye sahipsin?"

"Sana söyler miyim sanıyorsun?"

Sırıttım. "Generale haddinin bildirildiğini görmek beni hep mutlu etmiştir. Elindeki her neyse Odin'in gözünü fena korkutmuşsun. Neyini aldın? Mızrağını mı? Kuzgunlarını mı? Şapkasını mı?"

Heidi cilveli bir kahkaha attı. İnsan Suretinde değil de kendi doğal biçimindeyken çıkardığı ses berbattı. Sanki başımdan aşağı eriyik altın boca ediliyordu. "Çok daha önemli bir şey," dedi. "Odin hep duygusal olagelmiştir. Ona halkımın Ragnarök'te ölmeyip buzun altında uyuduklarını ve gerçek kaderlerini beklediklerini söylediğimde–"

Şaşırmış gibi yaptım. "*Senin* halkın mı?"

Omuz silkti. "Vanir asla onun cemaati olmadı," dedi. "O ittifak kalleşlikten doğdu. Odin babamı kullanarak onun yardımıyla rünleri çaldı. Fakat Vanirlere asla hükmetmedi. Ona sırf kendi çıkarları için itaat ettiler. Ve eğer bir gün *gerçek* bir lider, yani kendine General diyen bir sahtekâr değil de onların arasından çıkmış, onları yönetecek kuvvete ve vizyona sahip bir lider çıkagelirse–"

Demek öyle, diye düşündüm. Öykü doğruydu. O kadarını *Asgard!*™ bile tahmin etmişti – hem de eski tanrıların tekrar ortaya çıkışıyla ve Asgard'ın yeniden inşasıyla beraber. Aklımda garip ama ilgi çekici bir düşünce oluşmaya başladı. *Asgard!*™ oyunu Vanirler konusunda haklıysa daha başka neleri öngörmüş olabilirdi? O acayip sanal Dünya diğer ne gibi tahminler içermekteydi?

"Vanirler mi?" dedim. "Yani yaşıyorlar mı? Njörd, Idun, Frey-

ja ve Frey? Bragi? Heimdall olacak o yavşak? Hani Ragnarök'te beni öldüren adam? Onun hâlâ yaşadığını mı söylüyorsun?"

Heidi gülümsedi. "Yaşadıklarından şüphe duymak için hiçbir sebebim yok," dedi. "Yine de Odin'in ilgisinin başka bir yönde olduğuna inanıyorum."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Freyja."

Heidi keyiflenmiş göründü. Burada, Rüya'da gerçek Sureti hem görkemli hem de huzur bozucuydu. Baştan aşağı siyah ve altın sarısı rengindeydi. Gözleri aleve, teni pürüzsüz bir obsidyene benziyordu. Lakin Arzu Tanrıçası'yla yan yana koyulsa ikiz olduklarını sanabilirdiniz. İkisi de o tehlikeli ışıltıya, fiziksel çekimin çok ötesine geçen bir albeniye sahipti. Ben de bu etkiye bağışıklı değildim ama Odin daha bile beterdi: Freyja'nın nasıl biri olduğunu bilmesine rağmen ondan bir türlü uzak duramazdı.

"Arzu öyledir işte," dedi Heidi. "Bir gözü kördür ve diğerinden de göremez." Altın tebessümünü etti. "Yine de Dünyalar'ı kuran adamın hilebazlık tarihindeki en eski hileye kanacak kadar zayıf ve enayi olması bir hayli ironik, öyle değil mi?"

Omuz silktim. "Sonuçta iyi bir hile. Onu ben de kullandım."

"Ona kandın da," dedi Heidi keyifli bir bakışla.

"Her neyse," dedim. "Tüm bunlar geçmişte kaldı. Tabii–" Onu göz ucuyla süzdü. "Tabii kalmadıysa. *Kaldı* mı? Hayır." O karanlık ve şanlı günlerde olduğu gibi yine bir araya geldiğimiz düşüncesini aklımdan çıkardım. Böyle düşünmemin sebebi Heidi'nin albenisiydi ve Odin gibi tokatlanacak değildim.

"Bana Odin'in planını anlat," dedim. "Kendisinin onu benimle paylaşası yok gibi görünüyor."

"Orası öyle," dedi Heidi. "Seni sadece kullanmak istedi. Tek ihtiyacı Sleipnir'i uyandırmak için senin kanındı. Ondan sonra Thor ile Freyja'yı bir bilgisayar oyununda saklı gülünç bir Dünya vasıtasıyla Rüya'dan çekip almayı planlıyordu. Elbette onu Freyja olduğuma öyle ikna ettim – en azından ihtiyaçlarıma uygun bir konak vücut buluncaya kadar. Sonrasında onu baştan çıkarmak zor olmadı. Odin'i babamın kellesiyle, yeni rünlerle ve uyanıp

tekrar emri altına girecek Vanirlerle kaybettiği şeyi geri kazanma şansı yakalayacağına inandırdım. Yeni bir Asgard inşa edecek, bir kez daha hüküm sürecekti." Yine o çınlamalı ve korkunç kahkahasını attı. "Ama öyle bir şey olmayacak. Tekrar onun emrine girmelerindense Vanirlerin ölmelerini yeğlerim. Ve elbette ki yerlerini biliyorum."

"Nasıl biliyorsun?"

"Onları oraya ben koydum."

Tabii ki o koyacaktı. Artık her şey anlam kazanmıştı. Surtr'un gölgesi Dünyalar'a düşerken Kaos hesabına çalışan Heidi son bir rün ağı örmüş, halkını Kış Savaşı sonrasında oluşan buzların altına hapsetmişti. O günlerde bile onları bir gün uyandırmak gibi bir niyeti var mıydı? Tüm bunlar asıl planının bir parçası mıydı? Yoksa beklenmedik duygusal bir dürtüyle mi hareket etmişti?

Heidi gülümsedi. Sureti artık daha az korkunç olup beni baştan çıkaran, sonra da sırtımdan bıçaklayan Suretine daha yakındı. Bu biçimdeyken simsiyah teniyle ve gündoğumu kadar sarı saçlarıyla asilere niye hiç düşünmeden katıldığımı hatırlatıyordu. Şehvet ve hiddet öyle bir gözümü karartmıştı ki benden nasıl istifade ettiğini görememiştim.

"Birlikte ne kadar başarılıydık," dedi cismani dudaklarıma ruhani parmaklarıyla dokunarak. "Yine öyle olabiliriz. Alaşağı edilmen gerektiği için üzgünüm. O kararı ben vermemiştim. Ama babamın kellesiyle, rünlerle ve uyanıp emrime giren Vanirlerle belki tekrar dostluk kurabiliriz. Belki dosttan bile fazlası olabiliriz."

Ona Baştan Çıkaran demeleri boşuna değil. Bir an ben de baştan çıkmadım desem yalan olur. Fakat niyetini kestirebiliyordum: Beni ayartıp ödünç bedenimden dışarı çekecek, belki de renklerime göz atacaktı. Fakat tüm çekiciliğine rağmen bu sefer onun oyununu oynamıyordum. Dedim ki:

"Dostlarına nasıl muamele ettiğini bilirim. Yine o duruma düşmeyeceğim."

"Ah, yoksa duygularını mı incittim? Zavallı Lokicik onun uğ-

runa hırslarımdan vazgeçeceğimi mi zannetti?" Güldü. "Annma duygusalsın. Biraz gevşemeye bak. Birlikte iyi eğlendik, değil mi? Hem sana hiç ebedi sadakat sözü vermedim. Hatta, canımın içi, hatırladığım kadarıyla sana *hiçbir* söz vermedim."

Dediği doğruydu. İşkenceden kurtulduğuma o kadar müteşekkir kalmıştım ki (tabii cismani seksin, şarabın, reçelli turtanın ve bana sunduğu diğer bütün zevklerin hezeyanına da kapılmıştım) her nasılsa doğal savunmamı devreye sokmayı ihmal etmiştim. Bir varsayımda bulunmuş, yaptığım hatanın bedelini çok ağır ödemiştim.

"Geçmişe mazi," dedim. "Dargın değilim."

"Değilsin ha?"

"Eh, belki biraz dargınım," dedim. "Ama sen Odin'den çok daha akıllı olmak gibi bir avantaja sahipsin. Çok daha çekici olman da cabası. Gel dans edelim."

Bana cismani Dünyada kâğıdı tutuşturacak bir bakış attı. Dedi ki: "O vücuttan çıkarsan sana çok daha fazla güvenirim. Hem onu neden giyiyorsun ki? Onsuz çok daha yakışıklı görünürsün. Kızken de hoşuma gidiyorsun ama oğlanken şahaneydin."

"Çıkacağım," dedim. "Sen bana o piçin nerede uyuduğunu söyler söylemez."

"Heimdall'ı mı kastediyorsun?"

"Başka kimi kastedeceğim?"

Heidi beni süzdü. "Peki bunu neden bilmek istiyorsun?"

Güldüm. "Belki onu rafadan yumurta ve kızarmış ekmekle uyandırmak istediğim için."

"Onu uykusunda mı öldüreceksin?"

"İyi bildin. Ne yani, kendi haline bırakacağımı mı sandın? Bana çektirdiği onca şeyden sonra?"

Heidi gülümsedi. "Hayır, bırakacağını sanmam."

"Öyleyse söyle bana. Daha da iyisi *göster* bana. Göster ki işini bitirebileyim. O Odin'in sağ koluydu; sana meydan okuyacak tek kişiydi. Bırak senin için Heimdall'ın işini bitireyim. O zaman Vanirlerin geri kalanı sözünden çıkmazlar."

Heidi bana mağrur bir bakış attı. "Yardımına ihtiyacım yok," dedi. "Onun hakkından kendi başıma gelebilirim."

"Evet, elbette," dedim. "Ama Heimdall'ı ortadan kaldırırsan hep güç kazanmak için halkından birini öldürmüş kişi olarak tanınırsın. Odin öyle yaptı ve bak başına ne işler açıldı. Odin bazen bir tanrının kirli işler çevirirken bile erdemli görünmesi gerektiğini bilirdi. O yüzden beni yanına aldı. Ve o yüzden sen de aynını yapacaksın."

Heidi gözünü uzun süre üstümden ayırmadı. "Haklı olabilirsin. Sen bana babamın kellesini verir vermez ben de sana Heimdall'ı vereceğim. Anlaştık mı?"

Gizlice diş gıcırdatarak kafa salladım. Odin'in bana ayrıntıları vermekte neden o kadar çekingen davrandığını artık açıkça görebiliyordum. Aesirler Öbür Dünya'da eziyet çekerlerken eski düşmanımın buz altında horlaması fikrine ne denli bozulacağımı biliyor olmalıydı. Fakat Heidi'nin kıymetimi bildiğini umuyordum – en azından işine geldiği müddetçe. Daha sonraysa hayatta kalmam yönündeki fikrini değiştirebileceğini seziyordum.

Seksek'i (ve Thor'u) bıraktığım baloncuk Dünyaya yaklaşıyorduk. Kâhin'in burada daha parlak olan renkleri çalkantılı akıntıya karışıyordu. Sleipnir'in yularını tutarak onu yönlendirdim ve tekrar Mimar'ın rüyasına girdik: katedral, Machina Brava, göğü kapsayan kristal küre...

Dizginlere asılarak Sleipnir'i durdurdum ve mozaikli zemine indim.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu Heidi. "Babam bu Dünyada mı?"

Ama ben Seksek'i aramaya başlamıştım bile. Onu o dev taş sütunlardan birinin dibinde kıvrılmış yatarken buldum. Artık daha ufaktı; yaşı dörtten fazla değildi. Mümkün olduğu kadar az göze batmak için elinden geleni yapmışçasına bir çiçek gibi kendi içine kapanmıştı.

Thor da Suretiyle oradaydı ama çevresine kıyasla cüce gibi kalmıştı. Beni görünce yüzü ifadeden ifadeye büründü. Bunların çoğu birbiriyle çelişkiliydi.

Thor'un hoşça vakit geçirmemesini seyretmeye biraz vakit ayırdım. Önce *Asgard!*™'da, ardından küçük bir köpek Suretinde, şimdiyse Vanirler yaklaşık bin yıl önce kafasını kestiklerinde ölmesi gereken bir yaratığın rüyasında mahsur kalmıştı. Eh, böyle bir şey kişiyi canından bezdirir ve Thor zaten pek sabırlı biri değildi. Vuracak bir şey bulmaya can atan bir yıldırım tanrısına benziyordu ve gözlerindeki bakışa dayanarak o şeyin ben olmamı istediğini anlayabiliyordum.

Kâhin'den herhangi bir iz yoktu.

Eğilip Seksek'i uyandırmaya çalıştım. Derin uykudaymış gibi görünüyordu ama yaklaştıkça çok alçak bir sesle mırıldandığını duydum. Bir keresinde zihninden çekip aldığım şarkıyı söylüyordu.

Kara balinası, kara balinası–

"Seksek?" dedim. "Benim, Loki. Seksek?"

Küçük kız başını kaldırdı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra nihayet beni tanır gibi oldu. "Loki?" dedi.

İçim rahatladı. Mırıldandığı şarkı beni kaygılandırmıştı. "Neden o şarkı? Rüya'nın en kötü kısımlarını atlatmak için sıcak ve hoş bir şey seçmen gerekiyordu."

"Savaşabileceğim bir şey seçtim," dedi Seksek. Sureti artık daha tanıdık olup kendi benliğine yakındı. "Bana karşı koyabileceğimi gösterdin. Ama sen–" Beni mahmur gözlerle süzdü. "Farklı görünüyorsun. Yoksa–" Yüzü güldü. "Loki... *beni* getirmişsin!"

Bana duyduğu güven karşısında gülümsemeden edemedim. Otomatikman vücudunu Rüya'ya kendi alçakça amaçlarım doğrultusunda değil de *onun* için getirdiğimi farz etmişti.

Elimi uzattım. "Seni yeniden görmek güzel," dedim.

Bana sarıldı.

Bir an için yine birleştik ve güçle dolduk. O anda ona her şeyi yolladım: bir plan, bir uyarı, bir bilmece ve bir dizi talimat. Sonra Rüya'ya çıkıp vücudunun kontrolünü ona devrettim. Tam üstüme göre dikilmiş bir paltoyu çıkarmış gibi oldum. Onu bir daha giyeceğimi hiç sanmıyordum ve Seksek'in bana çektirdiklerinden sonra ne gariptir ki bu düşünce içimi sızlatıyordu.

Seksek bana ışıl ışıl bir tebessümle baktı. Zaten şirin olduğunu düşünüyordum ama tebessümü onu ansızın daha da güzelleştirdi ve ben içindeyken hiç böyle gülümseyip gülümsemediği merak ettim.

"Doğru olanı yapacağını biliyordum," dedi. "Bir dostunu terk etmeyeceğini biliyordum."

Yapmayı planladığım şeyden dolayı bu sözler bana kendimi daha bile kötü hissettirdi. Evet, içim rahat değildi ama başka ne seçeneğim vardı? Sınırsız tercihe sahip olduğum söylenemezdi.

Gullveig-Heid beni göz ucuyla süzdü. "Vücudu *bunun* için mi getirdin?" diye sordu. "Konağın seninle beraber Rüya'ya gelsin diye mi?"

"E ne yapayım?" dedim. "Ona kanım ısındı."

Heidi aşağılayıcı bir ifade takındı. "Bana sadece gönül eğlendiriyormuşsun gibi geliyor. Ama herkesin zevki kendine. Saçmalamak istiyorsan keyfine bak."

Ruhani omuzlarımı silktim ve yüzümü ifadesiz tuttum. Gözetim altında olduğumun farkındaydım ve doğal Suretimdeyken Heidi renklerimdeki en ufak bir değişikliği bile tespit ederdi. Fakat Heimdall'ın hâlâ yaşadığını öğrenmenin hüsranı ile Rüya'da yaptığımız feci yolculuğun renkliliğimdeki sıradışı faaliyete kılıf uydurmasını umuyordum. Elbette ki uydurmazsa hapı yutmuştum. Ama oyunu biraz daha sürdürebilmek için her türlü aldatmacadaki uzmanlığıma güveniyordum.

Attan inen Jonathan Gift koca cam kubbeye göz gezdirdi. "Tanrılar aşkına," dedi. "Planlarımın böylesine güzel olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti."

Heidi bakışlarını ona çevirdi. "*Planların* mı?"

Jonathan mutlulukla kafa salladı. "Vakti zamanında eski tanrılara dair kitaplar okurdum. Serüvenlerini, savaşlarını okudum. Ama asıl bilmek istediğim onu nasıl inşa ettiklerinin sırrıydı."

"Neyi nasıl inşa ettiklerinin?"

"Gök Hisar. Elbette ben doğmadan çok önce yıkılmıştı. Ama hakkında öyle çok hikâye anlatılırdı ki. Bifrost, Gökkuşağı Köprüsü, Valhalla, Kahramanlar Salonu. Her tanrı ve tanrıçanın kendi salonuna sahip oluşu..."

"*Hepimizin* bir salonu yoktu," dedim ama Jonathan Gift dinlemiyordu.

"Sırlarının rünlerde yattığını biliyordum. Fakat rünler altı üstü birer denklemdir. Onlar matematiksel bir semboldür ve doğru bilgilerle Dokuz Dünya'nın sırlarını ortaya çıkarabilirler."

"Bunu sana babam mı öğretti?" diye sordu Heidi. "Babam burada mı?"

Fakat Jonathan yanıt veremeden önce aramıza biri daha katıldı. Koca salonun karşı ucunda, Machina Brava'nın yanında daha önce de gördüğüm bir figür duruyordu. Ymir'den bile daha uzun boylu figürün başı kubbenin gümüşi pusunda kayboluyor, devasa ayakları yerdeki fayansları çatlatıyordu.

Thor'un alçak bir hırıltı çıkardığını duydum. Seksek kalkıp Sleipnir'e yaklaştı. Fakat Gullveig-Heid heyulaya büyülenmişçesine bakakaldı. Renkleri parlaklaşırken yüzü beklentiyle şenlendi.

Kain onu belirgin bir ilgi veya teşhis olmaksızın süzdü.

"Baba. Benim," dedi Heidi.

Suretinin bu rüyada değişmiş olduğunu fark ettim: Seksek gibi o da daha genç, daha savunmasız görünüyordu. Sebep Kâhin'in etkisi olabilir miydi? Babacan bir varlık Gullveig-Heid'ı yıldırmış mıydı?

"Benim. Kızın. Gullveig-Heid," dedi sabırsız bir tınıyla.

Lakin Kâhin ona yine aldırış etmedi.

"Odin nerede?" dedi âdeta Dokuz Dünya'nın her karanlık köşesinden gelen bir sesle. Bir yandan da aradığı şey için grubumuzu taradı. Beden hiç de kusursuz bir kılıf değildir ama onsuz

kendimi çıplak hissediyor, tedirginliğimin temklerinden belli ol duğunu çok iyi biliyordum.

Fakat Hendi bana bakmadı. Bu sefer saldırgan bir dargınlık olabilecek başka bir duygunun karışımıyla Kâhine bir sarı Salma hitap etti. "Baba," dedi, "nasihat peşinde değilim. Sana daha uzun zaman aradım ki. Benim için çok büyük planlar kurdum. Bana nasihatte bulunur musun?"

Kâhin bir an için arabalarının dikenlerle sarmaşık ilgilerken gibi gözüktü. Derken güldü ve dev kafatasının içinde bir eliyle salladı. "Tüm bunlar benim kehanetim!" dedi çığlık benzeri bir sesle. "Anguidim kâhinlerinden onca eğitim ve uzaklarından gelenler bir olmuş. Yggdrasil'in kaderlerimizin yapılışı için hep aynı ağaç olacak. Ben hep aynıda kalacağım. Ve tanrılar ölümlülerle hatta ruhlarıyla tanıdıktan sonra öldürülebilir. Bunu gördüğüm için bilmeliydim." Kâhin gözlerini bana odaklayıp soğukkanlılıkla baktı. "Ve şimdi, Uyandırıcı, Cesaret sende?"

'Ah, şey, gerçekte hayır,' dedim kendimden Celtis çaresizliği gösterdiği gibi ellerimi.

Kâhinin omuzlarını sarsan sessiz bir ses kaçtı. "Hadi ama!" dedi. "Sende saçılı [sic] kanlığımı Kuzeyin tanrısı gördün! Onca hayatı kolayı kullanmayı mı amaçlıyordun? Benim kehanetim hatasızdır ve, sana yeni ölümler saçmanı onaylamak için mi?" Yine güldü ve sesi kahkaha gibi gürültüyü andırdı. "Yeni ölümler asla değil. Bir amaçla tanıdık tanrılar adı," dedi. "Artık yaratıklarımı Durumlar'a başlatmalıyım."

Bunu duyunca Hendi'nin yüzü güldü. "Ve ben, Baba? Sonra ne olacak?"

Kâhinin kahkahaları diğer kadındı. "Yeni ölümler sana da ait değil," dedi. "Hatanı affetme tahakkür ediyorum ama planımda senin yer yok."

Hendi'nin gözleri korkmuş açıldı ve bunun daha fazla kötüleşebileceğini bilmeyen bir çocuğa benziyordu.

"Bunun," diye sözlerini sürdürdü Kâhin, "sonucunu sana bildirmeyi hatırlamadığımı bilmeni bekler hem sorumsuzsun. Fakat sen

ve ben birbirimize çok benziyoruz. Ortak bir açlığı paylaşıyoruz. Paylaştığımız bir diğer şey de paylaşmaya yönelik bir *gönülsüzlük* ve hatırı sayılır bir çıkarcılık. Odin'in kardeşlerinin onun gittikçe artan hırsına yenik düşmeleri ne kadar kaçınılmazsa günü gelince bizim de bu duruma düşeceğimizi biliyordum."

Heidi kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Seni her yerde aradım. Seni *buldum*."

"Ama ben senden yanıma gelmeni istemedim," dedi Kâhin. "Emirlerim Odin'in getirilmesiydi."

Heidi bana bir bakış attı. "Sandım ki–"

"Kehanette bulunabileceğimi sandın," dedi Kâhin. "Odin'in kendisine yarar sağlayacak bir şey öğrenebileceğinden korktun. Böylece sözümü –babanın sözünü– dinlemedin. Şimdi bir de mükâfat mı bekliyorsun?" Zaten sert çıkan ses iyice derinleşti. "Sana gelince, Oyunbaz, sence bu haylazlığına karşılık sen ne hak ediyorsun?"

Cevap vermedim. Tecrübelerime göre neyi ben ne hak ettiğimi düşünürsem düşüneyim çoğunluğun fikrimi benimkiyle daima uyuşmaz.

Kâhin boşlayıcı bir ses çıkardı. "Her halükârda o konu kapandı. Odine onun bana çektirdiği gibi eziyet çektirmek eğlenceli olurdu ama nasılsa zamanı doldu. Artık benimki başlıyor. Yeni rünlerle, düşünceli davranarak ayağıma kadar getirdiğin General'in Atıyla ve de cismani bir konakla canım nereye isterse gidebilirim. Fakat *sizin* buradan ayrılmanıza gelince – korkarım öyle bir şey söz konusu bile edilemez. Bana sadece Jonathan lazım. Geri kalanınız lüzumsuz."

"*Lüzumsuz* mu?" dedi Heidi. Sureti huzursuzca huzur bozucu bir değişim geçirdi; az önce ufak tefek ve hırçınken şimdi upuzun bir canavardı. "Son birkaç asrı Ölümde, Rüya'da ve Lanet'te seni arayarak geçirdim ama artık lüzumsuzum, öyle mi? Ve Rünler bu... bu *insana* kalacak ha?"

Sözlerinin ardından başlıca Suretini alarak baştan aşağı alevlere büründü. Ne yalan söyleyeyim, beni tahrik eden o insafsız

ve korkunç haliyle Jonathan Gift'e doğru bir adımı attı ve tek bir rünok attı.

Yıkıcı *Hagall* en ölümcül ve ilkel biçimindeki güneş rünü *Sol*'a karışarak güçlü bir kombinasyon yarattı. Altın Kadın Gullveig Heid'ın tüm gücü ve kurnazlığıyla atılan ok havayı yararak salonu katetti.

"Durdur onu!" diye haykırdı Thor ve mimarı korumak için rünbiçim Yr'i bir kalkan gibi kullandı. Düşünmekle arası hiç iyi olmasa bile sıra harekete geçmeye geldiğinde tahmin edebileceğinizden daha hızlı olan Thor nihayet *gerçekten* kime vurmak istediğini belirlemişti. Elini çabuk tutarak Heidi'yle arasını kapattı; fakat Heidi'nin rünü güçlüydü ve rünkalkanı delip Jonathan Gift'in tam suratına isabet etti.

Acıyla haykıran Jonathan elini sol gözüne kapattı. Yine de rünkalkan en azından Baştan Çıkaran'ın rünokunu yavaşlatmıştı. Hasar yüzeyseldi ama yara bir hayli kötü görünmekteydi. Parmaklarının arasından kan damlayan Jonathan Gift hâlâ ayakta duruyordu. Fakat artık Kâhin'in varlığı görünmeden etrafımıza yayılarak havayı tütsü kokusuyla ve kırılan cam çıtırtılarıyla dolduruyordu.

Koca salonun dört bir yanında vitraylı cam pencereler patlıyordu. Dokuz Dünya'daki her kapı sırayla çarpıyormuşçasına doğudan batıya doğru tek tek tuzla buz oluyorlardı. Odin'in yıkılışı. Thor'un son direnişi. Benim Heimdall'la beraber gökten düşmem ve ışıltılı bir toz bulutu şeklinde dağılmam.

"BANA SALDIRMAYA CÜRET EDERSİNİZ HA?" dedi o dev, insandışı ses. "HEM DE ONCA YER DURURKEN BURADA? ÜSTELİK *BENİM* RÜNLERİMİ KULLANARAK?"

Vitraylı cam kırıkları şarapnel gibi çevremize yağarken büzüldüm. Bu noktada planımın birazcık kontrolden çıkmaya başlayabileceğinden çekiniyordum. Kâhin'in şimdiden gözü dönmüştü. Her güçlü duygu, beraberinde uyanma riski taşıyordu. Kâhin'in uyanması bu rüyanın sonunu getirir ve geri kalanımız için büyük bir tehlike teşkil ederdi. Bu rüya şimdiye dek kelleyi

alıp başka bir Dünyaya taşımamıza dayanacak kadar sağlam çıkmıştı. Fakat Jonathan Gift'in varlığı yanıcı bir kimya oluşturuyordu. Rüya'nın renkleri meşum bir parlaklık kazanarak tutsak enerjilerle kaynıyordu. Bizi Rüya'nın ham ve ölümcül esasından koruyan baloncuk kalkanının her an sönebileceğini adım gibi biliyordum.

Tek kaçış yolum olan Sleipnir'e yollandım. Kâhin bir lanet gibi üstüme çöktü çökecekti. Bir sürpriz daha onu uyandırabilir ve–

Derken arkamdan hem tanıdık hem de yeni bir ses geldi. Döndüğüm zaman fırtınanın göbeğinde sakin sakin dikilerek yukarıdaki Kâhine bakan Seksek'i gördüm. "Ama onlar *senin* rünlerin değil ki," dedi. "Rünler başka birine aitler."

4

Sahnenin dramında Seksek'i neredeyse unutmuştum. Bu onun değil benim Dünyamdı: bir belirsizlik, hile hurda ve uyuşmazlık içindeki muazzam güçler Dünyası. Seksek bir tanrının –veya tanrıya çok yakın bir varlığın– zihninde mahsur kalmıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse duvarlara tırmanmıyor veya kendi kendine sayıklamıyor olması bile bir sürprizdi. Demek istiyorum ki pofuduk oyuncaklarla, penguenli terliklerle, filmlerde Thor'u canlandıran adama yazılmakla, cılız olmayı arzulamakla ve kızları öpmekten hoşlandığın öğrenilirse diğer çocukların neler söyleyeceklerinden endişelenmekle geçen bir hayat kişiyi daha büyük ölçekli bir şeye hazırlayacak değildi.

Yine de yeterince sakin bir hali vardı. Edebiyat sınavında kafayı sıyırdığı günkü halinden daha sakin olduğu kesindi. Bir yirminci yüzyıl yazarı hakkındaki bir sınavın seni tıpkı Dünya Yılanı'nın balıkları yalayıp yutması kadar kolayca yutabilecek bir varlıkla beraber Dünyalar arasında mahsur kalmaktan nasıl daha önemli olabileceğini anlamak için uğraşsam da yapamadığımı keşfettim.

Uyuduğuna inanıyor. Hâlâ işler iyice sarpa sararsa uyanacağını sanıyor.

Kızı ikaz amaçlı dürttüm. "Şıst. Tanrılar aşkına, bırak burada olduğunu unutsun. Yeniden ete kemiğe büründün. Canın yanabilir."

Fakat sözleri derhal etki göstermişti. Kubbeden gelen ışık me-

sunca kararmaya başladı. Kocaman mermer sütunların dibinde anden gölgeler belirdi ve rengârenk mozaikli zeminde yılanlar gibi uzadı.

Parmak uçlarında tılsımların titreştiği Heidi ile Thor karşılıklı turlamaya ara verdiler.

"EFENDİM?" diye konuştu Kâhin'in dev sesi.

Seksek hafifçe omuz silkti. Aynaya geçen seferki bakışımda olduğundan biraz daha büyümüş gibiydi. Sanki tek bir rüya süresince ergenliği arkasında bırakmıştı.

"Ne bileyim işte," dedi Seksek. "Onlar senin rünlerin değil. Kehanetin öyle demiyor muydu? *Odin'in vârisleri için yeni rünler?*"

Vay canına. Meğerse her şeye ilgi göstermişti.

Koca salondaki sıcaklık ansızın on derece birden düştü. Üzerlerindeki süslerle *Isa*'yı andıran sütunlar artık melun bir mavi ışık saçıyordu. Kâhin'in yükselen sesi öfkeden titriyordu.

"NE?"

"Odin'in vârisleri olduğunu söyledin," dedi Seksek. "Demek ki rünler *onlara* ait. Gullveig-Heid'a veya sana değil."

Onu susturmaya çalışsam da Seksek asla önerilere açık biri olmamıştı.

"ODIN'İN VÂRİSLERİ DAHA DOĞMADI!" dedi Kâhin'in gümbür gümbür sesi.

"Fark etmez ki," dedi Seksek. "Rünlerin onlara geleceğini söyledin. Bunu en iyi sen bilirsin. Sonuçta sözüm ona bir kâhinsin."

"YOKSA BENİ SORGULUYOR MUSUN?" dedi ses o Dünyanın her köşesinden. Cismani olalım olmayalım hepimiz ellerimizi kulaklarımıza kapatsak da ses seviyesi azalmadı.

"Ne bileyim işte," dedi Seksek. "Odin'in vârisleri. Onların kim olduklarını bilmen gerekir. Kim *olacaklarını*. Tabii gelecekten haberdarsan."

"ELBETTE HABERDARIM!" dedi Kâhin.

"İyi," dedi Seksek. "Neyse ne."

Sıcaklık daha da düştü. Kubbeden kar yağmaya başladı. Sü-

tunlar devasa yosun kümelerini andıran buz desenleriyle kaplandı.

"SEN BANA 'NEYSE NE' Mİ DEDİN?"

Seksek yarı omuz silkiş, yarı kafa sallama olan garip bir hareket bulundu. Aynı şeyi yemek seçimleri hakkında konuştuğumuz sırada da yapmıştı. O sırada davranışını sinir bozucu bulmuştum. Anlaşılan Mimir'de de aynı etkiyi uyandırıyordu.

"Eh, açık konuşmak gerekirse," dedi Seksek, "senin bir kehanette bulunduğunu hiç duymadım. Şimdiye kadar gözdağı vermekten ve tehditler savurmaktan başka bir şey yapmadın."

"BÜYÜYEN İKİ FİLİZDEN BAHSEDERİM," dedi Kâhin hırıltılı bir sesle. "BİRİ MEŞE, DİĞERİ DİŞBUDAK. BİRİ AT, DİĞERİ KEMİK. BİRİ TOPRAKTAN, DİĞERİ TAŞTAN."

Jonathan Gift'in başını kaldırdığını fark ettim. Bir eli hâlâ gözünün üstündeydi ama dikkat ettiğini kestirebiliyordum. Heidi de dinliyordu. Thor bile önem bir şey duyduğunun bilincindeymiş gibi görünüyordu.

Aramızda bir tek Seksek hiç etkilenmemişe benziyordu. "Biraz belirsiz. Ne bileyim işte, bu dediklerin her türlü anlama gelebilir."

"KONUŞMAYA MECBURUM," dedi Kâhin. "KONUŞMAYA MECBURUM VE SUSACAK DEĞİLİM."

"Zaten sussan şaşardım," dedi Seksek.

Size onun sinir bozucu olduğunu söylemiştim. Ama o an içimden onu öpmek geldi. Lakin kıza içimden tezahürat ederken dahi pek anlam veremediğim o insani hislerden birine kapıldım: Kendi adıma olmayan bir korku.

"Yeter," dedim. "Yeterince konuştun."

Seksek sırıttı. "Az önce söylenenler bir kehanet miydi?"

Kafa salladım.

"Eh, istediğin buydu, değil mi? Buraya bunun için gelmedin mi?"

Yine kafa salladım. "Fakat ateşle oynuyorsun. Unutma, bu Dünyada o bir tanrı."

"Tanrı falan değil. O bir zorba," dedi Seksek. "Bana zorbalara karşı koymayı öğrettin."

"Şey, ikisi aynı şey değil," dedim. "Zorbalar sana laf atan kişilerdir; ruhunu ezebilecek güce sahip bâki megalomanyaklar değil."

Seksek sırıttı. "Gel ne neymiş görelim. Gel yine kehanette bulunmasını sağlayalım." Bunun ardından başı buzlu kubbeye değen Kâhine doğru döndü ve kollarını sallayarak bağırdı.

"Hey! Hey sen, yukarıdaki!"

Onu bir kez daha susturmayı denedim. Fakat artık çok geç olduğunu görebiliyordum. Rüya çökmeye başlıyordu. Tavandan buz yağıyor, gökten karanlık iniyordu. Çalkantılı Rüya nehri kubbeye çarpıp geri gidiyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Böyle olmasını beklemiştim – yine de açıkçası işin boku çıktığında tepeleri aşıp çok uzaklarda olmayı planlamıştım. Son zamanlardaki olaylarla dengesizleşen, gücüne kafa tutulan, gururu zedelenen, kandırılarak vahiyde bulunması sağlayan Kâhin nihayet uyanıyordu.

5

Olay tavandan başladı. Kristal camdan görkemli kubbe ortasından çatladı ve avizeleri andıran buz sarkıtları sağa sola sallandı. Kemerlerden ve sütunlardan aşağı buz parçaları yuvarlandı. Kâhin hâlâ nutuk atıyor, dev sesiyle Dünyalar'ı dolduruyordu:

"YEDİ UYUYANDAN BAHSEDERİM, RÜNLERLE BAĞLI BİR DAĞIN ALTINDA. VE DE ATEŞ AĞINDAKİ BİRİNDEN, YAŞAR HÂLÂ HİKMET PINARINDA."

"Kehanetin bir diğer kıtası, öyle değil mi?" diye Rüya'nın uğultusu arasında haykırdı Seksek. "Daha fazlasını öğrenmen gerekiyor mu?"

Başımı iki yana salladım. *Yedi uyuyan*. Sakın Vanirler olmasındı? *Hikmet Pınarı*. Mimir? Mimir'in Pınarı? Vanirlerin nerede uyuduklarına dair bir ipucu?

"Kehaneti boş ver!" dedim. "Gitmeliyiz!"

"Bekle," dedi Seksek.

Suretinin yeniden değiştiğini gördüm. Bu rüyalarda sık sık gerçekleşir ama cismani biçimdeki bir insanda gerçekleştiğini hiç görmemiştim. Seksek artık genç bir kadındı. Güçlü kuvvetli olmakla beraber güzel değildi. Yine de okuldaki ve okuduğu dergilerdeki o kızlara taş çıkarırdı. Korktuğunu tahmin etmeme rağmen –tanrılar aşkına, *ben* bile korkuyordum– kendi dahili ışığıyla, neredeyse Kâhin'in fantezisine rakip olan bir ışıkla parlar gibiydi.

Ahali'nin böyle bir özelliği vardır. Yanarlar: O denli parlak

yanarlar ki kısacık ömürlerinde tanrılar bile onlarla boy ölçüşemezler. Ufacık, biçare, ürkek –pizza yiyemeyecek, kimselere görünmemek için bir kızla çıkamayacak kadar ürkek– Seksek de her nasılsa ansızın akıl sır ermeyecek kadar harikulade olup çıkmıştı.

Kâhine hitap ederek haykırdı: "Elinden ancak bu kadarı mı geliyor?"

"EFENDİM?" dedi Kâhin.

"Elinden ancak bu kadarı mı geliyor?" diye tekrarladı Seksek. "Altı üstü birkaç dize – hem de *kötü* dizeler. Gücünün kapsamı bu kadar mı? Demek istiyorum ki sen kim olduğunu sanıyorsun? Kalkmış başkalarına ne yapacaklarını söylüyorsun? Diğer herkesten daha üstün olduğunu, onlara ne istersen yaptırabileceğini sanıyorsun. Jonathan'ın kendi hayalleri olabileceğini hiç düşündün mü? Burnu havada kocaman, kafasız bir varlığın piyonluğunu yapmadığı hayaller."

Yanımdaki Jonathan Gift'ten kahkaha olabilecek bir tıslama çıktı. Dövüşlerine kısa bir ara vermiş olan Heidi ile Thor genç kıza hayretle bakıyorlardı. Seksek'i susturmak için boş yere çabaladım ama susturulmaya hiç niyeti yoktu. Onu daha önce iki kez bu halde görmüştüm: gırtlağını kesmekle tehdit ettiği gece ve Heidi'ye kafa tuttuğu gece. Ayrıca ağzından çıkan her kelimede ciddi olduğunu biliyordum. Sonuçta bir müddet içinde yaşamıştım.

"BİR NE DEDİN?" diye konuştu Kâhin'in sesi.

Koca salona sessizlik çöktü. Fakat bu huzur verici bir sessizlik değildi. Bir depremden veya çığdan önce gelen bir sessizlik, uyku felcinin sessizliğiydi. Etrafımızdaki rüya ışıldamaya, dalgalanmaya, yumuşamaya başlamıştı. Dünyanın dokusunda dışarıdaki sayısız dehşeti gözler önüne seren koca koca yırtıklar açılmıştı.

Kâhin'in tekrar konuştuğunu duydum. Ses şaşırtıcı derecede sakindi: "KONUŞMAYA MECBURUM," dedi Kâhin. "KONUŞMAYA MECBURUM VE SUSACAK DEĞİLİM. KONUŞMAYA MECBURUM VE BENİ DİNLEYECEKSİNİZ. HEM ESKİ HEM

YENİ DÜNYALARDAN BAHSEDERİM; YENİ VE DÜŞKÜN TANRILARDAN. DÜNYALAR ARASINDA SAVAŞLARDAN BAHSEDERİM. VE DE OKYANUSUN KARŞISINDAN. TEK GÖZLÜ BİR GEZGİNDEN BAHSEDERİM, HERKESİN BABASINDAN, RÜYALARIN MİMARINDAN BAHSEDERİM. UYANMIŞ BİR UYUYAN'DAN–"

Dev ses aniden sustu.

Tüh, diye aklımdan geçirdim. *Mimir'in aklı başına geldi.*

Dönüp Thor'a baktım. Bir kez daha keçi, kurt ve lahana bilmecesini açıklasam mı diye düşündüm. Fakat anlamazdı – hem zaten rüya dağılıyordu. Nihayet tutarlılığını yitirdiğini, duvarların ve tavanın sakın gibi uzamaya başladığını görebiliyordum.

"Hazır ol," dedim ona. "Bir şey olacak. Ve olduğunda umarım ne yapman gerektiğini biliyorsundur."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Thor.

Derin bir nefes aldım. "Demek istediğim," dedim ona, "burada kalman gerekecek."

Thor bana katlanılamayacak adar kışkırtılmış bir şimşek tanrısının bakışını attı. "Neden kalacakmışım?" dedi.

"Çünkü birinin kalması lazım, Thor," cevabını verdim. "Çünkü sen sadıksın. Çünkü cesursun. Ve çünkü cesaret yahut fedakârlık konularında uzman olmasam bile bir hayli asilsin." Başlarımızın üzerinde bir gürültü koptu; kalan zamanımız da tükeniyordu. "Şimdi pek sık duyamayacağın bir şey söyleyeceğim, Thor. Bak, seninle *dost* sayılmayız ama tüm Aesirler arasında belki de benden en az nefret eden sendin. Ve tabii Seksek senden hep hoşlandı. Birinin fedakârlık yapması, tanrıların geleceğini kurtarması için canını vermesi gerekirse o kişinin sen olacağına inandı."

Thor kaşlarını çattı. Yukarıdan kırılma noktasındaki metal kirişlerin sesi geldi.

"Üzgünüm," dedim ama Thor'un beni duyup duymadığından emin olamadım çünkü tam o anda kubbe tek bir patlamayla uzay tozuna dönerek Rüya'nın türbülansını tüm dehşet verici

gorkemiyle gözler önüne serdi. Nihayet zamanımız tükenmişti. Seksek'i ve Jonathan Gift'i de havada uçuşan molozların arasında sürükleyerek kendimi Sleipnir'in sırtına attım.

Başımı çevirip Seksek'e baktım. "Sana söylediğim o kurt, keçi ve lahana hakkındaki bilmeceyi hatırlıyor musun?"

Kafa salladı. "Ne olmuş onlara?"

Jonathan'ı işaret ettim. "Kurtla tanış."

Seksek'in gözleri kocaman açıldı. "Yani–"

Jonathan tanıdık bir sırıtış takındı ve tek sağlam gözüyle bana göz kırptı. "Tanıştığımıza sevindim, Seksek," dedi. "Yüzbaşı, hazırım. Artık yola çıkabiliriz."

6

Buraya kadarki hikâye: Bir kayıkçının bir keçiyi, bir kurdu ve bir baş lahanayı teker teker karşıya geçirmesi, bunu yaparken de yüklerinden hiçbirinin bir diğerini yememesi gerekiyordur. Bu ilk bakışta imkânsız görünüyordur. Onları hangi sırayla taşırsa taşısın belirli bir noktada ya keçi lahanayla yalnız kalacaktır, ya da kurt keçiyle yalnız kalarak tahmin edilebileceği gibi tüyler ürpertici bir sonuç ortaya çıkacaktır.

Lakin bir çözüm vardır – üstelik biraz zihinsel esneklik kullanabilirseniz yeterince basittir.

Kayıkçı evvela keçiyi karşıya geçirerek kurdu lahanayla yalnız bırakır. Keçiyi gölün karşı kıyısına indirir, sonra geri gelip lahanayı alır ve kurdu olduğu yerde bırakır. Ancak (işte en önemli kısım burasıdır) lahanayı indirirken *keçiyi tekrar kayığına alıp* beraberinde berideki kıyıya getirir. Sonra keçiyi başlangıç noktasına koyup kurdu karşı tarafa götürür ve lahananın yanına koyar. Son olarak da geri gidip keçiyi alır. *Voilà**. Sorun çözülür.

Fakat ortaya çıkan velvelede Seksek'e el çabukluğumun ayrıntılarını açıklama lüksüm yoktu. Aynı şekilde Odin'e *benim* bilmecemin kutudaki kedi senaryosundan çok daha iyi olduğunu belirtecek zamanım da kalmamıştı. Rüya, içinde bulunduğumuz baloncuk Dünyayı Skól ile Haiti'nin Güneş'i ve Ay'ı yedikleri gibi yutuyordu. Ben rünkalkanımı var gücümle tutarken Thor bineğinin onsuz yola çıkacağını fark etmiş olan Gullveig-Heid'la

* Fransızca'da "işte bu kadar." –*çn*

boğuşuyordu. Ve Hediye'nin bedenindeki Odin bana bir tırpan gibi sırıtıyordu.

"İHANET!" diye kükredi aldatmacayı nihayet anlayan Kâhin. "BENİ GİZLİCE DÜNYAMDAN ÇIKARDIN! HİZMETKÂRIMI BENDEN ÇALDIN!"

Jonathan Gift'in kendi cismani Suretini o pofuduk beyaz köpeğinkiyle seve seve değiştirdiğini belirtebilirdim ama ayrıntıya girmek için pek vakit yoktu. Kâhin'in rüyası dağılıyor, yıkılan katedralin parçaları arasında Seksek'in Dünyası az buçuk belli oluyordu. Uzaktaki Kale Tepesi'ni görebiliyordum: Stella, Meg ve mehtapta yüzü kısmen bana dönük Evan. Delikanlı ellerinde belki bir lahana ebatlarında bir cisim tutuyordu – hem de tanıdığım bir cisim.

Çaresizlikten kâfirce bir dua fısıldadım. Planımın bunu gerektirmeyeceğini, daha kolay bir kaçış yöntemi olacağını, öyle bir şey olmazsa acil bir durumda Evan'ın ne yapılması gerektiğini bileceğini ummuştum. Seksek'in ve avucundaki bir bilyeyi andıran gözün anısı Evan'a bir şeyler hatırlatmalıydı. Fakat sembolizmin önemini, göz ile kelle arasında bağlantıyı, ona o uzak anıyla iletmeye çalıştığım mesajı anlamış olsa da olmasa da–

Açıkçası Evan benim ve dostlarının hayatının şimdi yapacaklarına ne kadar bağlı olduğunu kestirebiliyor muydu bilmiyorum. Aynı şekilde rol yapma becerisinin Gullveig-Heid'ı Odin'in hâlâ içinde olduğuna ikna etmeye yetip yetmeyeceğini de bilmiyordum. Şimdi ondan yapmasını istediğim şey işe yarayacak mı yoksa oyun burada bitecek mi onu da bilmiyordum. Durumdan hoşnut değildim ama elimdeki kısıtlı imkânlarla daha başka ne yapabileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Lütfen. Dediğimi yap. Yap işte, diye düşündüm, rüyanın karşı kenarına doğru kaçarken Sleipnir'in yelesine sımsıkı tutunarak. Baloncuk Dünya öncekinden bile daha hızlı dağılıyor, katedralin parçaları gezegenler gibi etrafımızda turluyordu. O parçalardan herhangi biri Seksek'i yahut General'i yok edebileceği gibi bine-

ğimizi gökten düşürebilirdi. Kâhin her an tamamen uyanarak bizi hiçliğin boşluğunda parçalanmaya bırakabilirdi.

Daha da kötüsü Heidi nihayet kalleşliğimin boyutlarını anlamış ve biz kaçarken Sleipnir'in arkasından bağlayıcı bir rün ağı atmıştı. Bağcı *Naudr* bizi zaptetmiş, çevremizde dağılmakta olan Dünyayı terk etmemizi önlemişti. Fakat zekâsı maalesef cesaretiyle boy ölçüşemeyen Thor'a ya henüz jeton düşmemişti, yahut daha yeni düşmekteydi.

"*Odin?*" Thor'un sesi baloncuk Dünyada bir gök gürültüsü gibi gümbürdedi. "Mimar Odin miymiş?"

"Of, biraz kafayı çalıştır," dedi Heidi. "Bu daha en başından beri bir katakulliydi. Görmüyor musun, sığır herif? Bu rüya üstümüze kapanan bir tuzak. Ve General'in Atı olmadan vücutsuz halimizle ikimiz birden burada kapana kısılacağız."

Fakat hakikat en sonunda Thor'un kafasına dank etmişti. Generale olan sadakatinden dolayı bize ihtiyaç duyduğumuz zamanı kazandırmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Heidi, Sleipnir'e yeni bir rün atmak için elini kaldırdı ama Thor'un cüssesi araya girdi. Baştan Çıkaran ile Gök Gürleten bir an için neredeyse kucaklaşacak kadar yakın durdular. Sonra kollarını birbirlerine dolayıp sıkıca sarıldılar ve–

Umarım buna değer, diye homurdandı Thor, sözleri Rüya'nın olanaksız deltasının ötesinden bana ulaşarak.

"Yemin ederim seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedim. "Günün birinde bir yerde tekrar karşılaşacağız."

Yahu neden böyle bir şey söyledim ki? diye aklımdan geçirdim. Bu tür sözler vermek, hele hele sözlerimde samimi olmak bana göre bir davranış değildi. Seksek'le aramdaki yakın temas beni yumuşatmış olmalıydı –sonuçta o eskiden beri Thor'a düşkündü– ama planımın başından beri onu kurban etmeyi gerektirdiğinin farkındaydım.

Kâhin artık tamamen uyanmıştı; yakında asırlardır içinde ikamet ettiği kelleye geri dönecekti. Bir saniye içinde rüya Dünyası kaybolacak, baloncuk patlayarak hiçliğe karışacaktı. İşte o

zaman zarfında kendi kaçışımı tamamlamam, bir yandan da Seksek'in kendi Dünyasına dönmesini ve Odin'i kelleden mümkün mertebe uzak bir yere gitmesini sağlamam lazımdı. Keçiyi ve lahanayı unutun; bu muazzam boyutlarda bir hokkabazlık numarasıydı.

Fakat Heidi'nin oynayacak bir kozu daha vardı. Asıl Suretini alan kadın Gök Gürleten'in kollarından sıyrıldı ve bir rün celbetmek için elini kaldırdı. Bir kalkan -rünbiçim *Yr*- yaratsam da Heidi'nin saldırısını durdurmaya yetmeyeceğini bildiğimden kendimi Yıkıcı *Hagall*'ın darbesine ve semadan düşerek yeniden Pandaemonium'a çakılmaya hazırladım.

Fakat Gök Gürleten sürat eksikliğini azmiyle kapattı. Heidi'nin rününe *Thuris*'i atarak onu havada vurdu ve ortaya çıkan şiddetli tılsım patlamasında iki ordunun çarpışmasını hatırlatan bir ses çıktı. Kaos'un fırınları gibi bir flaşla her iki muharip de yok oldu. Patlamanın etkisiyle Rüya'ya savrulmuşlar, bir pencerenin önündeki bir mum alevi gibi tamamen sönmüşlerdi. Ve sonra o çözünen Dünya nihayet hiçliğe karışarak Kale Tepesi'ndeki sahneyi meydana çıkarırken bağırdım:

"*Evan, onu at! Şimdi!*" Oğlan bütün insan gücünü kullanarak kelleyi bir ragbi topu gibi Rüya'nın girdabına fırlattı.

Kelle bir Noel ağacındaki bir süs gibi parlayarak kısa bir süreliğine boşlukta asılı kaldı. Odin ona uzansa da artık çok geçti; tılsımımdan kalanı kullanarak kelleyi bir rün ağıyla yakaladım ve sapanla taş atar gibi fırlattım. Kelle o Dünyanın kabuğunu delip geçerek ötedeki bal peteğine daldı. Eğer Odin'in teorisi doğruysa o petekte Kale Tepesi'nin ve hatta belki de Meg'in, Seksek'in, Stella'nın ve Evan'ın başka bir versiyonu vardı.

Seksek'in Dünyası bir an için güvenli ve gerçek bir şekilde etrafımızı sardı. Kale Tepesi yıldızların ışığıyla aydınlanıyor, Evan başını kaldırmış göğe bakıyordu. Stella da orada onu seyrediyor, yüzü hayranlık denebilecek bir ifade taşıyordu. Fakat kızı hayal meyal fark ettim. Meg ateş çarklarını andıran altın sarısı gözlerle bize doğru koşuyordu. Bir saniyeliğine bana gülümsediğini san-

dım. Derken Seksek'in arkamda oturduğunu hatırladım. Kalan gücümü kullanarak kızı şiddetle ittim ve onu Attan aşağı yuvarlayıp Tepe'nin çimenli zirvesine düşürdüm.

"Kusura bakma," dedim. "Yapacağım işler, göreceğim Dünyalar var." Sonra Rüya'dan daha büyük bir süratle tekrar havalandık.

"*Hayır!*" diye haykırdı Seksek, üzerinden geçtiğimiz sırada.

Ona el salladım.

Peki ama iyi olacak mısın? diye sordu.

"Elbette olacağım. Ben Loki'yim."

Derken Odin ve ben dev bir Kuzey Işıkları gösterisi gibi etrafımızda uçuşan Sleipnir'in renkleriyle Rüya'da fırlayıp gittik. Bir an için Seksek'i çok uzaktan görür gibi oldum. Kollarını Meg'e dolamış, ikisi de rünışık kadar parlak bir şeyle sarmalanmıştı. Bu konularda uzman değilimdir ama o sırada gerçekgörümün merceğinden görülen o insansı duygulardan birine kapılmışım gibi hissettim. Öte yandan bu rahatlıkla Rüya'nın bir etkisi, bir serap veyahut o uzak gerçeklikte yaşanan bir dalgalanma da olabilirdi. Thor ve Gullveig-Heid ise hiçbir iz yoktu.

Odin bana bakarak gülümsedi. Heidi'nin rünokunun isabet ettiği göz berbattı; göz yuvası boştu ve elmacık kemiğinin üstünden *Raedo* rününün tersine benzeyen kanlı bir kesik geçiyordu. Sonuç olarak tebessüm hiç de iç açıcı değildi ama yine de bana ümit vadedici geldi.

"İyi iş çıkardın," dedi. "Herhalde tüm bunları baştan beri planlıyordun?"

Sırıttım. "Birkaç fikrim vardı. Heidi'yi yoldan çekmek de onlardan biriydi."

"Peki ya Kâhin'den kurtulmak?"

"Evet, öylesi daha güvenli göründü."

"Neden?"

"Çünkü hayatında yer almasını istemiyorum," dedim. "Mimir beladan başka bir şey değil. Sana hiç bilmeni planlamadığı bir laf etmedi; sana faydası dokunabilecek veya bizi Dünyaların Sonu'ndan kurtarabilecek herhangi bir şey vermedi."

"Peki ya oğlum?" diye sordu Odin.

Omuz silktim. "Seçeneklerim kısıtlıydı. Thor en iyi kaçış fırsatımızdı. Seni kurtarmak için canını feda etti."

"Ya Vanirler?"

"Bırak ne halleri varsa görsünler," dedim. "Uykuda bırakılması daha iyi olanları neden uyandırasın ki?"

Odin alaycı bir ses çıkardı. "Seni iyi tanırım, Oyunbaz," dedi. "Yüzünde o masum ifade var ama renklerini okuyabiliyorum. Kâhin'in kehanette bulunduğunu ilk defa duymuyorsun. Sana bir şey söyledi, değil mi? Onunla yalnız kaldığında?"

Bir an için yalan söylesem mi diye düşündüm. Ama hayır: Artık bir avantaja sahiptim. Ve ondan sonuna kadar yararlanmaya niyetliydim.

"E ne yapayım? Evet. Kehanette bulundu. Ama ne dediğini sana söylemeyeceğim. En azından şimdilik."

"Sahi mi? O neden?"

"Çünkü ikimizin de elinde karşı tarafın istediği bir şey var. Ben Kâhin'in kehanetinin kayıp kısmına sahibim. Sen bana istediğimi verir vermez onu sana açıklayacağım."

"Neymiş istediğin?"

Ona söyledim. "Dediğimi yapacağına adın üstüne yemin et," dedim. "Ve beni serbest bırakacağına söz ver."

Odin buruk bir tebessüm etti. "Her ihtimali düşünmüş gibisin."

Seksek'in en sevdiği sesi çıkardım. "Pöh. Hazırlıklı olmayı severim."

Odin iç geçirdi. "Pekâla. Anlaştık. Kâhin sana ne anlattı?"

7

Geleceği söyleyebilen şeylerle çalıştığında hep bir risk vardır. Kâhinler yalan konuşamasalar da nadiren güvenilirdirler. Fakat Odin sabık danışmanından bir türlü vazgeçememişti ve artık ona Mimir'in öngörüsünü aktarabilecek tek kişi ben olduğum için ihtiyacımı karşılayacağına güvenebilirdim. Neydi o ihtiyaç? Çalışır durumda bir ründamgaya sahip cismani bir Suret. Zaten Mimir de Jonathan Gift'ten aynı şeyi istemişti ve tüm çekincelerine rağmen Hediye'nin onları tedarik etmesine ramak kalmıştı.

Beraber yolculuk ederken Hediye bana kendi Dünyasında ründamgaların (veya onun tabiriyle *helak izlerinin*) Musibet'i hatırlatan şom bir emare sayıldığını ve onlardan biriyle doğacak kadar talihsiz kimselerin genellikle dışlandıklarını hatta bazen daha beter muamele gördüklerini söylemişti. Görünür bir helak izine sahip bir kızın hayatı boyunca evlenme ihtimali düşüktü; izi taşıyan büyük oğullar küçük kardeşlerinin gerisinde bırakılırlardı. Lakin bu tek tük tılsım parçacıkları Aesirlerden geriye kalan tek şey, Gerçeklik'i biçimlendirme ve yeniden yaratma gücümüzün bu Dünyadaki yegâne kalıntısı idi.

Ekranlarıyla ve sihirli geçitleriyle pek çok açıdan harikulade olmasına karşın Seksek'in Dünyası'nın asal Ateş'le arasında öyle bir bağlantı yoktu. Aynı bağlantı *Asgard!*™ Dünyası'nda mevcuttu ama orası kusurlu bir gerçeklikti; Dünyamızı pek çok açıdan yansıtmasına rağmen Rüya'dan ayrık bir Gerçeklik olarak kabul edilemezdi. Jonathan Gift'in Dünyası artıklarımızla doluy-

du. Rünler, eskiden kalma Asgard masalları hatta Bifrost ovaya çöktüğünde gökten düşen közler – her şey yerli yerindeydi ve yararlanılmayı bekliyordu. Mimir sadece yeniden doğacak münasip bir fiziki varlığa ihtiyaç duymuştu. Amacına ulaşsaydı bu Dünyada Suretine, gücüne ve hatta ilahlığına tekrar kavuşurdu.

"Yani Hediye çoktan bir konak tespit etmiş miydi?" diye soran Odin'in hevesi tek gözünden belli oluyordu? "Uygun bir rün-damgaya sahip bir konak?"

"Kesinlikle," dedim ona. "Fakat kuşkular Jonathan'ın içini kemiriyordu. Senin anlayacağın Kâhin'i tanıyor, hırslarını biliyordu. Doğru bir konağa yerleşirse gücünün tehlikeli boyutlara ulaşacağını da biliyordu."

"Halbuki *sen*," dedi Odin, "hiçbir risk yaratmazsın." Gülümsemesine rağmen benimle hemfikir olduğunu görmek sevindiriciydi. "Eee, senin şu konağın nerede ve ona nasıl hükmetmeyi düşünüyorsun? Uyanık insanların kendilerine ait bir zihinleri vardı ve niyetin Rüya'dan girmek değilse hedefinin başka fikirleri olduğunu keşfedebilirsin."

"Kaygılanma. Bir planım var," dedim.

İç geçirdi. "Ben de ondan korkuyorum."

8

Hep bir planın olsun demişimdir. Hep bir yedek planın da olsun. Yedek planın bozulması ihtimaline karşı hep bir planın *daha* olsun. Ve hep planı boş verip kaçarken kullanabileceğin bir çıkış güzergâhın olsun. Sözlerim kulağa aşırı temkinli geliyor olabilir ama son derece tekinsiz yerlerde bulunmama rağmen bu şimdiye kadar her seferinde işime yaramış bir stratejidir.

Yine de karanlıkta iniş yapmamızın ardından yanlış yere gelip gelmediğimizi merak ettim. Jonathan çok net talimatlar vermişti ama Sleipnir cismani Dünyada yavaşlarken yerin üstünde değil de toprak bir zemine, taş duvarlara ve toz ile baharat kokularına sahip bir tür büyük mahzende olduğumuzu gördüm.

Odin, Tünel Ahalisi'nin madenlerde kullandığı cinsten ufak tefek, kısa bacaklı bir midillinin Suretini almış Attan indi. Sleipnir'in biçimi ortama uygundu; tünel alçak olmakla birlikte dar değildi ve daha geniş bir depolama alanına çıkarmış gibi görünüyordu. Cisimsiz Suretimde o boşluğun topoğrafyasını göremesem de kesinlikle sezebiliyordum ve bunun Dünyanın Sonu Üniversitesi'nin altındaki kapsamlı bir tünel ve kümbet dizisinin sadece küçük bir parçası olduğunu biliyordum.

"Burada ne arıyoruz?" diye soran Odin bir ışık yaktı – hayır, tılsımla değil de muhtemelen Jonathan'ın cebinde bulduğu mütevazı bir kav kutusuyla. Küçük ateşin yanmasıyla sıçanların duvarlardaki deliklere kaçtığını gördük.

Sabret, derken ses çıkarmasam da beni duyabildiğini biliyor-

dum. *Bir kelime söylemen gerekiyor. Daha doğrusu bir* isim *söylemen.*

İsmi hece hece Odin'in zihnine besledim.

"Peki bu tam olarak ne işe yarayacak?" diye sordu Odin. Artık bir tür dolap döndüğünü (haklı olarak) hissetmeye başlıyordu.

"Jonathan'a yardım edenler oldu," dedim. "Tıpkı *Asgard!*[TM]'da bize edenler gibi. O Dünya bir bakıma bizimkine doğduğumuz Dünyadan daha yakındı. Ve Kâhin yıllarca ete kemiğe bürünme planları yapmıştı. Fakat gönüllü bir konak bulmak kolay değildir. Bazen ründamgasız bir adama, bir zavallıya hükmedilebilir. Fakat güçlü zihinler karşı koyar. Kâhin işte öyle bir zihin istiyordu: Rünleri kontrol edebilecek ve gerekirse onları kullanarak dövüşebilecek bir zihin."

Odin kaşlarını çattı. Yüzündeki kan ateş ışığında taş karasına çalmıştı. "Ama Kâhin'in bir konağı *çoktan* hazır ettiğini söylemiştin."

"Ah, evet." Bir vücudum olsaydı ağzım kulaklarıma varırdı. Kâhin sahiden de bir konak bulmuştu – üstelik hem kendi amacına hem de benimkine dört dörtlük bir tane. Genç, güçlü kuvvetli ama uysal – aynı zamanda da rünler hakkında bilgi sahibi olmanın getirdiği tılsıma sahip biri.

"Ve sen o konağı teslim ettikten sonra kehaneti seninle paylaşabilirim."

Odin yeniden kaşlarını çattı. Derin şüpheleri olduğunun farkındaydım. Lakin renklerimi okumuştu ve yeminimin bağlayıcı olduğunu biliyordu.

"Pekâlâ," dedi en sonunda ve ismi telaffuz etti. "*Smá-rákki.*"

9

İsimli bir şey ehli bir şeydir, derler Aşağı Dünya'da. Ve ehli şeyler pek itaatkârdırlar. Odin kelimeyi söylerken yerin altından bir gümbürtü geldi ve bir sıçan sürüsü önümüzden geçerek kaçıştı. Toz bulutu dağıldığı zaman dehlizde kısa boylu ve kıllı biri duruyordu. Bana Ahali'den değilmiş gibi geldi; Ragnarök sırasında başka bir yerde bulunduğu için sağ kalmış Aşağı Dünya yaratıklarından biri olma ihtimali daha yüksekti. Bana *Asgard!*™'ı ve oradaki goblin yardakçıları hatırlatsa da parlak sarı gözlere ve bir sincabınki gibi seğiren uzun bir kuyruğa sahip bu yaratık onlar kadar sıradan değildi.

"İstediğin gibi geldim," dedi yaratık, Jonathan Gift'in Suretine hitap ederek. "Paketi teslim etmeden önce belki artık ödemeyi konuşabiliriz."

"Paket mi?" dedi Odin.

Yaratık cıkcıkladı. Cüssesine rağmen üstündeki uyumsuz zırhla saldırgan görünüyordu. Fazla büyük bir miğfer başını örterken bir göğüslük de çarpık ve güdük bacaklarının üstündeki okkalı göbeğini koruyordu. Goblinlerle daha önce de bir iki defa muhatap olmuştum; sağları solları pek belli olmazdı ama çıkarcılıklarına daima güvenilebilirdi.

"Yüz fıçı bira demiştin," diye sözlerini sürdürdü yaratık. "Anlaşmamız buydu. Fıçıları ver, sonra oturup konuşuruz."

"Şimdi konuşacağız," dedi Odin. Jonathan Gift'in anlaşmasının ayrıntılarını bilmese de emir verme konusunda epey tecrübeliydi. "Yoksa niyetimden kuşku mu duyuyorsun?"

"Gıcıklık yapmaya gerek yok," dedi goblin somurtarak. "Seninle bir anlaşma yaptık. Ben üstüme düşeni yerine getirdim."

Bütün bunlar olurken efemeral duyularımla konağı arıyordum. Bir ründamganın somut bir varlığı olacağını düşünmüştüm. Renklerin burada bile parlak ve belirgin olması gerekirdi. Fakat dehlizin karanlığında tek görebildiğim Odin'in duvara vuran kelebek mavisi gölgesi ve goblinin bir çatapat gibi dikkat çeken altın sarısı iziydi.

"Yüz fıçı bira dedin," diye inatla tekrarladı goblin.

"İstediğini alacaksın," diyen Odin'in bu Dünyada Herkesin Babası değil de Jonathan Gift olduğunu unuttuğu anlaşılıyordu. "Sözüm söz."

Goblin kıs kıs güldü. "Bundan fazlasını yapman gerekecek," dedi. "Susamışsan kelimeler bir kulağından girip öbüründen çıkar."

Odin sinirlenmiş gibiydi. "Bana kehaneti ver," derken tam olarak orada bulunmamama karşın bana hitap ettiği belliydi.

Bir bedene kavuşunca, dedim, *yemin ederim ki ağzımdan çıkan ilk kelimeler Kâhin'in sözleri olacak.* Bu elbette ki doğruydu ama pek Odin'in beklediği gibi de değildi. Ardından kollarını göğsüne kavuşturmuş dikilen ve Odin'in kavgacı bir ifadeyle süzen yaratığa uzandım.

Jonathan Gift'e aldırış etme, Cebini dolduracağın yer burası. Benimle kalırsan, Smá-rákki, sana birkaç düzine fıçı biradan çok daha fazlasını vadediyorum.

Goblin altın sarısı gözlerini kısarak Sleipnir'e baktı. Goblinler ründamga taşımazlar ama daha düşüğünden bir tılsımları vardır. O tılsım duvarlardan geçmelerine ve Ahali'ye gizli olan şeyleri görmelerine yeter. Efemeral halime rağmen beni ve kılık değiştirmiş haldeki Atı görebildiğinin farkındaydım. Goblinin renkleri kuşkuyla parladı.

"Ne gibi?" diye sordu en sonunda.

Göreceksin. Şimdi ben söyleyince dediğimi yap.

Goblin vücudunun tamamıyla omuz silkti. "Bu hiç içime sinmi–"

Sesli konuşma, Smá-rákki. İsimli bir şey ehli bir şeydir. İsimlendirildin ve böylece emrim altına girdin. Şimdi, ben söyleyince–

"Peki, efendim," dedi.

İşin püf noktası elbette zamanlamadır. Hile, ayartma, el çabukluğu. Odin'in bunu bilmesi gerekirdi ama dikkati dağılmıştı – belki yüzündeki yaradan, belki de kehanet vaadinden. Yavaş tepki vermesine, bir kez daha aldatıldığını geç anlamasına güvenmiştim. Lakin zihni Jonathan'ınkine alışkın olmadığı için aciz haline rağmen temkinliydim. Odin'in içgüdüleri keskindi. Şimdi bile işi yokuşa sürebilirdi.

Şimdi, diye sessizce fısıldadım.

Goblin el etti. "Buraya gel!"

Odin Atın yanından ayrıldı. Bir an için tek gözünü karanlığa dikti. Derken goblin Sleipnir'in yelesini yavaşça kavradı ve yanıma çıktı.

"Bundan pek emin deği–" diye başladı.

Odin dönünce Sleipnir'in Suretini sıradandan efemerale çevirdiğini gördü. Öfkesini ve korkusunu renklerine yansıtarak öne çıktı ama artık çok geçti – cismani düzlemden Rüya'ya geçmeye başlamıştık bile. Adımı seslendiğini duydum ve ona belli belirsiz el salladım.

"Darılmak yok, kardeşim," dedim. "Öbür tarafta görüşürüz."

Sonra Atı, Dünyada dışarıya sürdüm. Yeraltındaki kalın taş duvarlardan ve galerilerden geçerek, Dünyanın Sonu Üniversitesi'nin kulelerini altımızda bırakıp bulutlara dalarak, vadiler ve nehirler aşarak yeni konağımın beşiğinde mışıl mışıl uyumakta olduğu yere doğru hızla yol aldık.

10

Jonathan Gift'e göre bu Dünya'da ründamgalı bebeklere genelde değiştirilmiş gözüyle bakılır, goblinlerin onları normal bir çocuğun yerine koyduklarına inanılırdı. Hatta kırsal kesimde öyle bebekler bazen kaderlerine terk edilirdi. Kilise bu uygulamayı tasvip etmese bile çoğu zaman görmezden gelirdi. Jonathan Gift'e de Mimir tarafından işte öyle bir çocuk –kelleye konaklık edebilecek güç işaretli bir bebek– araması emredilmişti.

Sleipnir'in sırtında yolculuğumuz topu topu birkaç dakika sürdü. İşbirlikçimin panik feryadı daha yankılanmayı sürdürürken At yere, Kuzeydiyar'daki bir noktaya kondu. Goblinler günışığından hoşlanmazlar ve Sleipnir'in toynakları toprağa basar basmaz yaratık bir kayanın altına kaçarak beni tam bir sükunet içerisindeki manzarayla baş başa bıraktı.

Bir vadiye tepeden bakan bir tepenin zirvesine inmiştik. Mevcut biçimimde havadaki hoş kokuları almam veya batan güneşin ısısını hissetmem mümkün değildi. Buna rağmen tutam tutam tavşan kuyruğu otlarıyla yumuşamış hafif eğimli tepe yamacından aşağı bakmaya biraz vakit ayırdım. Mor semada kargalar uçuşuyor, altımızdaki vadiden otlayan koyunların ve sığırların sesleri geliyordu. Bir dağ zinciriyle kuşatılmış olan ve hiçbirine büyük yahut önemli denemeyecek birkaç köy içeren vadide korular, otlaklar ve kırlar vardı. Etrafı da tarım alanlarıyla, bataklıklarla ve daha başka korularla sarılıydı. Kısacası büyümek için iyi bir yerdi. Yine sıradan bir Suret takınmış olan Sleipnir

tepedeki çimlerden yemeye başladı. Evet, burası yerleşmek için iyi bir yerdi.

Bir zamanların savaş meydanında
Doğar bir Yeni Çağ. Çocukları o çağın
Bulurlar altın oyun tahtalarını
Yıkılmış ışıl ışıl Asgard'ın.

Kâhin'in sözlerini yüksek sesle dile getirdiğimi fark etmemiştim. Kayanın altından çıktığında tepenin gölgelere büründüğünü gören goblin bana bakarak altın sarısı gözlerini kırpıştırdı ve kuşkulu bir sesle konuştu:

"O ne?"

"Ah, bir keresinde kulağıma çalınmış bir şey," dedim vadiye bakmayı sürdürerek. Orada daha önce hiç bulunmadığımı biliyor, yine de mekânın uzaktan da olsa tanıdık geldiğini düşünmeden edemiyordum. Tepenin şekli ve günışığının pirince çevirdiği ufuk çizgisindeki doruklarıyla gerideki uzak dağ halkasını gözüm bir yerden ısırıyordu. Vadinin şekli de sanki tanıdık geliyordu: tepeden aşağı inen hafif eğimli yokuş, Sleipnir'in sinyalinin gökyüzünde bir tür rünbiçim oluşturması–

Hafızamda Seksek'in sesi canlandı: *O bir rün değil, bir duman izi.* Dünyalarca uzakta olmasına rağmen kızı yanımdaymışçasına duyabiliyordum. Ve nedense bir kez daha yurdumdan çok ama çok uzakta olmanın verdiği o hislere kapılıyordum.

Her Dünyanın bir mukabili vardır. Odin bana bunu öğretti. Yaptığımız her eylem, her seçim, her hata, her hareket başka bir yerde farklı oyuncularla ve farklı sonuçlarla tekrarlanır. Ve bildiğimiz Dünyalar birer kovan peteği, yan yana dizilmiş ve yeniden başlama şansı bekleyen hücrelerdir. Ölüm bile Rüya nehrinin içinden aktığı, oradaki öyküleri birer döküntü gibi topladığı, resifler ve adalar inşa ettiği, onları yeni hücrelere –yerleşime hazır

başka Dünyalara– dönüştürdüğü bir Dünyadan ibarettir. Bunları düşünmek beni duygulandırır gibi oldu – Seksek'in Dünyasının küçük hediyelerinden biri daha. Zihnimdeki şey anı değil, *nostaljiydi* ve hiç beklenmedik bir şekilde vişneli hindistan cevizi pastası ve duman kokuyordu.

Hoşça kal, Seksek. Seni özleyeceğim.

Goblin kaypak görünüyordu. Kaçmayı düşündüğünü tahmin edebiliyordum. *Hadi, durma. Tekrar dene*, dedim. *Mini minnacık aklını bir yumurta gibi emeyim de gör.*

Goblin bir itiraz tıslaması çıkardı. "Asla!" dedi. "Ben sözümde dururum. Gördün mü? Sana söyledim. İşte orada." Kolunu sallayarak tepedeki patikada duran bir figürü işaret etti: Bir sepet taşıyan ve beyaz renkli ufak tefek bir keçiyi peşi sıra çeken on yedi yaşlarında bir kız.

Anne o mu?

"Yok yahu. O sepetçinin kızı Nancy." Goblin güdük kollarından birini tekrar salladı. "Bebeği geçen salı günü Seyirler'de alışverişe giderken buldu. Herhalde zavallı yavrucak ölüme terk edilmişti. Fakat ailesi veya Parson'lar ne derlerse desinler Nan ona bakmaya niyetliydi. Nan inatçı kızdır. Köylüler ona deli derler."

Onu bana getir. Yakınında durmalıyım.

"Peki, efendim. Derhal, efendim."

Efemeral Suretimde sabırsızlıkla bekledim. Kız peşindeki keçiyle ve koltukaltındaki sepetle beraber yaklaştı. Sepetteki kundaklanmış şeyden bir itiraz feryadı yükseldi.

"Şışt." Kızın sesi tepenin puslu sırtını aşarak kulağıma kadar geldi. "Kılına bile dokunulmayacak, ufaklık. Sana söz veririm. Her şey yolunda gidecek."

Kızın nasıl böyle lakayıt bir özgüvenle konuşabildiğini merak ettim. Tecrübelerime göre hiçbir şey yolunda gitmez ve herkes başına bela olur. Fakat bebekleri kandırmak normal insanları kandırmaktan daha kolay olmalı ki bu biraz hıçkırmakla yetindi, sonra da feryadı kesip uykuya daldı.

Artık renklerini görebiliyordum: Benimkine benzer menekşe rengi bir sinyalle parlıyorlardı. Ve şimdi efemeral görümle bebeğin kolundaki izin Orman Yangını rünü *Kaen* –*benim* rünüm– olduğunu görebiliyordum. Rünün ters olması üzücüydü. Daha işe yarar bir şey bulmayı ummuştum. Fakat ters veya kopuk rünler bile güç aktarımında kullanılabilirler. Üstelik ayrıntılar konusunda seçici davranmak gibi bir lüksüm yoktu. Çocuk sağlıklıydı, erişilebilirdi ve nüfuzuma açıktı; sonrasında neler olacağını bekleyip görmek gerekecekti.

Kız ile küçük keçisi nihayet Sleipnir'in hâlâ otlanmakta olduğu tepenin zirvesine ulaştılar. Kız bineğime yaklaştı, gülümsedi ve keçiyi bir kayaya bağladıktan sonra önlüğünün cebinden bir havuç çıkarıp General'in Atına uzattı. Davranışı beni gülümsetti: O mütevazı kılığın altında ne kadar nadir ve korkunç bir yaratık olduğunu bilseydi onu beslemeye bu kadar hevesli olmazdı. Fakat Sleipnir havucu açgözlülükle kabul edip burnuyla kızın omzunu dürtükledi. Genç kız bunun ardından koltukaltında tutmayı sürdürdüğü sepetiyle gobline doğru döndü.

"Keçinin sütünü sağarsın," dedi. "Battaniyeyi de hava soğuduğunda örtersin."

"Çok naziksin, bayan," diyen goblin altın sarısı gözlerinde bir parıltıyla elini sepete uzattı.

"*Bebeği* kastediyorum," dedi Nancy sertçe.

Goblin abartılı bir masumiyet havasına büründü.

Nancy onu dik dik süzdü. "Sütü içersen –veya keçiyi yersen– sana bir daha bira vermem. Bebeğin onlara ihtiyacı var. Anladın mı?"

Goblin kızın bakışları karşısında ezilip büzüldü. Kız sandığımdan daha çetin ceviz çıkmıştı. İşte bu iyiydi. Onun kuvvetine ihtiyacım olacaktı. Bakışları öyle dikkatliydi ki bir an beni görebildiğini sandım. Fakat herhangi bir yorumda bulunmadan sepeti nazikçe Atın sırtına koydu ve bebeği keskin gözlerle süzdü. Artık daha yakında olduğundan o gözlerin Seksek'inkilere epey benzediğini düşündüm. Aynı şey saçları, inatçı çenesi ve

birinden sert bir laf işitmeyi beklercesine kaskatı duran sırtı için de geçerliydi.

"Seni bırakmak istemiyorum," dedi çocuğa, gözleri bana çevrili olmasına rağmen. "Fakat Tepe'nin altında, İyi Ahali'nin bakımındayken daha güvende olursun. Orada yiyecek ve barınak varmış. Söylentilere göre yeteri kadar derine inersen çocukların altın sarısı kırlarda oyunlar oynadıkları ve hiç kimsenin aç kalmadığı Biftek Diyarı'nı bulurmuşsun."

Sözleri bana tam bir fantezi gibi geldi ama onu kendi haline bıraktım. Kız akıtmaya başlayan gözlerini silip tekrar gobline hitap etti: "Ona iyi bakılacağına söz verir misin? Gerçek adın üstüne yemin eder misin?"

"Evet, bayan," diyen goblin bana göz ucuyla bir bakış attı. "Ona bir prens muamelesi edilecek. İçin rahat olsun."

Seksek'e benzeyen kız iç geçirdi. "Öyleyse al onu," dedi. "Ona iyi bak. Ve sakın unutma. Ben hep buradayım. Eğer bir ihtiyacı–" Sesi çatladı. Sonra sepetin üzerine eğilip kundağı yanağından öptü. Sleipnir'e iki kelime ettim –*Burada kal!*– ve yeniden ete kemiğe büründüm.

Oyun Bitti

1

Aynı şeyi daha önce de pek çok kez yapmışlığım var. Buna rağmen cismani bir biçim almak beni şaşırtmaktan asla geri kalmaz: kapıldığım heyecan, baş dönmesi, duygu seli. Rüya'da zamanın bir anlamı yoktur. O sırada son tecessümümün üstünden yüz yıl geçmiş gibi geliyordu. Ve beden Rüya'dan bakıldığında kişiyi aldatacak kadar benzer olsa da bizzat tecrübe edildiğinde bambaşkadır.

Seksek'in içinde bulunmak anılarla dolup taşan, duyumlarla ve düşüncelerle kaynayan, onun kişiliğiyle renklenen mağaramsı bir mekânda yaşamaya benzemişti. Bedeni tamamen bana kaldığında bir yabancının dayayıp döşediği boş bir evdeymişim gibi hissetmiştim. Jonathan Gifte yerleşmek ise bir kütüphanede olmaya benzemişti. Fakat bu *yeni* mekân dar ve küçüktü: bir varlığa dair yegâne belirtinin ufak bir rahatsızlık hissi olduğu sıcak ve ışıksız bir mağara; biraz merak; benlik algısından yoksunluk; sadece karanlığa, sıcaklığa ve anaç bir nabız sesine dair bir anı.

Demek artık bir bebeğim, diye içimden geçirdim. Bu bazı açılardan pratik bir netice olmayabilirdi ama Generale verdiğim sözü tutarken Kehanet'i kendime saklamak istiyorsam gerekliydi. Çözülemez görünen bir paradoks için akıllıca bir çözüm.

Ev sahibimin tılsımını yokladım. Menekşe rengi bir ışık demeti buldum. Eskiden sahip olduğuma kıyasla sönüktü ama hiç yoktan çok daha iyiydi. Belki benimle beraber o da büyürdü. Belki ileride onu kullanabilirdim. Bu ne kadar zaman alırdı? İki

yıl? Üç? Her halükârda işlerin genel gidişine istinaden uzun sürmezdi. Şimdilik kıpırdamayı denedim ve kendimi hem endişe verecek kadar zayıf, hem de garip bir şekilde koordinasyonsuz buldum. Ağzımı açtığımda çıkan ses genç olduğu kadar yaşlıydı – hem yeni hem de bitik bir ses. Daha önce hiç kapılmadığım kadar büyük bir korku –kötü bir rüya veya ani bir fanilik deneyimi gibi isimsiz bir korku– beni bir paçavra gibi sıktı. *Neler oluyor?* diye sessizce feryat ettim. *Dünyalar aşkına, bu nasıl bir eziyet?*

"Karnı aç," dedi kız. Kelimeleri anlamama rağmen *kocamandılar* ve balık gibi havada yüzüyorlardı. Kız Ay'ın devasa çehresini andıran yüzünü yaklaştırarak görüş alanıma girdi. Ev sahibimin biçimlenmemiş mevcudiyeti dev suratı tanıdı ve melemeye benzer bir ses çıkardı. Derken baş döndürücü bir hızla dev kızın kollarına yükseldim ve evet, karnımın aç olduğunu anladım. Emirlerimi yerine getirsinler diye tılsımımı celbettim.

Bana pasta ve dondurma getirin; gergin sinirlerimi yatıştırmak için şarap ve belki biraz pizza da – tabii Dünyamın bu versiyonunda pizza varsa. Elinizi çabuk tutun zira gıda ihtiyacı duyuyo–

Hel aşkına, bu da ne?

Bir tür hayvan postundan yapılmış bir şişeydi. Kesinlikle keçi kokuyordu. İçindeki sıvı biraz ekşiydi ve hiç de iştah açıcı değildi. Fakat ev sahibim şişenin emziğine yapıştı ve keyif alırmış gibi görünerek sıvıyı lıkır lıkır içti. Ben de itiraz etmeden işi oluruna bıraktım. Beslenme dürtüsü direnilemeyecek kadar yoğundu. Üstelik ev sahibimin karnı açtı ve mevcut şartlar altında yardakçılarıma bir süre daha emir veremeyeceğimi anlamaya başlıyordum.

Her şeye rağmen bu yeni bir Dünyada, yeni bir bedende, bana zarar vermek isteyenlerden uzakta yapılacak yeni bir başlangıç için küçük bir bedeldi. Düşmanlarımdan ve dostlarımdan güvendeydim. Bir sonraki hamlemi planlamak, tılsımımın sınırlarını keşfetmek, bu Dünyanın sunabileceği her türlü zevki tatmak için önümde koca bir ömür vardı. Ete kemiğe bürünmek, nefes almak, hissetmek, tatmak, dokunmak çok güzeldi. Ayrıca

hiç şüphesiz listelenemeyecek kadar çok suçtan sorumlu olmama rağmen yeniden doğumda bir tür umut hatta bir tür masumiyet gizliydi. Kimbilir, belki Kehanet'i yeniden değerlendirme, Kâhin'in bahsettiği o mükâfatlardan bazılarına kavuşma fırsatı yakalardım.

Görürüm Asgard'ın yeniden inşasını
Işık saçtığını Ida Ovası'nda.
Söyleyeceğimi söyledim. Uyurum şimdi
Tekrar değişinceye dek dünya.

Ve belki bu sefer işler farklı yürürdü. Belki bu sefer–

Of, hadi oradan. Kendimizi kandırmayalım. Eskiden de Orman Yangınıydım, şimdi de öyleyim. Doğamdan asla şüphe duymayın. Fakat belki bu sefer Dünyayı veya kendimi sona erdirmeden yaşayabilirim. Belki öyle şeyleri geride bırakabilirim. İşte size peşinden koşmaya değer bir düş.

Böylece gözlerimi kapayıp beslendim ve sonunda uykuya daldım. Uyurken de rüya gördüm. Rüyamda Asgard eskisi gibiydi. Tıpkı borçlu olduğum Odin ve benim bile aklımın ermediği bir yemin ettiğim Thor gibi. Ben de rüyamda yine Loki'ydim. Kolumdaki ründamgam ters değildi ve bütün Dünyalar bir kez daha ayaklarımın altında seriliyken Bifrost tepemde asılıydı.

Sonra Seksek'i, Meg'i ve Evan'ı gördüm. Kendi Dünyalarında güvendeydiler. Evan'ın bilgisayarının etrafında oturmuşlar onun *Asgard!*™ oynamasını seyrediyorlardı. Oyunda aklımdan geçenlerin bir kısmını söylemeye çalıştım ama kaçmaktan ve dövüşmekten başka bir şey yapamadım. Sonunda da düşmanlarıma yenik düştüm ve soğuk mavi göğe baktığımda *Oyun Bitti!* yazısını gördüm. Seksek'in Ay kadar büyük yüzü konsolun önünde belirdi. Gülümseyerek dedi ki: *Gördün mü, Dünyaların Sonu falan gelmedi. Hepimiz de baştan başlama şansı yakaladık.*

"Seksek," dedim.

Yeniden gülümsedi.

"Fena değildin. Yani bir insana göre."

Sen de fena değildin. Yani bir hıyara göre.

Kız rüyamda kahkahayı basarak bin kuşun özgürce uçması gibi bir ses çıkardı. Rüyamda uyanıkken hiç olmadığım kadar duygusal olmalıydım çünkü tuhaf ve yeni bir şey hissettim. Neredeyse kedere benzer bir şey.

Derken Evan belirdi ve dedi ki: *Öbür tarafta görüşürüz.*

Sonra Meg belirdi. Bir şey söylemedi ama gülümsedikçe gülümsedi. Yüzü yükselen Güneş'e benziyor, gözleri parlıyordu. Sonra rüyamda kaybolmuş bir Dünyanın enkazında arama yapan Gullveig-Heid'ı gördüm. Uyanıktı, tetikteydi ve amansız bir sabırla doluydu. Ve son olarak Mimir'in Başı'nı gördüm. Kendi rün ağına sımsıkı yakalanmıştı ve Rüya'da bir çıkrık gibi dönerek hayatlarımızın ipliklerini topluyor, onları eğirerek bir araya getiriyordu.

Asgard yıkılıyordu. Aşağıdaki ova ateşli kraterlerle bezeli ve dumanla kaplıydı. Dünyaların Sonu Ragnarök bir kefen gibi üstümüzü örtmüştü. Odin ölmüştü; Thor ve Tyr de. Efsuncu Gullveig-Heid Ölüler Filosu'nun başında duruyordu. Surtr ejderhanın kanatlarında Kaos'tan çıkmış geliyor, gölgesi nereye düşse oraya mutlak ve feci bir karanlık çöküyordu. Bifrost kopmuştu ve tılsımımdan geriye kalana tutunarak aşağı düşerken koca köprünün nihayet bir ışık patlamasıyla darmadağın olduğunu, milyonlarca efsununu ve rününü beyabana ve çatlak havaya saçtığını gördüm. Bir an için her şey gökkuşağı olup çıktı...

Derken tepe yamacında uyandım. Genç kız ortalarda yoktu. Keçi otluyor, goblin mahzun bir sebatla sepeti tutuyordu.

Alacakaranlık çökmüş, gökyüzü mor ve limon sarısı şeritlerle yol yol olmuştu. Üstümüzdeki buhar izi geçmişti. Sleipnir'den geriye yalnızca çimenli yamaçtaki bir at şekli kalmıştı. Toprağa oyulmuş şekil hafifçe ışık saçıyordu.

Neden şaşırdım bilmiyorum. Sonuçta ona kalmasını söylemiştim. Tıpkı Kale Tepesi'ndeki gibi örümceğimsi uzuvları toprağa gömülü olarak artık burada uyuyordu. Acaba varlığıyla ilgi

çekmesi riskine girmektense onu Rüya'ya geri gönderseydim daha mı doğru olurdu? Fakat herhalde programı değiştirmem için artık çok geçti.

Öyle bir şeye kalkışmaktansa Tepe'nin çok altına, sadece goblinler gibi yaratıkların bildikleri tünellere ve dehlizlere taşınmama izin vereceğim. Aşağısı sıcak ve güvenli olacak; orada yiyeceğe ve emniyete kavuşacağım. Tepe'nin altındaki küçük kuzenlerim büyüyünceye kadar bana bakacaklar. Orada hakimiyet alanımı sınayacak, güçlerimi keşfedecek, tılsımımı geliştireceğim. Fani bedeninde mahsur kalan Odin beni nerede bulacağını veya vardığımız anlaşmada –Kâhin'in kehanetine karşılık hayatım– payına düşeni nasıl alacağını asla öğrenemeyecek.

Fakat o lanet olasıca zımbırtının ağzından tanınmayacak kadar çarpıtılmamış bir kelime asla çıkmamıştır. Bırakın kendi rün ağının içinde çürüsün; bırakın Rüya'da ebediyen taklalar atsın. Yerini bilseydim dahi onu bulmak veya eve getirmek için parmağımı oynatmazdım.

Yine de ona olan andım tutulacak. Karanlıkta fısıldayacağım ilk sözlerimi asla duymasa bile onlar Kâhin'in sözleri olacak. Her yönüyle ele alındığında durum neredeyse anlam kazanıyor. Neredeyse bir tablo çiziyor. Yeni tanrıların, kayıp aşkların ve elde edilmeye hazır yeni Dünyaların bir tablosu. Savaştaki bir Dünyanın tablosu. Kim savaşacak? Kim karşı koyacak? Şimdi ve bu biçimdeyken bile olasılıklar karşısında biraz tahrik olmamak elimde değil. E ne yapayım, doğam böyle. Bir savaşa asla direnememişimdir. Fakat tüm bunlar şimdilik çok fazla. Ne de olsa henüz topu topu bir haftalığım. Bırakın Kehanet'le başkaları uğraşsınlar – veya canları isterse onu hiçe saysınlar. Beni yaşayacak upuzun bir ömrüm var – şey, aslına bakılırsa bir başkasının ömrü. Yapılacak en güvenli şey burada, Tepe'nin altında kalmak ve bedenin zevklerini tatmak – en azından böyle narin bir haldeyken tadılabileceği kadar.

Yine de meraklanmamak elimde değil. Odin'in öyküsündeki kedi gibi doğam gereği meraklıyım. Belki ölümüme bu huyum

yol açar. Veya belki ebediyen yaşarım. Kim bilir? Tıpkı kutudaki kedi gibi belki ikisini birden beceririm.

Fakat şu an için bırakın basit zevklerin keyfine varayım: süt, uyku, kuzu yününden bir battaniyenin sıcaklığı. Bırakın rüyalarımda reçelli turtalar, penguenli pijamalar ve hindistan cevizi pataları göreyim. Bırakın ışık, açık hava ve büyüyen çimlerin kokusu olsun. Ve bırakın –her zamanki gibi– Asgard ara sıra düşlerime girsin.

KÂHİN'İN KEHANETİ

İsimsiz'den bahsederim
Amma ve lakin ismi Fırka.
O Dünyalar'a Düzen getirecek
Ve başlatacak bir Arınma.

O ki yaşar hiddet ve garezle
Beşik'ten mezara.
Ve sana vereceği ayrılık hediyesi
Olacak zehirli bir kupa.

Büyüyen iki filizden bahsederim.
Biri meşe, diğeri dişbudak.
Biri At, diğeri kemik.
Biri topraktan, diğeri taştan.

Yedi Uyuyan'dan bahsederim
Rünlerle bağlı bir dağın altında.
Ve de ateş ağındaki birinden
Yaşar hâlâ Hikmet pınarında.

Hem eski hem yeni Dünyalardan bahsederim,
Yeni ve düşkün tanrılardan.
Dünyalar arasında savaştan bahsederim
Ve de okyanusların karşısından.

Tek gözlü bir gezginden bahsederim,
Herkesin babasından.
Rüyaların mimarından bahsederim,
Uyanmış bir Uyuyan'dan.

Ragnarök... Hayatım boyunca pek çok kötü şey gördüm; açıkçası birkaçını da ben yaptım. Thor'un çekiç sallayabileceğinden daha fazla kez Ölüm'ün suratına güldüğüm oldu. Ama bu öyle değildi.

Odin bana en başından güvenseydi işler farklı gelişebilirdi. Fakat o, Kâhine güvendi. Lanet olasıca onun kanına girdi ve bizi felakete sürükledi. Böylece Asgard'ı kaybettik ve herkes öldü; Thor, Tyr hatta Odin'in kendisi. Tabii beni de unutmamak lazım: Oyunbaz Loki.

Ama işte ben yine buradayım. Meğerse o olay Dünyaların Sonu değilmiş. Sadece bizim egemenliğimizin sonuymuş. Tanrıların pek çoğu kendi krallıkları çöktüğü zaman her şeyin sona ereceğini farz eder. Ancak Dünyalar gelgit gibidir, öte yandan tanrılar dalgaların altındaki kumlar gibi oradan oraya savrulur. Biz de bunun istisnası değildik. Yine de her son yeni bir başlangıçtır. Bu kez o başlangıç benim.

Loki'nin Müjdesi'nin devam cildi *Loki'nin Sözü*'nde Joanne M. Harris, tarihin en oyunbaz tanrısının Dünyaların Sonu'ndan nasıl kaçmayı başardığını, bizim dünyamıza nasıl geldiğini, genç bir kızın bedeninde nasıl hayatta kaldığını ve nasıl hem bu çılgın yeni dünyaya uyum sağlamaya hem de Asgard'ı yeniden var etmeye çalıştığını esprili bir dille, bizzat Loki'nin ağzından anlatıyor. Ve hiçbir şey Loki'nin planladığı gibi gitmiyor - her zamanki gibi.

"Neil Gaiman'ın hayranları bu seriye bayılacak."
-THE METRO

lukça eğlenceli bir devam kitabı.
kitabı iple çekmeye neden oluyor!"
PUBLISHERS WEEKLY

